

Όλοι στους δρόμους στις 21 Φλεβάρη Είμαστε με τους λαούς, ανεπιθύμητοι οι φονιάδες τους! Παλεύουμε για ζωή και δουλειά με δικαιώματα

Κι αν η μισή μας καρδιά βρίσκεται εδώ πέρα, η άλλη μισή με τους λαούς της Τουρκίας και της Συρίας βρίσκεται! Τους λαούς που θρηνούν τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς τους και ψάχνουν ήχους μέσα στα χαλάσματα μήπως βρουν τα χαμένα παιδιά τους, συγγενείς, φίλους και γείτονες. Τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που χωρίς κουβέρτα, φαγητό και περίθαλψη βρίσκονται ξεσπιτωμένοι μέσα στην παγωνιά, και η συμφορά τους γίνεται εργαλείο στα χέρια των κυβερνώντων και των μεγάλων αφεντικών του κόσμου, που στο όνομα του «ανθρωπισμού» ξετυλίζουν τον φρικιαστικό κυνισμό τους. Για να φορτώσουν τις καταστροφές του σεισμού -που τις προκαλέ-

σε το ακόρεστο κυνήγι του κέρδους- στις πλάτες της φτωχολογιάς. Για να προωθήσουν τις διευθετήσεις τους, δηλαδή την πολεμική διάταξη των χωρών της περιοχής.

Πόσο πολύ «δική μας» είναι αυτή η συμφορά! Πόσο όμοια σε αιτίες και αποτελέσματα, σε ψευτιές, κυνισμούς και εκμεταλλεύσεις, σαν αυτές που ζήσαμε σε σεισμούς, χιόνια, πλημμύρες και πυρκαγιές ξανά και ξανά. Αλλά και πόσο όμοια με όλες τις ανάλογες συμφορές που κάθε τόσο ζουν οι λαοί στις τέσσερις γωνιές του πλανήτη! Και όχι μόνο οι λαοί της περιφέρειας και του λεγόμενου «τρίτου κόσμου» αλλά και οι λαοί των μητροπόλεων και των ηγετικών δυνάμεων του καπιταλιστικού-

ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Αν τα αναλογιστούμε όλα αυτά, για μας είναι φανερό τι σηματοδοτεί και αυτή η συμφορά. Την παρακμή και το σάπισμα του καπιταλισμού. Τη βαρβαρότητα του που κλιμακώνεται κάτω από το βάρος των αδιεξόδων του, που παροξύνονται από τους κλιμακούμενους και αιματηρούς για τους λαούς ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Την επιτακτική ανάγκη η πάλη των λαών να σταθεί απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα. Να υπερασπιστεί τη ζωή που απαξιώνεται, τη φύση που καταστρέφεται. Να υπερασπιστεί το παρόν και να ανοίξει το δρόμο για το μέλλον. Το μέλλον των εργατών και των λαών. Χωρίς εκμετάλλευση, πόλεμο, φτώχεια και καταπίεση.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Τουρκία, Συρία

Η αλληλεγγύη πιο δυνατή από τον σεισμό,
τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό!

σελ. 18

Όλοι
στις αντιπολεμικές-
αντιιμπεριαλιστικές
διαδηλώσεις ενάντια
στην επίσκεψη Μπλίνκεν

Αθήνα
Τρίτη 21 Φλεβάρη, 7:00 μ.μ.,
Προπύλαια

Θεσσαλονίκη
Τρίτη 21 Φλεβάρη, 7:00 μ.μ.,
Άγαλμα Βενιζέλου

Ξάνθη
Σάββατο 18 Φλεβάρη,
11:00 π.μ.
Πλατεία Ελευθερίας

Περιοδεία Μπλίνκεν στη Μ. Ανατολή
...και οι σηματοδοτήσεις
που περικλείει

σελ. 17

Τα πραγματικά πολιτικά επίδικα
των προσεχών εκλογών
(που δεν προκηρύχθηκαν ακόμα)

σελ. 5

ΣΥΡΙΖΑ
Προεκλογικά.. τερτίπια από τα παλιά!

σελ. 6

Προεκλογική κλιμάκωση της επίθεσης με εφάρ-
μογή της ατομικής αξιολόγησης
στους εκπαιδευτικούς

Να κλείσουν τα σχολεία
στις 15 Φλεβάρη

Νέες γενικές συνελεύσεις
διαδηλώσεις και απεργία
αμέσως μετά

Να συγκροτηθεί κεντρική μάχη για άμεση και
χωρίς όρους μονιμοποίηση των νεοδιόριστων,
για ανατροπή της αξιολόγησης και για αυξήσεις
στους μισθούς

σελ. 15

Καλλιτέχνες
Κλιμάκωση του αγώνα στον δρόμο,
όχι στις διαπραγματεύσεις

σελ. 22

Πολιτική εκδήλωση
τιμής και μνήμης
του σφ.
Αντρέα Βογατζόγλου

28 Γενάρη 2023
Ανταπόκριση και χαιρετισμοί

σελ. 12,13

Όλοι στους δρόμους στις 21 Φλεβάρη

Είμαστε με τους λαούς, ανεπιθύμητοι οι

Παλεύουμε για ζωή και δουλειά με

συνέχεια από σελ. 1

Επίσκεψη προετοιμασίας πολέμου

Ποτέ δεν ήταν «επιθυμητή» για το λαό και για το «καλό του» μια επίσκεψη αμερικάνου αξιωματούχου στη χώρα. Πάντα οι «επισκέψεις» αυτές γίνονταν για να επιταχύνουν, να προωθήσουν, να επισφραγίσουν νέα δεσμά της χώρας στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, νέες ευθυγραμμίσεις στα σχέδια του. Ωστόσο, η επικείμενη επίσκεψη Μπλίνκεν γίνεται σε ένα πολύ συγκεκριμένο πλαίσιο εξελίξεων, σε μια πολύ θερμή συγκυρία αυτού του πλαισίου. Το πλαίσιο δεν είναι άλλο από τον πόλεμο στην Ουκρανία. Έναν πόλεμο «παγκόσμιο» αφού, παρόλο που η Δύση εμπλέκεται (όλο και περισσότερο) έμμεσα, η εξέλιξη του αφορά με καθοριστικό τρόπο τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις όλων των ιμπεριαλιστών του πλανήτη. Η συγκυρία αυτού του πλαισίου είναι πολύ θερμή, καθώς ένα χρόνο μετά την έναρξη του πολέμου οι εξελίξεις βρίσκονται σε ένα νέο όριο. Η επιθετικότητα του Ρώσικου ιμπεριαλισμού κλιμακώνεται και απειλεί με κατοχύρωση-διεύρυνση των επιτυχιών του και των κατεχομένων μέσα στην πολύπαθη Ουκρανία και από την άλλη οι ΗΠΑ-Δύση αναζητούν τρόπους και όρους για να κάνουν «άμεση» την έμμεση παρέμβαση τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι -κάτω από την πίεση των εξελίξεων- έχει ελαττωθεί στο εσωτερικό των ΗΠΑ η ένταση των συστημικών φωνών (Κίσινγκερ και άλλοι) που προειδοποιούσαν για το τι φέρνει η κλιμάκωση της σύγκρουσης και επικρατεί πιο καθαρά η γραμμή της πολεμικής έντασης. Εξάλλου, στη βάση αυτής της γραμμής σύρθηκε και η Γερμανία στην αποστολή αρμάτων και συνολικά επιβεβαιώθηκε η «συνοχή» της Δύσης υπό την αμερικάνικη ηγεμονία.

Σε αυτό το πλαίσιο και σε αυτή τη θερμή συγκυρία του η επίσκεψη του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ σε Ελλάδα και Τουρκία είναι επίσκεψη προετοιμασίας πολεμικών σχεδίων! Είναι επίσκεψη που θέλει να αποκαταστήσει τη συνοχή της νευραλγικής ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ κατά πως αυτή η συνοχή απαιτείται στην πολεμική διάταξη του αντι-ρώ-

σικου μετώπου. Είναι επίσκεψη στην οποία πρώτα το «καλό παιδί» των ΗΠΑ, η Ελλάδα, θα δώσει το «καλό παράδειγμα» ακόμα μεγαλύτερης προσφοράς στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό! Ήδη οι τελευταίες εξελίξεις (νέα συστήματα-βάσεις των ΗΠΑ στη Θεσσαλία, αποστολή στρατιωτικού προσωπικού στην Ουκρανία) προϊδεάζουν για ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας και του λαού μας στο σκηνικό του ολέθρου που στήνεται στην καρδιά της Ευρώπης. Ωστόσο υπάρχουν πολλά ακόμα που μπορούν να «προσφερθούν» στους φονιάδες των λαών. Διευθετήσεις στη ΝΑ Μεσόγειο, παρεμβάσεις στα (δυτικά) Βαλκάνια, συμβολή στην προσέγγιση προς τη Μαύρη Θάλασσα των υποβρυχίων που σχεδιάζονται να σταλούν στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ-Δύση! Άραγε πόσο «συμβολική» και πόσο ανιχνευτική πραγματικών επιλογών ήταν η κατάπλευση του αμερικάνικου αεροπλανοφόρου στον Πειραιά;

Ότι και όσα από αυτά ή άλλα διαμορφωθούν στην επίσκεψη Μπλίνκεν στην Αθήνα, θα είναι τα εργαλεία του αμερικάνου ΥΠΕΞ στην επίσκεψη του στην Άγκυρα. Εκεί όπου θα επιδιώξει να ρυμουλκήσει το «κακό παιδί» του ΝΑΤΟ σε πιο αποτελεσματικούς ρόλους για τα αμερικανικά συμφέροντα.

Με αυτή την πολεμική μπαγκέτα οδηγούσαν και οδηγούν οι ΗΠΑ τις παράλληλες πολιτικές-εκλογικές εξελίξεις στις δύο χώρες. Πρόκειται για μια «φιλία» χάριν πολέμου! Μια «φιλία» που διατάσσεται για να υπηρετήσει ένα ευρύτερο πολεμικό μακελειό! Μια «φιλία» που όχι μόνο δεν λύνει αλλά αντίθετα οξύνει περισσότερο τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων, καθώς κρατά ανοικτά (και έως αμφίπλευρα υποσχόμενα) όλα τα επίδικα ζητήματα των μεγαλοϊδεατισμών και των μαξιμαλισμών που τις χαρακτηρίζουν! Η κάθε μια ελπίζει ότι μέσα στο σκηνικό ολέθρου που υπηρετεί «κάτι θα πάρει» από όσα ορέγεται σε ρόλους στην περιοχή και στα λεγόμενα «κυριαρχικά δικαιώματα» στο Αιγαίο και στην Α. Μεσόγειο...

Μέσα σε όλα αυτά ο σεισμός είναι μια ακόμα «ευκαιρία» αφού ίσως δίνει τη δυνατότητα να συγκαλυφθούν οι εθνικισμοί στο όνομα του «ανθρωπισμού» και να υπάρξουν οι αναγκαίες (για τις ΗΠΑ) προσεγγίσεις! Πρόκειται και πάλι για τον «ανθρωπισμό» του πολέμου που ίσως-λέμε ίσως- εκτός των άλλων ξαναβγάλει και τον Ερντογάν πρόεδρο, μιας και οι ΗΠΑ-Δύση όλο και περισσότερο αναρωτιούνται το τελευταίο διάστημα αν είναι προτιμότερος από την αντιπολίτευση για τα σχέδια τους...

Η «πατρίδα» της μεγαλοαστικής τάξης...

Σε αυτή την «πατρίδα» που υπηρετεί τους φονιάδες των λαών και είναι έτοιμη για κάθε αντιδραστικό τυχοδιωκτισμό ενάντια στους λαούς της περιοχής ορκίζονται τα κόμματα του συστήματος η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ! Για αυτήν την «πατρίδα» γεμίζουν με βάσεις πολέμου ολόκληρη τη χώρα και αποφασίζουν ξανά και ξανά εξοπλισμούς δισεκατομμυρίων ευρώ την ίδια στιγμή που βυθίζονται στη φτώχεια και την παγωνιά το λαό μας! Την ίδια ώρα που στην Ιεράπετρα, στο Ρέθυμνο και σε όλη τη χώρα ο λαός μένει χωρίς νοσοκομεία που διαλύονται χάριν της «δημοσιονομικής σταθερότητας». Την ίδια ώρα που επιβάλλονται μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις και ένα ολόκληρο πλαίσιο κατάπνιξης και καταστολής των εργατικών-λαϊκών αγώνων για να γίνουμε «κανονική χώρα». Την ίδια ώρα που τα δανεικά του «Ταμείου ανάκαμψης» δίνονται στα μεγαλοαστικά τζάκια για να πληρώσουν τα αυξημένα επιτόκια δανεισμού και ενώ η κυβέρνηση (που έφερε «ανάπτυξη»!) σπεύδει ήδη για έκδοση νέου δεκαετούς ομολόγου το Μάρτιο!

Για την κυβερνητική διαχείριση αυτής της «πατρίδας» γίνε-

ται ο σκυλοκαυγάς ενόψει των εκλογών, ένας καυγάς που δεν έχει ίχνος αμφισβήτησης για τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά αυτής της «πατρίδας», ένας καυγάς που αντιμετωπίζει το λαό σαν ζητιάνο που μπορεί να «ξεγελαστεί» με ελεημοσύνες και κούφια υποσχέσεις.

Ένα δισέλιδο του Βήματος της Κυριακής της 5/2 με τίτλο «Ο πλούτος και οι ευκαιρίες των μεγάλων ελληνικών ομίλων» ήταν αποκαλυπτικό θα λέγαμε για τα ντόπια αφεντικά αυτής της «πατρίδας». Στο δισέλιδο παρελαύνουν όλα τα βαριά ονόματα της μεγαλοαστικής τάξης και παρέχεται η (δεδομένη) ομολογία της θηριώδους εκτίναξης των κερδών τους μέσα στις συνθήκες της πολεμικής και γενικότερης κρίσης. Ταυτόχρονα καταγράφεται -έστω και με όρους αστικής κομψότητας- πως αυτή η εκτίναξη οφείλεται στα παρασιτικά-μεταπρατικά χαρακτηριστικά τους (π.χ. ενέργεια) και στο πλιάτσικο του δημόσιου πλούτου (π.χ. Ελληνικό και πρόσφατα η εξαγορά της ΛΑΡΚΟ). Μια εκτίναξη κερδών δηλαδή που σε τίποτε δεν έχει να κάνει με την παραγωγική συγκρότηση της χώρας αλλά αντίθετα με την παραπέρα απόσυγκρότηση της όποιας παραγωγικής της βάσης ακόμα και στον πρωτογενή τομέα! Μάλιστα είναι χαρακτηριστικό ότι στο ίδιο φύλ-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοσηΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Φονιάδες τους! δικαιώματα

λο του Βήματος σε άλλες σελίδες καταγράφεται ο «κίνδυνος αφανισμού της ελληνικής κτηνοτροφίας».

Αυτή η «πατρίδα» λοιπόν του μεταπρατισμού και του πλιάτσικου ζει και βασιλεύει! Και για να συνεχίσει να ζει και να βασιλεύει ένα και μόνο ένα δρόμο ξέρει. Να υπηρετεί τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά που είναι τα μόνα που μπορεί να της διαμορφώνουν όρους και ευκαιρίες να αναπαράγεται ως τέτοια και βέβαια να κάθεται στο σβέρκο της εργατικής τάξης και του λαού!

...Και η πατρίδα του λαού!

Αυτή η «πατρίδα» που είναι πολεμική βάση των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και είναι εχθρός με τον τούρκικο λαό και τους λαούς της περιοχής δεν είναι η πατρίδα του λαού. Ο λαός αγωνίζεται και διεκδικεί τη δική του πατρίδα! Αυτή που θα είναι λεύτερη από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά. Αυτή που θα σέβεται τις πατρίδες των γειτονικών λαών και θα βρίσκεται στο πλάι τους στον αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Αυτή που θα διαμορφώνει και θα κατακτά δεσμούς φιλίας, αλληλεγγύης και ειρήνης με όλους τους λαούς της περιοχής. Και βέβαια σε αυτή την πατρίδα η εργατική τάξη και ο λαός δεν θα έχουν στο σβέρκο τους τα ντόπια αφεντικά. Δεν θα είναι μισθωτοί δούλοι, δεν θα ζουν σε μια κοινωνία χωρίς δικαιώματα και ελευθερίες. Θα παλεύουν και θα οικοδομούν τη δικιά τους κοινωνία, τη σοσιαλιστική!

Αυτή είναι η μόνη πραγματική και ρεαλιστική επίλυση της αντίθεσης της εργατικής τάξης και του λαού από τη μια, της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της από την άλλη. Μια αντίθεση που δεν έχει «γέφυρες», μια αντίθεση που γίνεται ολοένα πιο καώδης και εκρηκτική στις σημερινές συνθήκες. Μια αντίθεση που η επίλυση της με την κατάκτηση της Ανεξαρτησίας και την πάλη για την οικοδόμηση του Σοσιαλισμού, μπορεί να γίνει μόνο με την επανάσταση.

Ωστόσο η αντίθεση αυτή είναι ανειρήνευτη και καώδης

«κάθε μέρα και στιγμή» της πάλης που χρειάζεται ο λαός για να υπερασπίζεται και να διεκδικεί τα δικαιώματα του και τη ζωή του. Πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά αυτή είναι η βάση και η συνείδηση που χρειάζεται να διαμορφώνει και να κατακτά ο κάθε μικρός και μεγαλύτερος αγώνας. Για να μπορεί να έχει νίκες και επιτυχίες η πάλη του. Για να συγκροτείται στην επαναστατική προοπτική που η πάλη αυτή μπορεί να έχει. Όλα αυτά δεν είναι καθόλου προφανή μέσα στο νέφος της εκλογολογίας των ημερών και των ...μηνών που διανύουμε. Όλα αυτά συσκοτίζονται ή και αναποδογυρίζονται από τον εκλογικό και κοινοβουλευτικό κρετινισμό που επικρατεί στην Αριστερά που και αυτός είναι σύμπτωμα και εκδήλωση της γραμμής της συμμόρφωσης και υποταγής που επικρατεί.

Ας επιστρέψουμε εκεί όπου ξεκινήσαμε. Η αλληλεγγύη του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας της χώρας μας στους λαούς της Τουρκίας και της Συρίας δεν «εντάσσεται» στις αστικές και ιμπεριαλιστικές «αποστολές ανθρωπισμού». Δεν υποκειται στις δικές τους αντιδραστικές και πολεμικές επιδιώξεις. Είναι αλληλεγγύη που θέλει να οικοδομήσει δεσμούς κοινής πάλης ενάντια στους κοινούς μας εχθρούς. Γι' αυτό η αλληλεγγύη του λαού δεν θα «χαιρετήσει» την επίσκεψη Μπλίνκεν στη χώρα. Στις 21 Φλεβάρη ο λαός μας και η νεολαία θα διαδηλώσουν απέναντι στην επίσκεψη αυτή καταγγέλλοντας τους φονιάδες των λαών και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας. Θα διαδηλώσουν απαιτώντας την απεμπλοκή της χώρας από το μακελειό στην Ουκρανία καταγγέλλοντας και το δυτικό και το ρωσικό ιμπεριαλισμό, χωρίς αυταπάτες για αναζήτηση «προστατών» στο άλλο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Αυτός είναι ο διεθνισμός που το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα οφείλει να κατακτήσει στη χώρα μας. Αυτή είναι η πιο σημαντική στη σημερινή φάση αλληλεγγύη που ο λαός μας οφείλει στους γειτονικούς λαούς, αυτό είναι το καθήκον λαού και νεολαίας για να υπηρετηθούν τα δικά τους συμφέροντα, η δικιά τους ζωή!

Αποψη

Διάχυτος ο «αντιφασισμός» στη Βουλή στα πλαίσια της ψήφισης της τροπολογίας του Υπ. Εσωτερικών για τις προϋποθέσεις συμμετοχής των κομμάτων στην εκλογική διαδικασία, με τη ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ να την υπερψηφίζουν, τον ΣΥΡΙΖΑ να δηλώνει «παρών» και τα λοιπά κόμματα να καταψηφίζουν. Ο πρόσφατα αλλαγμένος -από τη ΝΔ- εκλογικός νόμος απαγορεύει ήδη την κάθοδο στις εκλογές σε κόμματα, εάν η ηγεσία τους έχει καταδικαστεί για συγκεκριμένα εγκλήματα, και ειδικά όσα στρέφονται εναντίον της «πολιτείας». Με την επίμαχη τροπολογία, αυτή η απαγόρευση «εμπλουτίζεται» καθότι προστίθεται η έννοια της «πραγματικής ηγεσίας», έτσι ώστε να ερευνώνται οι καταδίκες εκείνων που «ηγούνται» τόσο τυπικά όσο και ουσιαστικά ενός κόμματος. Έτσι, το κράτος αποκτά ένα σημαντικό εργαλείο για να ελέγχει το εσωτερικό των κομμάτων.

Τροπολογία αποκλεισμού κομμάτων από τις εκλογές Η θεωρία των «δύο άκρων» και το χτύπημα στα δημοκρατικά δικαιώματα

Επιπλέον, σύμφωνα με την εν λόγω τροπολογία, τα κόμματα θα «κρίνονται» ενόψει κάθε νέας εκλογικής αναμέτρησης. Μάλιστα, θα λαμβάνονται υπόψη όχι μόνο τυχόν καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος της ηγεσίας τους και των υποψηφίων βουλευτών τους, αλλά θα ελέγχεται γενικά εάν «η οργάνωση και η δράση τους εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος», σύμφωνα με το Σύνταγμα. Τον έλεγχο αυτό τον αναλαμβάνει, σύμφωνα με την πρόταση, ο Άρειος Πάγος, ο οποίος μάλιστα θα μπορεί να δέχεται και να αξιολογεί «τεκμηριωμένα υπομνήματα» από οποιονδήποτε πολίτη θέλει να «καταγγείλει» πως ένα κόμμα δεν πληροί τα παραπάνω κριτήρια, βασιζόμενος π.χ. σε διακηρυγμένες θέσεις του (βλ. «επανάσταση»)..

Ο δε ΣΥΡΙΖΑ, υιοθετώντας τελικά την πρόταση των συνταγματολόγων Κοντιάδη - Αλιβιζάτου, προτείνει την απαγόρευση συμμετοχής στις εκλογές κάθε υποψηφίου που έχει καταδικαστεί για τα εγκλήματα των άρθρων 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα, εφόσον αυτά έχουν τελεστεί «στο πλαίσιο ή υπό το πρόσχημα της δράσης πολιτικού κόμματος». Με άλλα λόγια, στην ίδια ρότα με τη ΝΔ, παρέχει στο κράτος τη δυνατότητα να ελέγχει ακόμα και όλα τα μέλη - υποψηφίους ενός πολιτικού κόμματος, σε εφαρμογή του «τρομονόμου» της ΕΕ, και εν τέλει να απαγορεύσει την κάθοδό του!

Με τον τρόπο αυτό εισάγονται πολύ επικίνδυνες γενικεύσεις και προϋποθέσεις για τη συμμετοχή των κομμάτων στις εκλογές, που ανοίγουν την πόρτα για να εδραιωθεί νομοθετικά στη χώρα η θεωρία των «δύο άκρων» και η εξίσωση φασισμού-κομμουνισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι διάφοροι αστοί αναλυτές αναγνωρίζουν ότι οι προτεινόμενες αλλαγές αφήνουν περιθώρια στον Άρειο Πάγο να απαγορεύσει την κάθοδο στις εκλογές σε κάθε κόμμα που θέτει ως επιδίωξη «την ανα-

τροπή του πολιτεύματος», τσουβαλιάζοντας τη Χρυσή Αυγή, το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ... το ΚΚΕ (μ-λ)!

Η χώρα μας, άλλωστε, έχει πλούσια σχετική ιστορία: το Ιδιώνυμο του Βενιζέλου, το 3ο ψήφισμα του 1947, ο Α.Ν. 509/1947, τα χουντικά Συντάγματα του 1968 και του 1973 που απαγόρευαν τη λειτουργία του ΚΚΕ, το Ν.Δ. 59/1974, το οποίο στις πρώτες εκλογές της Μεταπολίτευσης υποχρέωνε τα κόμματα να δηλώσουν ότι θα σεβαστούν το δημοκρατικό πολίτευμα και δεν θα το ανατρέψουν, όλα έβαζαν στο στόχαστρο την κομμουνιστική οργάνωση και δράση. Σήμερα, πάλι, στο πλαίσιο των αντικομμουνιστικών διώξεων σε μία σειρά χωρών της «δημοκρατικής» ΕΕ, έχουν ήδη τεθεί εκτός νόμου τα Κομμουνιστικά Κόμματα στην Πολωνία, την Τσεχία και τις Βαλτικές.

Αν, λοιπόν, από τη μία πλευρά, η τροπολογία της ΝΔ εξυπηρετεί τις εκλογικές σκοπιμότητες της και δη το «ψάρεμα» των ακροδεξιών ψήφων και την αποφυγή απώλειας ψήφων από τα δεξιά, από την άλλη -και κυρίως- εντάσσεται στην ευρύτερη προσπάθεια του συστήματος να παρέμβει στην οργάνωση και λειτουργία των πολιτικών κομμάτων, να θωρακίσει-ενισχύσει το κράτος και τους μηχανι-

σμούς του ενάντια στον εχθρό - λαό, την Αριστερά και τους αγώνες τους.

Όσο για τις κόντρες των αστικών κομμάτων στη Βουλή, σχετικά με το ποιος είναι πραγματικά «αντιναζιστής» ή πιο «τολμηρός» απέναντι στον Κασσιδιάρη... Για εμάς είναι ξεκάθαρο ότι ο φασισμός και τα παρακλάδια του δεν αντιμετωπίζονται ούτε με τροπολογίες ούτε με τις αποφάσεις του κάθε ανώτατου δικαστή. Το αντίθετο, οι όποιες νομοθετικές προτάσεις γίνονται, ακόμα και εκείνες με τις τάχα «βελτιωμένες» και «ξεκάθαρες» αντιναζιστικές διατυπώσεις, δεν καταφέρνουν παρά να εξωραϊζουν την αστική δημοκρατία, δημιουργώντας την αυταπάτη ότι αποτελεί το πεδίο εντός του οποίου μπορεί να τασκιστεί ο φασισμός.

Ωστόσο, ο φασισμός είναι οργανικό κομμάτι του συστήματος. Τρέφεται από το βάθεμα της εξάρτησης της χώρας μας από τους ιμπεριαλιστές και την παρόξυνση της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και ανασύρεται σε «δύσκολες» στιγμές για να τρομοκρατήσει, να αποτρέψει και να χτυπήσει κάθε προσπάθεια του λαού να αντισταθεί. Σήμερα, στο φόντο της ποινικοποίησης των αγώνων και της Αριστεράς, των απαγορεύσεων των διαδηλώσεων, της καταστολής και της αντιπροσφυγικής πολιτικής, της αναβάθμισης της φασιστικοποίησης στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο των εκλογών, οι λαϊκοί αγώνες ενάντια στον φασισμό είναι μονόδρομος.

Απέναντι, λοιπόν, στο «αυγό του φιδιού», ο λαός μας πρέπει να οργανωθεί και να παλέψει συλλογικά, υπερασπιζόμενος τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του, δημιουργώντας τους όρους αναμέτρησης συνολικά με το σύστημα και την πολιτική του και παραμερίζοντας όσους τον θέλουν χειροκροτητή συνδιαχειριστικών προτάσεων και ρεφορμιστικών «λύσεων».

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στη μνήμη του σ. Ανδρέα Βογιατζόγλου καθώς και των υπολοίπων συντρόφων που γνώρισε για πολλά χρόνια κι έχουν φύγει από τη ζωή, σύντροφος προσφέρει ως ενίσχυση στην Π.Σ. 500 ευρώ.

Δίκη 11 τούρκων και κούρδων πολιτικών προσφύγων Ολοκληρώθηκαν οι απολογίες τους – συνεχίζεται την 1η Μάρτη

Με τις πολιτικές απολογίες των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών που κατηγορούνται με σαθρές κατηγορίες για «τρομοκρατική δράση», που φυλακίστηκαν πρωτόδικα σε 30 χρόνια φυλάκιση ο καθένας (!) και αποφυλακίστηκαν πρόσφατα (όχι χωρίς παρενοχλήσεις και στοχοποίηση τους απ’ τις Αρχές), συνεχίζεται στο 5μελές Εφετείο των φυλακών Κορυδαλλού η δίκη τους σε δεύτερο βαθμό. Στις απολογίες τους αναφέρθηκαν στην αγωνιστική πολιτική τους δράση, στα βασανιστήρια που υπέστησαν απ’ το αντιδραστικό τουρκικό κράτος, στην πολιτική προσφυγιά στη χώρα μας, στη δράση τους μέσα απ’ την Επιτροπή Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν καθώς και απ’ το σύλλογο «Κάπα» και το περιοδικό «Ο Αγώνας», στη συμμετοχή τους στο λαϊκό κίνημα της Ελλάδας, στις σχέσεις τους με Οργανώσεις και συλλογικότητες της Αριστεράς στη χώρα μας, με σωματεία και συνδικάτα. Υπερασπίστηκαν τη δράση τους αυτή στην Τουρκία και στην Ελλάδα, ενώ αρνήθηκαν τις κατηγορίες που τους αποδίδονται, καθώς κι ότι ανήκουν στην οργάνωση που αναφέρεται στη δικογραφία.

Ο βασικός κατηγορούμενος απέδωσε τα ευρήματα που βρέθηκαν στο σπίτι των Σεπολίων, που τους χρεώνουν, σε δύο Κούρδους που φιλοξενήθηκαν εκεί και στη συνέχεια έφυγαν στην Ευρώπη. Τα μόνα «ευρήματα» που αποδέχονται είναι οι σημαίες και τα σύμβολα του λαϊκού κινήματος. Οι κατηγορούμενοι αγωνιστές στιγμάτισαν στις απολογίες τους το όργιο καταστολής που έχει ασκηθεί εναντίον τους, τη στημένη κατάθεση αστυνομικού μάρτυρα κατηγορίας που βρίθει από αντιφάσεις, τη συνεχή τους παρακολούθηση. Η δίκη θα συνεχιστεί την 1η του Μάρτη με την αγόρευση-πρόταση της εισαγγελία. Οι έλληνες αγωνιστές και το λαϊκό κίνημα πρέπει να σταθούν δίπλα στους δικαζόμενους αυτούς πολιτικούς πρόσφυγες, θύματα και της συνεργασίας των διωκτικών αρχών Ελλάδας και Τουρκίας και των ιμπεριαλιστικών τους αφεντικών, και να απαιτήσουν την πλήρη και οριστική αθώωσή τους!

MAT και χημικά απέναντι σε κινητοποίηση καλλιτεχνών, αλλά και αγροτών...

Τα MAT δεν λείπουν πλέον σχεδόν από καμιά κινητοποίηση.

«Στιγμιότυπα» των ημερών:

- Διμοιρίες MAT είχαν αποκλείσει το Εθνικό Θέατρο στην Αθήνα στις 3/2, μέρα κινητοποίησης των καλλιτεχνών στο πλαίσιο της 48ωρης απεργίας ενάντια στο Προεδρικό Διάταγμα 85, που μετατρέπει τα πτυχία των καλλιτεχνικών σχολών σε απολυτήρια λυκείου, με ό,τι αυτό σημαίνει για τα επαγγελματικά τους δικαιώματα. Όταν οι διαδηλωτές κατευθύνθηκαν προς το κτίριο Τσίλερ, τα MAT απάντησαν με ρίψη χημικών...

- Στις 30/1, διμοιρίες των MAT από τη Θεσσαλία και τη Θεσσαλονίκη παρεμπόδισαν τους αγρότες που πραγματοποιούσαν κινητοποίηση να εισέλθουν στον κυκλικό κόμβο του αυτοκινητόδρομου Ε65 της Καρδίτσας, ενώ μπλόκαραν και εισόδους και δρόμους του νομού Καρδίτσας. Η επέμβαση των MAT αναφέρεται πως προκάλεσε κυκλοφοριακό κομφούζιο. Η προσπάθεια κάποιων αγροτών να μετακινήσουν περιπολικό όχημα για να ανέβουν στον Ε65 απαντήθηκε με ρίψη χημικών από τα MAT.

Ξεπέρασε τις 100 μέρες η απεργία πείνας του ιταλού αναρχικού Alfredo Cospito

Στις 22/10/22 ο ιταλός αναρχικός κρατούμενος Alfredo Cospito ξεκίνησε απεργία πείνας. Το αίτημά του είναι το καθεστώς φυλάκισής του να μην είναι το ίδιο μ’ αυτό των μαφιόζων. Ο Cospito είχε καταδικαστεί σε 10 χρόνια και 8 μήνες φυλάκιση για τον πυροβολισμό, στα πόδια, του διευθυντή της μονάδας πυρηνικής ενέργειας Ansaldo, Roberto Adinolfi, και φυλακίστηκε το 2014. Καταδικάστηκε επίσης και σε... ισόβια για μια επίθεση του 2006 σε αστυνομική ακαδημία της πόλης Φόσανο, χωρίς μάλιστα δυνατότητα μείωσης της ποινής λόγω καλής διαγωγής. Σύμφωνα με την ιταλική νομοθεσία (άρθρο 285 το Ποινικού Κώδικα) οι ποινές για «εγκλήματα κατά του κράτους» προβλέπουν φυλάκιση κάτω από τις ίδιες ακριβώς συνθήκες με τους μαφιόζους. Ο ίδιος ο Cospito βρέθηκε σε φυλακή «υψίστης ασφαλείας» στη Σαρδηνία, σε αυστηρή απομόνωση και σε γειτονικό κελί με αρχιμαφιόζους. Αναδεικνύεται έτσι η στάση του ιταλικού κράτους όσον αφορά την έκταση και την ένταση της ποινικοποίησης πολιτικών ρευμάτων που στη σημερινή φάση της αποσυνγκρότησης και της υποχώρησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος εστιάζεται απέναντι στην αναρχία. Το αίτημα του Cospito, του οποίου η κατάσταση της υγείας είναι πολύ κρίσιμη (κινείται πλέον με αναπηρικό καροτσάκι) είναι δίκαιο και η απεργία πείνας του πρέπει να νικήσει.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ναυάγιο προσφύγων στη Λέρο

Ούτε το πρώτο ούτε -δυστυχώς- το τελευταίο, όσο δεν δυναμώνει το μαζικό αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των λαών

«**Ε**ύχομαι να είναι το τελευταίο περιστατικό στο οποίο χάνονται ανθρώπινες ζωές, αλλά και να τιμωρηθούν παραδειγματικά όλοι αυτοί οι αδίστακτοι εγκληματίες διακινητές ανθρώπινου πόνου και ελπίδας στο βωμό του χρήματος», δήλωνε ο δήμαρχος Λέρου ύστερα από ακόμα ένα «ναυάγιο», στο οποίο έχασαν τη ζωή τους τέσσερα μικρά παιδιά και μια γυναίκα στις 4 Φλεβάρη. Στους εγκληματίες όμως που κατονομάζει η παραπάνω δήλωση του δημάρχου δεν περιλαμβάνονται οι βασικοί! Αυτοί που δημιούργησαν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες! Αυτοί που τους ξερίζωσαν βίαια απ’ τις χώρες τους και τους ανάγκασαν να θαλασσοδέρνονται, ευελπιστώντας να ζήσουν ή να αναζητήσουν μια καλύτερη τύχη. Αυτοί που διέλυσαν τις χώρες τους, που εξαθλίωσαν τους λαούς τους, που έφεραν τον πόλεμο, την πείνα, τις φασιστικές δικτατορίες, τις εθνικιστικές έριδες. Τους ιμπεριαλιστές, δηλαδή, τις άρχουσες τάξεις, το σύστημά τους και τις κάθε είδους κυβερνήσεις. Αλλά κι αυτούς που, στη συνέχεια, επιδίωξαν να καταστείλουν τις ροές των προσφύγων. Την Ε.Ε., αλλά και τις κυβερνήσεις και τις

αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, όταν δεν τους εργαλειοποιούν και δεν τους χρησιμοποιούν στην μεταξύ τους αντιπαράθεση. Όλους δηλαδή τους ιθύνοντες του σάπιου εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος, που όταν δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν, αιματηρά, όσους δημιουργεί η πολιτική τους, τους θεωρούν περιττά βαρίδια. Άνθρωποι με κινητικά προβλήματα, παιδιά και βρέφη βρίσκονταν ανάμεσα στους 45, μάλλον συνολικά, πρόσφυγες, στη λέμβο που βυθίστηκε νοτιοανατολικά της Λέρου, με τους ανέμους να πνέουν 8 μποφόρ και σε βροχόπτωση. Τέτοια «καθημερινά», δυστυχώς, γεγονότα (που «συμπληρώνουν» τραγικά τις πολεμικές αναφλέξεις και αντιπαραθέσεις που πυροδοτούν οι ιμπεριαλιστές) κάνουν κι αυτά ακόμα πιο αναγκαία, ακόμα πιο επιτακτική τη συγκρότηση και την ανάπτυξη μαζικού αντιπολεμικού – αντιιμπεριαλιστικού κινήματος των λαών. Που παράλληλα με την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και στους μετανάστες θα επιδιώξει να χτυπήσει την ίδια τη «ρίζα του κακού»! Αλλιώς, η «μοίρα» των λαών (μαζί και του δικού μας) θα γίνεται ολοένα και χειρότερη.

Θεσσαλονίκη, Εργαζόμενοι BIOME

Αντιδράσεις για την εξαγορά μέσω

Σε εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση βρίσκονται οι εργαζόμενοι στη BIOME, καθώς τα δικαστήρια προχώρησαν σε ηλεκτρονικό πλειστηριασμό του οικοπέδου και των εγκαταστάσεων τμήματος του εργοστάσιου. Η εταιρεία που το εξαγόρασε έχει έδρα τη Ν. Αφρική, δραστηριοποιείται στο χώρο του real estate και σχεδιάζει να δημιουργήσει ένα νέο εμπορικό κέντρο και ένα κτίριο με χώρους γραφείων. Με την κίνηση αυτή το εγχείρημα των 22 εργαζομένων που εξακολουθούν να λειτουργούν το εργοστάσιο και να παράγουν προϊόντα καθαρισμού κινδυνεύει να τιναχτεί στον αέρα.

Ο γολγοθάς ξεκίνησε σχεδόν 13 χρόνια πριν, όταν η Φιλκεράμ-Τζόνσον, μητρική της BIOME, κήρυξε πτώχευση, φορτώνοντας τη θυγατρική της με δάνεια και πλασματικό παθητικό και αφήνοντας τους εργαζόμενους απλήρωτους απ’ το Μάιο του 2011. Οι εργαζόμενοι με απεργίες και

ασφαλιστικά μέτρα πέτυχαν τη δέσμευση των μηχανημάτων και των υλικών. Το 2013 αποφάσισαν να λειτουργήσουν το εργοστάσιο με δικές τους δυνάμεις. Παράγουν προϊόντα γενικού καθαρισμού -καθαριστικά ρούχων, πιάτων, σαπούνια κ.ά.- τα οποία προωθούν σε μικρά καταστήματα. Λειτουργούν επίσης ηλεκτρονικό κατάστημα.

Το 2020 η ΔΕΗ με τη βοήθεια των MAT έκοψε την παροχή ρεύματος στο εργοστάσιο. Οι εργαζόμενοι συνέχισαν τη λειτουργία του με τη χρήση γεννήτριας. Όλα αυτά τα χρόνια ήρθαν αντιμέτωποι με 15 απόπειρες πλειστηριασμών, τις οποίες κατόρθωσαν να αποκρούσουν χάρη στο σθεναρό αγώνα τους και το μεγάλο κύμα αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι ένα μεγάλο τμήμα του οικοπέδου και το αντίστοιχο κτίριο που βγήκε σε πλειστηριασμό είχαν παραχωρηθεί από το ελληνικό δημόσιο στη Φιλκεράμ-Τζόνσον για δήθεν στήριξη των

Τα πραγματικά πολιτικά επίδικα των προσεχών εκλογών (που δεν προκηρύχτηκαν ακόμα)

Από το περασμένο καλοκαίρι έχουμε μπει σε μια διαρκή προεκλογική περίοδο με κύριο χαρακτηριστικό να... διαρρέουν συνεχώς ημερομηνίες οι οποίες όμως διαψεύδονται από την πραγματικότητα, για να... διαρρεύσουν καινούριες, κρατώντας σε διαρκή αγωνία και μόνιμη προεκλογική δραστηριότητα και ζυμώσεις τόσο το αστικό πολιτικό προσωπικό όσο και τις περισσότερες δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά.

Πολλοί αποδίδουν την καθυστέρηση στην προκήρυξη των εκλογών στο εκλογικό σύστημα της λεγόμενης απλής αναλογικής (με πλαφόν 3%, για να μην ξεχνιόμαστε) που είχε ψηφίσει ο ΣΥΡΙΖΑ και ότι αυτό βραχυκυκλώνει την «επόμενη μέρα» καθώς δημιουργεί προβλήματα για μια αυτοδύναμη κυβέρνηση στην υπηρεσία των επιδιώξεων της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών κυρίαρχων.

Και εάν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ήταν αυτοί που έβαλαν «πάγο» στο Μητσοτάκη για εκλογές το περασμένο φθινόπωρο καθώς οι πολεμικές συγκρούσεις στην Ουκρανία οξύνονταν και απαιτούσαν πλήρη προσήλωση και ευθυγράμμιση στις απαιτήσεις τους, ήταν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές που, ανοίγοντας την υπόθεση των τηλεφωνικών υποκλοπών, ήρθαν να υπενθυμίσουν τόσο στο Μητσοτάκη όσο και προς κάθε κατεύθυνση ότι δεν έχουν σκοπό να υποβαθμίσουν το ρόλο και τη θέση του κυρίαρχου στη χώρα και την περιοχή,

αναστατώνοντας το αστικό πολιτικό προσωπικό για το πού θα οδηγηθούν οι εξελίξεις.

Ας είμαστε ξεκάθαροι. Δεν είναι το εκλογικό σύστημα -που πολλοί στην Αριστερά, μέσα στις αναβαπτισμένες αυταπάτες τους, θεωρούν «ευκαιρία»- η αιτία για την καθυστέρηση της ανακοίνωσης της ημερομηνίας των εκλογών, πολύ περισσότερο δεν είναι το εκλογικό σύστημα αυτό που καθορίζει την κρισιμότητα της εκλογικής αναμέτρησης. Η κρισιμότητα των επερχόμενων εκλογών προκύπτει από τα πολιτικά επίδικα της περιόδου τόσο για το σύστημα συνολικά και για τους πολιτικούς του εκπροσώπους αλλά και για το λαό. Τον καθένα για διαφορετικούς και αντίθετους λόγους.

Σε μια περίοδο όπου η επίθεση του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης εκδηλώνεται κατά κύματα στη ζωή και τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, ακόμα και σήμερα που υποτίθεται ότι λόγω προεκλογικής περιόδου θα μπορούσε να υπάρξει μια «χαλάρωση», αποκαλύπτεται ότι αυτή η πολιτική αποτελεί μόνιμη επιλογή «παντός καιρού».

Ταυτόχρονα, η επίδειξη της υποτέλειας στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές κατά κύριο λόγο παρουσιάζεται από την κυβέρνηση της ΝΔ σαν η μόνη διέξοδος τόσο στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την άρχουσα τάξη και το αστικό πολιτικό προσωπικό της Τουρκίας, που θα αναβαθμίσει το ρόλο και τη θέση της, όσο και για πορεία οικονομικής ανάπτυξης που πυλώνας της θα είναι η ακόμα μεγαλύτερη εξάρτηση, πολιτική, στρατιωτική και οικονομική. Προβάλλεται δηλαδή ένα «μοντέλο» χώρας που θα χρωστάει την επιβίωση του λαού της στη μεγαθυμία των ιμπεριαλιστών κυρίαρχων στο βαθμό που κινείται πειθήνια στις προσταγές τους. Σε κάθε άλλη περίπτωση, η χώρα κινδυνεύει να την «καταπιεί» ο Ερντογάν. Στη βάση αυτή επεκτείνονται και αναβαθμίζονται οι αμερικανοτοϊκές βάσεις στη χώρα μας,

εντείνονται οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί με δυσβάστακτο κόστος για το λαό, κλιμακώνεται η συμμετοχή στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, μεγαλώνοντας τους κινδύνους αντιποίνων, οργιάζει η εθνικιστική προπαγάνδα και η μισαλλοδοξία που δηλητηριάζουν το πολιτικό κλίμα και καλλιεργούν το μίσος για τους γείτονες λαούς, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Όμως, ακόμα και αυτή η αντεργατική - αντιλαϊκή πολιτική μαζί με την υποτέλεια και την ένταση της εξάρτησης δεν αρκούν για να ικανοποιήσουν τις επιδιώξεις τόσο της ντόπιας άρχουσας τάξης όσο και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων.

Από τη μία πλευρά απαιτείται η πλήρης καθυπόταξη του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας έτσι ώστε να αποτελεί εύκολη επιλογή να φορτωθούν στις πλάτες τους τα «σπασμένα» της κρίσης και των αδιεξόδων του ντόπιου συστήματος. Γι' αυτό εντείνεται η φασιστικοποίηση, η καταστολή απεργιών και κινητοποιήσεων, μπαίνουν σε πλήρη εφαρμογή οι αντεργατικοί - αντισυνδικαλιστικοί νόμοι, γι' αυτό ενισχύεται η αντικομμουνιστική προπαγάνδα και προετοιμάζονται νομικές ρυθμίσεις (δήθεν λόγω Κασσιδιάρη) που σήμερα θα εμποδίζουν και στο μέλλον θα απαγορεύουν όσους αναφέρονται στην Αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα, που δεν υποτάσσονται στην αστική νομιμότητα.

Αυτή η αντιδραστική πολιτική βρίσκει την αντίδραση του λαού, ο οποίος ταυτόχρονα αντιμετωπίζει την επέλαση της καπιταλιστικής ακρίβειας που φέρνει φτώχεια και εξαθλίωση σε μεγάλα τμήματά του. Παρά το γεγονός ότι πολλές δυνάμεις στο χώρο της Αριστεράς «μας» κάνουν ό,τι μπορούν για να μη βρουν συνέχεια τα αγωνιστικά ξεσπάσματα και οι κινητοποιήσεις του, είναι σίγουρο ότι ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία δεν είναι διατεθειμένοι να γίνουν θυσία για τα συμφέροντα του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος και των ιμπεριαλιστών προστατών του. Και αυτό είναι σημαντικό εμπόδιο για τις επιδιώξεις των δυνάμεων του συστήματος, μέσα και έξω από τη χώρα.

Από την άλλη πλευρά, η ενίσχυση των δεσμών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης ιδιαίτερα σήμερα από ΗΠΑ-NATO έχει και τις «αβαρίες» της καθώς η πλευρά των ιμπεριαλιστών απαιτεί σταθερότητα στη νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO σε μία κρίσιμη περίοδο κλιμάκωσης των πολεμικών συγκρούσεων στην Ουκρανία. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να γίνουν βήματα προσωρινών ή πιο μεσοπρόθεσμων συμβιβασμών στο Αιγαίο, στην Κύπρο, στη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Αυτά τα βήματα «κατανόησης» όμως αφαιρούν το έδαφος της τουρκοφαγίας πάνω στο οποίο στηρίζεται η σημερινή πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ και είναι σίγουρο ότι θα της δημιουργήσουν σοβαρές τριβές στο εσωτερικό της.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι τόσο για την ντόπια άρχουσα τάξη όσο και για τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους δεν επαρκεί ο Μητσοτάκης και η ΝΔ ακόμα και αν εξασφαλίσουν στις επόμενες (πρώτες ή δεύτερες) εκλογές μία σχετική κοινοβουλευτική αυτοδυναμία. Απαιτούν τη συγκρότηση ενός ισχυρού κυβερνητικού σχήματος που να τα δώσει όλα στο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές και να συντρίψει τις αντιδράσεις του λαού. Δεν θέλουν να βρεθούν μπροστά σε μια «ρευστοποιή-

ση» του αστικού πολιτικού δυναμικού, όπως το Μάη του 2012, ούτε σε καταστάσεις απονομιμοποίησής του από πλατιά λαϊκά στρώματα και γι' αυτό πρέπει να ενισχυθούν και όλες οι προθυμίες εφεδρείες του συστήματος και να μην αφεθεί τίποτα στην τύχη. Γι' αυτό πρέπει να επουλωθούν τα τραύματα στο ΠΑΣΟΚ που έχουν αφήσει τόσο η αποκάλυψη των τηλεφωνικών υποκλοπών όσο και οι «δραστηριότητες» της Καϊλή. Γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να δείξει ακόμα πιο υπεύθυνη στάση απέναντι σε ντόπιο και ξένο κεφάλαιο καθώς και να συνεχίσει να κινείται στις ράγες της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης που με συνέπεια έχει υπηρετήσει. Για αυτό πρέπει να τακτοποιηθούν «εκκρεμότητες» όπως αυτή του φασιστικού μορφώματος Κασσιδιάρη με στόχο να κλείσουν εκλογικές διαρροές αλλά και για να μπουν υποθήκες άμεσες και πιο μακροπρόθεσμες ελέγχου και καταστολής κάθε ανυπότακτης αριστερής φωνής και δράσης. Όλα αυτά απαιτούν χρόνο, σχεδιασμούς και αποδοτικούς χειρισμούς για να αποφευχθούν «ατυχήματα» και εκπλήξεις.

Αν για τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία η προσήλωσή τους επικεντρώνεται στη συγκρότηση μίας ισχυρής αντιλαϊκής κυβέρνησης για το λαό και τη νεολαία, η περίοδος είναι δύσκολη και κρίσιμη καθώς έχουν να αποφασίσουν εάν θα αποδεχθούν ψεύτικα διλήμματα αναβαπτισμένων «σωτήρων» (λέγε με ΣΥΡΙΖΑ) ή «μετανοημένων» συστημικών (λέγε με ΜέΡΑ 25), είτε θα διαλέξουν το δρόμο της οργάνωσης, της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος.

Στο δρόμο αυτό θα συναντήσουν σημαντικά εμπόδια που θα πρέπει να ξεπεραστούν, καθώς περισσεύουν οι εκλογικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες που σκορπίζουν από τη μία το ΚΚΕ και από την άλλη δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ κ.ά.).

Από τη μία το ΚΚΕ, έχοντας μπει σε προεκλογική τροχιά εδώ και μήνες, με προοπτική να κινείται στην ίδια τροχιά μέχρι τον επόμενο Οκτώβρη (αυτοδιοικητικές εκλογές) και έχοντας κηρύξει στάση κινήματος, προβάλλει το «κυβερνητικό πρόγραμμα εξουσίας» αναζητώντας να καλύψει το «κενό» του κινηματικού ρεφορμισμού που είχε προηγουμένα ο ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη, στις ζυμώσεις για τις εκλογές στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά ανακυκλώνουν ξανά τα «μεταβατικά προγράμματα» που κατέρρευσαν με πάταγο το καλοκαίρι του 2015, για να βρουν σημεία επαφής μεταξύ τους δυνάμεις που δεν συναντιούνται ούτε σε μια κοινή πορεία στον δρόμο.

Σε αυτές τις συνθήκες η παρέμβαση του ΚΚΕ(μ-λ) αυτή την περίοδο τόσο με την πρόταση του Συντονισμού και Κοινής Δράσης οργανώσεων και συλλογικοτήτων στα ανοικτά μέτωπα πάλης όσο και με την πρόταση για Πανελλαδική Αντιπολεμική Κοινή Δράση μέσα στο Φλεβάρη ενάντια στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των ντόπιων αστικών τάξεων Ελλάδας - Τουρκίας, την πάλη ενάντια στις βάσεις των ΗΠΑ - NATO, για τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών, αποτελούν τη δική μας συμβολή για την ανάπτυξη όρων κινήματος σαν τη μοναδική διέξοδο για τις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις στις προκλήσεις των καιρών.

πλειστηριασμού

θέσεων εργασίας. Το τμήμα αυτό δεν έχει πουληθεί λόγω χρεών της ιδιοκτήτριας εταιρίας προς το δημόσιο. Οι συνεταιριστές εργαζόμενοι ζητούν να εξαιρεθεί από τον πλειστηριασμό, ώστε να συνεχίσει να λειτουργεί το εργοστάσιο. Πρόκειται για πολιτική απόφαση που καμιά κυβέρνηση και κανένα δικαστήριο, πιστοί υπηρέτες του κεφαλαίου, δεν είναι διατεθειμένοι να πάρουν.

Οι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τη λειτουργία του εργοστασίου. Σε συνέλευση αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 5 Φλεβάρη στο εργοστάσιο, αποφασίστηκε η διοργάνωση πορείας στο κέντρο της πόλης το Σάββατο 11 Φλεβάρη και ήδη στη Θεσσαλονίκη οργανώνονται κινήσεις συμπαράστασης.

ΣΥΡΙΖΑ

Προεκλογικά... τερτίπια από τα παλιά!

Τα «σκληρά» αντιπολιτευτικά του «δόντια» έδειξε ο Αλ. Τσίπρας στη συνέντευξη τύπου που έδωσε στις 31/1/2023 στο Ζάππειο. Χαρακτηρίζοντας την κυβέρνηση ως ηθικά και πολιτικά έκπτωτη, ζήτησε τη διάλυση της Βουλής και την άμεση προκήρυξη των εκλογών σε ημερομηνία ακόμα και μέσα στον Φλεβάρη. Ανακοίνωσε μάλιστα πως οι βουλευτές της αξιωματικής αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ ΠΣ θα απέχουν από τις επόμενες ψηφοφορίες της Βουλής, εξαιρώντας την συζήτηση για την «αντιμετώπιση της προσπάθειας να επανέλθει στο προσκήνιο η εγκληματική συμμορία των νεοναζί», όπως ο ίδιος ανέφερε.

Τί ήταν αυτό που εξόργισε τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης για να ακολουθήσει αυτή τη «σκληρή γραμμή»; Φυσικά το ζήτημα των υποκλοπών! Κάνοντας λόγο για «καθεστώς Μητσοτάκη», το οποίο βουτηγμένο στα σκάνδαλα και τη διαφθορά ασελγεί πάνω στο κράτος δικαίου, χαρακτήρισε τον Μητσοτάκη (συγκεκριμένα και όχι το σύνολο της ΝΔ) ως αμετανόητο καταχραστή της δημοκρατικής εξουσίας. Περιέγραψε μάλιστα ως τελευταίο σκαλοπάτι στη «σκάλα του κακού» (με προηγούμενα «σκαλοπάτια» «την πρωτοφανή επιχείρηση συγκάλυψης με ψέματα, εκβιασμούς, τρομοκράτηση, χειραγώγηση της δικαιοσύνης» κ.α.) την κατάληξη της συζήτησης την Παρασκευή 27/1/23 για την πρόταση μομφής που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ. Φαίνεται από τα συμπεραζόμενα να είχε άλλες «προσδοκίες» ο ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τη συγκεκριμένη συζήτηση. Τουλάχιστον αυτό μαρτυρά η τοποθέτηση που αποδίδει ως κατόρθωμα του Μητσοτάκη «να μετατρέψει την κυβερνητική πλειοψηφία σε όργανο της εκτροπής», πόσο μάλλον όταν κάνει λόγο για «πιθανώς εκβιαζόμενους βουλευτές της ΝΔ», που καταψήφισαν την πρόταση και στήριξαν την κυβέρνησή τους! Πιθανά με την πρόταση μομφής, πέρα από τη χρήση της ως ένα συνηθισμένο προεκλογικό πυροτέχνημα, να περίμενε κάποιος

είδους «διαρροές» από την κοινοβουλευτική ομάδα της κυβέρνησης ή έστω την «αντίδραση» μερίδας στελεχών της ΝΔ που δεν ανήκουν στο «καθεστώς Μητσοτάκη» και δεν συμφωνούν(!) με τη «διαφθορά των θεσμών της δημοκρατίας» και τη «βαθιά διάβρωση της κοινωνικής συνοχής». Με βάση αυτά απέσυρε τους βουλευτές του από το νομοθετικό έργο που δεν νομιμοποιείται να κάνει αυτή η κυβέρνηση, θυμίζοντας κάποιες αντίστοιχες δηλώσεις προηγούμενου αρχηγού αξιωματικής αντιπολίτευσης... Δεν ήταν άλλος από τον Κυρ. Μητσοτάκη στις 3/6/2019, που ανακοίνωνε (έναν μήνα περίπου πριν τις εκλογές) τη μη συμμετοχή των βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας στην τότε «απονομιμοποιημένη» Βουλή με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ προφανώς! Παλιό και χρησιμοποιημένο το «βεγγαλικό» του ΣΥΡΙΖΑ και ας τον κατηγορεί σήμερα η ΝΔ για «τραμπισμό αλά γκρέκα»!

Δεν είναι όμως η χρήση των ίδιων προεκλογικών «παιχνιδιών», που στόχο έχουν να θολώσουν τα νερά στον λαό, τα οποία τους φέρνουν τόσο κοντά! Είναι η απaréγκλιτη υπηρετήση της ίδιας αντιλαϊκής-αντεργατικής πολιτικής, που δυσκολεύει και τους ίδιους να βρουν σημεία αντιπαράθεσης! Γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα επικεντρώνεται στις υποκλοπές και τα σκάνδαλα. Γιατί επί της ουσίας το μόνο που έχει να τάξει στον λαό και τους εργαζόμενους είναι η συνέχιση της ίδιας πολιτικής του συστήματος που φέρνει εξαθλίωση, κρίση και φτώχεια για τον λαό, μισθούς πείνας, συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα και συνεχόμενα εργατικά «ατυχήματα» για τους εργαζόμενους και καταστολή και ξύλο στη νεολαία που θα θέλει να διεκδικήσει τα δικαιώματά της στις σπουδές, τη δουλειά και τις ελευθερίες. Γι' αυτή την πολιτική της κυβέρνησης δεν είπε λέξη ο Τσίπρας, μιας και είναι η ίδια πολιτική που υπηρετήσε στο παρελθόν και που θα υπηρετήσει και στο μέλλον (άμεσο ή μη) αν το σύστημα χρειαστεί τις «υπηρεσίες» του. Στους τόσους νόμους

που η κυβέρνηση πέρασε λεηλατώντας το λαϊκό εισόδημα, χτυπώντας κάθε δημοκρατικό δικαίωμα, κουρελιάζοντας το μέλλον της νεολαίας, εμπλέκοντας την χώρα στα πολεμόχαρα σχέδια των ιμπεριαλιστών, οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ ήταν παρόντες και σε αρκετά συμπράξαν! Τώρα που οι εκλογές είναι σε απόσταση βολής, αναγνώρισαν την πολιτική παρακμή της κυβέρνησης και δεν θέλουν να νομιμοποιήσουν το νομοθετικό έργο της! Ακόμα και για το ζήτημα των υποκλοπών το μόνο που καταγγέλλει επί της ουσίας ο ΣΥΡΙΖΑ είναι οι υποκλοπές της στρατιωτικής ηγεσίας, αρχηγών κομμάτων, ευρωβουλευτών και δημοσιογράφων, ξεχνώντας πως μαζί με αυτούς παρακολουθούνται και δεκάδες χιλιάδες άλλοι, πόσο μάλλον όταν πολλές από τις χιλιάδες αυτές παρακολουθήσεις έγιναν επί των ημερών της κυβέρνησής του. Κουβέντα δεν κάνει φυσικά ούτε για το ποιος άνοιξε το όλο ζήτημα των παρακολουθήσεων, ούτε για το ποια συμφέροντα κατά βάση εξυπηρετούνται. Και πώς να κάνει, αφού και ο ίδιος την ίδια πολιτική θα ακολουθήσει!

Έχει το θράσος μάλιστα να απευθύνεται στον λαό, τον ίδιο λαό από τον οποίο η πολιτική του ξεκλήρισε κάθε έννοια δικαίωματος, και να τον καλεί να υπερασπιστεί την δημοκρατία και την κοινωνική δικαιοσύνη! Ενώ καλεί τα δημοκρατικά κόμματα, τους κοινωνικούς φορείς, την αυτοδιοίκηση και τα συνδικάτα να παραμερίσουν τις όποιες διαφορές και να δημιουργήσουν ένα συμπαγές τείχος προστασίας της δημοκρατίας, ψηφίζοντας ΣΥΡΙΖΑ προφανώς...

Το μόνο κάλεσμα που έχει νόημα προς τον λαό, τη νεολαία και τους εργαζόμενους είναι να οργανωθούν, να αντισταθούν και να διεκδικήσουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους. Να μην περιμένουν από καμιά «νέα» κοινοβουλευτική «ελπίδα» οποιασδήποτε απόκρυψης (ή πολυχρωμίας), όσο «καμουφλαρισμένη» και να εμφανίζεται, να ανατρέψει την πολιτική του συστήματος, αλλά να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια.

ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ

Διαθέσιμο στο σύστημα για κάθε χρήση

Μεγάλη πίεση υφίσταται το ΠΑΣΟΚ εδώ και καιρό τόσο από τα δεξιά όσο κι απ' τα «αριστερά» του. Οι δύο βασικοί μονομάχοι, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, το πιέζουν να ξεκαθαρίσει τι προτίθεται να πράξει την επάρκιο των εκλογών. Ο καθένας απ' τους δύο, βέβαια, το λογαριάζει ως τσόντα σε πιθανή κυβερνητική λύση μαζί του, εφόσον δεν προκύψει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Έχει, είναι αλήθεια, βρεθεί στη θέση που το ίδιο για 10ετίες επιφύλασσε στα «αριστερά» αυτού πολιτικές δυνάμεις. Τώρα βρίσκεται στριμωγμένο και όσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές θα ζορίζεται όλο και πιο πολύ.

Η ρητορική για «αυτοδύναμη» πορεία δεν πείθει καθόλου. Όλοι γνωρίζουν το παρελθόν του καθώς και ότι πρόκειται για ένα βαθιά συστημικό κόμμα. Μάλιστα ο πρόεδρος του διακηρύσσει ότι το κόμμα του συμμετέχει στην πολιτική σκακιέρα με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, καταθέτοντας τα διαπιστευτήριά του στα εντός κι εκτός της χώρας κέντρα του συστήματος. Εί-

ναι περισσότερο από σίγουρο ότι διατίθεται να συμβάλει στην άρση πιθανού αδιεξόδου μετεκλογικά. Το ζήτημα είναι μετά από ποιες εκλογές. Τις πρώτες ή τις δεύτερες;

Δεν θα μπούμε, αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, σε εκτίμηση. Κι αυτό γιατί το ίδιο το ΠΑΣΟΚ αφήνει με τον τρόπο του όλα τα ενδεχόμενα ανοικτά. Οι «αυτοτελείς» πορείες είναι βέβαιο ότι θα πάνε περίπατο μπροστά στην ανάγκη να υπάρξει κυβερνητική λύση και ο τόπος να μην μπει «σε περιπέτειες», εξ ου και η υπεύθυνη στάση του. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που δεν διευκρινίζονται από σήμερα προθέσεις, για να το έχει δίπορτο. Κάτι τέτοιο, άλλωστε, θα ήταν περίπου αυτοκτονικό προεκλογικά. Παλιές και δοκιμασμένες καραβάνες είναι τα στελέχη του. Το ερώτημα είναι αν μια τέτοια τακτική θα του «βγει». Μια προς τα δεξιά, μια προς τα «αριστερά», λοιπόν. Μοιάζει με ανεμοδούρα που περιστρέφεται παντού, αρκεί να υπηρετήσει το σύστημα.

Ο αρχηγός του βρέθηκε στη θέση

τού υπ' αριθμόν ένα θύματος των υποκλοπών. Ήταν μια σφήνα των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στην ακραία φιλοαμερικανική στάση και πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ο ίδιος, άλλωστε, σιτίζεται από την ΕΕ, ως ευρωβουλευτής. Δεν σημαίνει αυτό καθόλου ότι «παραμελεί» τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Ήταν ο Σημίτης, για να θυμηθούμε, υποτιθέμενη φιλοευρωπαϊκή τάση, που εκστόμισε το «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς», μετά την κρίση των Ιμίων το 1996. Το αστικό πολιτικό προσωπικό -και ασφαλώς το ΠΑΣΟΚ- γνωρίζουν από πρώτο χέρι καλά ποιοι είναι οι αφέντες της άρχουσας τάξης αυτού του τόπου. Αυτήν και αυτούς προσφέρονται να (ξανα)υπηρετήσουν.

Η ΝΔ θέτει το στόχο της αυτοδυναμίας στη δεύτερη Κυριακή. Ο ΣΥΡΙΖΑ της πρωτιάς στην πρώτη. Τα εκλογικά ποσοστά θα παίξουν, οπωσδήποτε, έναν ρόλο στο αστικό μέλλον. Το ΠΑΣΟΚ θα ήθελε ένα ποσοστό που να το ορίζει ως «ρυθμιστή» της επόμενης κυβερνητικής λύσης. Τα «προγραμμα-

τικά» και άλλα «πράσινα άλογα» είναι για κατανάλωση. Ας μας πουν οι φωστήρες του ΠΑΣΟΚ τις διαφορές τους με τη ΝΔ και με τον ΣΥΡΙΖΑ στα μεγάλα κρίσιμα ζητήματα της εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ και ΕΕ, της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων και του λαού μας από τα μονοπώλια και την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου, της αντιμετώπισης των λαϊκών στρωμάτων με το μαστίγιο ως εχθρών του κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος. Κι αν το ΠΑΣΟΚ ανήκει στη «σοσιαλιστική» ομάδα του ευρωκοινοβουλίου, η σημερινή κυβέρνηση των «Δημοκρατικών» στις ΗΠΑ εντάσσεται στην ψευδεπίγραφη «σοσιαλιστική διεθνή», πρόεδρος της οποίας ήταν επί σειρά ετών ο ενεκδιήγητος ΓΑΠ. Έτσι, για να δείχνουν όλα τα στελέχη της Χαριλάου Τρικούπη ότι «σέβονται τον διεθνή προσανατολισμό της χώρας».

Είναι αλήθεια, πάντως, ότι άναψαν τα λαμπάκια στον ΣΥΡΙΖΑ μετά την τελευταία δημόσια τοποθέτηση από πλευράς ΠΑΣΟΚ για το στόχο να

Πρόταση για «ενότητα της Αριστεράς» από το ΜέΡΑ 25

Προεκλογικό μνημείο οπορτουνισμού χωρίς καμία σχέση με το λαϊκό κίνημα

Προτού εξετάσουμε την «πρόταση ενότητας» που απηύθυνε ο Γιάννης Βαρουφάκης στην αριστερά το Δεκέμβρη του 2022, είναι απαραίτητο να συστήσουμε ξανά στους αναγνώστες το ΜέΡΑ25. Το ΜέΡΑ25 είναι το κόμμα των ευρωπαϊστών στη χώρα μας που αποτελεί -σύμφωνα με το καταστατικό του- τον «εκλογικό βραχίονα στην Ελλάδα του πανευρωπαϊκού, διεθνικού κινήματος DiEM25», που ιδρύθηκε το Φεβρουάριο του 2016 στο Βερολίνο. Το ελληνικό τμήμα του ιδρύθηκε στην Αθήνα το Μάρτιο του 2018 με το όνομα ΜέΡΑ25 - Μέτωπο Ευρωπαϊκής Ρεαλιστικής Ανυπακοής.

Με λίγες λέξεις θα λέγαμε ότι το ΜέΡΑ25 αποτελεί ένα κεντρώο αστικό-φιλελεύθερο κόμμα που οραματίζεται τον «εκδημοκρατισμό» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη μεταρρύθμιση του συστήματος με σαφείς ιδεολογικές αναφορές στον Κένυς και την πολιτική στρατηγική του «New Deal» (1933-1938) στις ΗΠΑ (βλ. πρόγραμμα του DiEM25 «Νέα Συμφωνία για την Ευρώπη»).

Το ΜέΡΑ25 δεν αντιπαρτίθεται στον καπιταλισμό, αλλά κηρύττει τον πόλεμο ενάντια σε μια «ολιγαρχία» που θεωρεί ότι τον κακοδιαχειρίζεται. Η «ολιγαρχία» αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με το 1ο Διαβουλευτικό Συνέδριο (Μάιος, 2022) ως μία: «Τεχνοφουδαρχία που σήμερα υποκαθιστά τον καπιταλισμό» και που επιβάλλει «ένα σύστημα εξουσίας πιο εκμεταλλευτικό, τοξικότερο, ακόμα πιο επικίνδυνο για την ανθρωπό-

τητα». Στη βάση αυτής της αντίληψης, καλεί όλες τις «αντι-δεξιές» δυνάμεις: «Να χτίσουμε νέες συμμαχίες-αναχώματα στην επέλαση μιας παρασιτικής ολιγαρχίας, που δεν είναι καν καπιταλιστική...». Η βαλίτσα του πολιτικού παραλόγου μπορεί να πάει πολύ μακριά, ωστόσο οι λεγόμενες μετα-καπιταλιστικές θεωρίες (meta) των δυνάμεων που αρνούνται στην αυγή του 21ου αιώνα να αντικρύσουν το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλιστικού συστήματος, σε μια εποχή που δρα ανεμπόδιστο από το «αντίπαλο δέος», δεν αποτελούν αντικείμενο του παρόντος άρθρου.

Μέσα στις υποτιθέμενες «αριστερές μετατοπίσεις» που έκανε το ΜέΡΑ25 σχετικά με την ΕΕ το 2022 ήταν να αλλάξει το σύνθημα του: «Η ΕΕ, είτε θα εκδημοκρατιστεί, είτε θα διαλυθεί» μετατρέποντάς το στο: «Η ΕΕ θα εκδημοκρατιστεί μόνο γκρεμίζοντας τους ολιγαρχικούς θεσμούς της» για τους οποίους θεωρεί υπαίτια τη Γερμανία. Καμία μετατόπιση δεν υπήρξε ως προς τις αυταπάτες ότι μια ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία όπως είναι η ΕΕ, μπορεί τάχα να μετατραπεί σε δημοκρατικό χωριό υπέρ των λαών. Μάλιστα, σύμφωνα με την ίδια απόφαση: «Η Ελλάδα, εγκλωβισμένη σε αυτή τη γερμανική σφαίρα ηγεμονίας, βρίσκεται σήμερα σε κατάσταση ακόμα μεγαλύτερης εξάρτησης απ’ ό,τι, π.χ. στη δεκαετία του 1960, όταν ήταν πλήρως υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ...». Σε αυτήν και σε ανάλογες τοποθετήσεις ο αντι-γερμανισμός του

ΜέΡΑ25 -που ουδεμία σχέση έχει με αντιιμπεριαλισμό- καταλήγει να κλείνει το μάτι στις ΗΠΑ.

Το 2021 το ΜέΡΑ25 διατύπωσε για πρώτη φορά ένα συνολικότερο κοινωνικό όραμα ονόματι: «Πράσινη Μετακαπιταλιστική Φεμινιστική Κοινή Ευημερία» τσαλαβουτώντας όσο πιο πλατιά γίνεται στη λεγόμενη «κοινωνία των πολιτών», ενώ το Μάιο του 2022 ο Κλέων Γρηγοριάδης φρόντιζε να ξεκαθαρίσει από το βήμα της Βουλής ότι «κοιτάξτε, δεν έχω τίποτα ιδιαίτερα κακό με τον καπιταλισμό, επιβίωσε παγκοσμίως, σημαίνει ότι από αυτά που επιχειρήσαμε ήταν το καλύτερο λειτουργικά σύστημα, καθώς ο υπαρκτός σοσιαλισμός απεδείχθη ολίγον φασιστοειδής όταν εφαρμόστηκε».

Αυτά αρκούν για τις συστάσεις με αυτό το αστικό υβρίδιο των καιρών μας...

Όταν απευθύνεις προτάσεις ενότητας της Αριστεράς, χωρίς να συγκαταλέγεις σε αυτήν...

Είναι χαρακτηριστικό, ότι από τον Μάιο ακόμη καλούσε στο τραπέζι του διαλόγου την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, καθώς και «όλα τα αντιδεξιά κόμματα, και τον ΣΥΡΙΖΑ διότι χωρίς αυτόν δεν μπορεί να σχηματιστεί αντιδεξιά κυβέρνηση...». Παρενέργειες μιας τέτοιας τυχοδιωκτικής πολιτικής είναι και οι πρόσφατες αποχωρήσεις 2 Βουλευτριών του ΜέΡΑ25 προς τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος μπορεί να τους εγγυηθεί πολύ καλύτερα τόσο την προοπτική μιας «αντι-δεξιάς κυβέρνησης», όσο και την επανεκλογή τους.

Στις 12/12/23, ο Γ. Βαρουφάκης δημοσίευσε το επίμαχο άρθρο-πρόταση στο ThePressProject όπου προσκάλεσε τις αριστερές δυνάμεις σε συνεργασία. Λίγες μέρες αργότερα, με νέο κείμενό του το ΜέΡΑ 25 καλούσε τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ να πιέσει την ηγεσία του για συγκρότηση ενός «προοδευτικού μετώπου» το οποίο θα στηρίξει μια «προοδευτική διακυβέρνηση» με ένα πρόγραμμα «Ρήξης με την Ολιγαρχία».

Με προτάσεις όπως το κούρεμα του χρέους, η «υπεύθυνη ανυπακοή» της χώρας, η Άμεση Κατάργηση του Χρηματιστήριου Ενέργειας, η μείωση των φόρων, και άλλα πολλά που αποτελούν εκθέσεις ιδεών έξω από την πάλη των τάξεων -που συμπυκνώνεται σε 7+1 σημεία «ρεαλιστικών προτάσεων» αστικής διαχείρισης- οι κυβερνητικές αυταπάτες σερβίρονται στο λαό σαν ξανα-ζεσταμένη πολυκαιρισμένη σούπα από το ΜέΡΑ 25 που επιδιώκει τη δημιουργία ενός «νέου ΣΥΡΙΖΑ». Όπως γλαφυρά περιγράφει σχετικό κείμενο του 2021: «Το καλοκαίρι του 2015, μετά τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ,... μέσα στη θλίψη του προδομένου ΟΧΙ, περιμέναμε. Περιμέναμε ελπίζοντας ότι οι σύντροφοι που είχαν φύγει από τον ΣΥΡΙΖΑ, ίσως μαζί με άλλους που θα τον εγκατέλειπαν στην πορεία, θα προχωρούσαν σε έναν ενωτικό φορέα, που θα περιφρουρούσε

το κεφάλαιο του ΟΧΙ και θα του έδινε νέα δυναμική. Ο Γιάννης Βαρουφάκης στήριξε δημόσια την ΛΑΕ δηλώνοντας ότι θα την ψηφίσει. Όταν πλέον κατέστη σαφές ότι η συγκρότηση του χώρου αυτού δεν περπατούσε, τότε μόνον το DiEM25 αποφάσισε την ίδρυση του ΜέΡΑ25, τον Μάρτιο του 2018...». Με λίγα λόγια, ο θεμελιακός λόγος που δημιουργήθηκε και συνεχίζει να υπάρχει το ΜέΡΑ25 είναι για να αποτελέσει καταλύτη μιας νέας «προοδευτικής κυβέρνησης» -με παλιά και νέα υλικά- και αιμοδοτή κάθε «αντι-δεξιό» φορέα που κυκλοφορεί, από τον επίσημο ΣΥΡΙΖΑ ως το εξωκοινοβούλιο. Αυτή είναι και η ουσία των προτάσεων ενότητας που εκτοξεύει προς κάθε κατεύθυνση, οι οποίες ουδεμία σχέση έχουν με την αριστερά, το λαό και τη μαζική πάλη.

Για να διαλύσει κάθε αμφιβολία, η απόφαση του 2022 τονίζει ότι: «Οι παραδοσιακές μορφές αντίστασης δεν αποδίδουν. Οι απεργίες δεν απειλούν από μόνες τους τα συμφέροντα όσων πλουτίζουν από τις ζημιές των άλλων...», ενώ την ίδια στιγμή υπογραμμίζει ότι «Τίποτα δεν είναι λιγότερο επαναστατικό από την απαισιοδοξία, που δημιουργεί η πεποίθηση ότι τίποτα καλό δεν μπορεί να γίνει εάν δεν προηγηθεί η επανάσταση, που όμως δεν φαίνεται καν στον ορίζοντα...». Αφού λοιπόν μόνον η ψήφος μας απέμεινε, ας την εμπιστευθούμε απελπισμένοι στον κάθε οπορτουνιστή.

Συνοψίζοντας, η πρόταση ενότητας που απηύθυνε το Δεκέμβρη του 2022 ο Γ. Βαρουφάκης στην Αριστερά δεν έχει ούτε αριστερό συντάκτη, ούτε αριστερούς -κατά αποκλειστικότητα- αποδέκτες. Η πρόταση αυτή αποτελεί μνημείο οπορτουνισμού, κυβερνητικών αυταπατών και συστημικού ρεαλισμού. Ανάλογα πολιτικά πυροτεχνήματα, όπως το Ποτάμι, η ΔΗΜΑΡ, η Ένωση Κεντρώων και πολλά ακόμη έχουν ξεπηδήσει σε κρίσιμες στιγμές αποτελώντας αναγκαία συμπληρώματα της λειτουργίας του συστήματος.

Λέμε καθαρά ότι ο λαός πρέπει να γυρίσει την πλάτη στις νέου τύπου αυταπάτες που στήνονται αριστερά και δεξιά, όχι μόνο εκλογικά αλλά και την επομένη των εκλογών να έχει ξεκάθαρο πως πρέπει να πάρει την υπόθεση στα χέρια του. Κανένα ΜέΡΑ25 που ξεπήδησε ξαφνικά μέσα από τα αστικά σαλόνια για να μεταρρυθμίσει τάχα την Ευρώπη, δε θα του λύσει το πρόβλημα, παρά μόνο θα προετοιμάζεται ολοταχώς για να γίνει δεκανίκι μιας ενδεχόμενης συγκυβέρνησης. Μόνον οι μαζικοί αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης του λαού, ενάντια στον πόλεμο, για το ψωμί, τις ελευθερίες και τα δικαιώματα του μπορούν να κερδίσουν πίσω τη ζωή του λαού, να θέσουν την κοινή δράση της αριστεράς στο πραγματικό έδαφος της πάλης και να ξεβράσουν στο περιθώριο όλους αυτούς τους τυχοδιώκτες.

σχηματιστεί κυβέρνηση στον τόπο από την πρώτη Κυριακή! Σε αυτήν η Κουμουνδούρου διέγνωσε δυνατότητα άμεσης μετεκλογικής συνεργασίας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Πρόκειται για ένα σενάριο που δεν μπορεί να αποκλεισθεί, εφόσον τα κουκιά βγαίνουν, με βάση δύο δεδομένα: τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου στο πρόσφατο παρελθόν και το γεγονός ότι ο σημερινός αρχηγός του ΠΑΣΟΚ θεωρείται ανοιχτά πολιτικό παιδί του δεύτερου. Μια τέτοια κυβερνητική διέξοδος φαντάζει προτιμητέα από τα εγχώρια και εξωχώρια κέντρα του συστήματος, στην περίπτωση, φυσικά, που απαιτηθεί -ως λύση ανάγκης- κυβέρνηση συνεργασίας. Πρώτη επιλογή, πάντως, παραμένει μια αυτοδύναμη κυβέρνηση και είναι αυτό που πονοκεφαλιάζει την ΠΑΣΟΚική ηγεσία, αν κι εφόσον προκύψει στο δεύτερο γύρο. Αυτό θα σημαίνει ότι το ποσοστό του τρίτου και των υπόλοιπων μικρότερων κομμάτων θα έχει συρρικνωθεί δραματικά.

Η μετακόμιση του πλειοψηφικού εκλογικού κορμού τού πάλαι ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ είναι εδώ και χρόνια γεγονός. Μαζί με εκατοντάδες ή και χιλιάδες στελέχη. Η εναγώνια προσπάθεια του τρίτου σημερινού κοινοβουλευτικού κόμματος να του ανατεθεί αναβαθμισμένος ρόλος είναι πρόδηλη. Το ζήτημα είναι ότι κάτι τέτοιο προβλέπεται ως εξαίρεση από αυτούς (ιμπεριαλιστές) που (ανα)διαμορφώνουν το πολιτικό σκηνικό και συνακόλουθα το πολιτικό σύστημα με βάση τη σημερινή δυναμική των αστικών κομμάτων. Το ΠΑΣΟΚ δεν έχει μόνο να αντιμετωπίσει τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ. Έχει, πρωτίστως, υποχρέωση να υπηρετήσει τα ξένα και ντόπια συμφέροντα. Γι’ αυτό και η δεξιά πολιτική του γίνεται όλο και δεξιότερη. Γι’ αυτό κι ο λαός μας πρέπει, μαζί με ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, να το μαυρίσει!

Προεκλογικές χάντρες και καθρεφτάκια στους συνταξιούχους

Αν πιστεύαμε ότι οι εποχές που οι ιθαγενείς έπαιρναν χάντρες και καθρεφτάκια με αντάλλαγμα τη γη τους και τον πλούτο της ανήκουν στο πολύ μακρινό παρελθόν, κάναμε λάθος. Εδώ, στον 21ο αιώνα πια, ξαναζούμε παρόμοιες καταστάσεις από τις κυβερνήσεις προς τους εδώ «ιθαγενείς», σε διάφορες μορφές, ανάλογα με την κατηγορία στην οποία απευθύνονται. Στην παρατεταμένη λοιπόν προεκλογική περίοδο που ζούμε εδώ και κάποιο διάστημα, εκτός από τα διάφορα ξεροκόμματα «pass» με τα οποία ταιΐζουν τον κόσμο, μεγάλο ντόρο έκανε η κυβέρνηση για τις αυξήσεις στις συντάξεις, που ισχύουν από 1-1-23. Η αλήθεια είναι ότι η λέξη «αύξηση» ήταν ξεχασμένη απ' όλους μας για πάνω από 10 χρόνια, για κάποιους μάλιστα άγνωστη τελείως, οπότε το άκουσμά της προκαλεί -αν μη τι άλλο- μια περιέργεια και μια προσδοκία γι' αυτό το περίφημο 7,75% που ανακοινώθηκε πανηγυρικά ως αύξηση στις συντάξεις...

Αλλά, με μια μικρή αναδρομή, με έκπληξη ανακαλύπτουμε ότι στην ουσία το εν λόγω ποσοστό δεν είναι ακριβώς αύξηση, αλλά αναπροσαρμογή λόγω πληθωρισμού, που προβλεπόταν να ισχύσει από το 2023 σε νόμο ψηφισμένο το μακρινό 2016!!!

Η δεύτερη δυσάρεστη έκπληξη ήρθε με την καταβολή των πρώτων -αυξημένων υποτίθεται- συντάξεων το Γενάρη, καθώς το αποτέλεσμα ήταν.... άνθρακες. Από τα 2,6 εκατομμύρια συνταξιούχων, το ένα εκατομμύριο δεν παίρνει απολύτως τίποτα λόγω της διαβόητης προσωπικής διαφοράς (νόμος Κατρούγκαλου), ενώ εκατοντάδες χιλιάδες διαφόρων κατηγοριών παίρνουν μόλις 3-4%, κάποια ευρώ μηνιαίως δηλαδή, και όλοι μαζί χάνουν από τη μη προσαρμογή του αφορολόγητου και τον κολοσσιαίο πληθωρισμό (11% επίσημο νούμερο). Μόνο για αρχή έχουμε λοιπόν: Κλοπή (1,75%) λόγω μη αναπροσαρμογής του αφορολόγητου, 450.000 συνταξιούχοι λόγω εισφοράς αλληλεγγύης (ΑΚΑΓΕ) θα λάβουν τη μισή (-3%) αύξηση, 1.100.000 συνταξιούχοι λόγω προσωπικής διαφοράς θα έχουν μηδενική αύξηση.

Πέρα όμως από την προσπάθεια που απαιτείται για να κατανοήσει κανείς τη σχεδόν διεστραμμένη λογική με την οποία υπολογίζεται πως ΔΕΝ θα χορηγείται αυτή η αύξηση, αξίζει μάλλον να θυμηθούμε πώς έγινε το ασύλληπτο πλιάνο που έχουν υποστεί στο εισόδημά τους οι συνταξιούχοι την τελευταία δεκαετία.

-Με το Νόμο 4387/16 (Ν. Κατρούγκαλου) επιβλήθηκε για πρώτη φορά στα ευρωπαϊκά και παγκόσμια ασφαλιστικά χρονικά ο επανυπολογισμός των συντάξεων και των παλιών συνταξιούχων που είχαν συνταξιοδοτηθεί πριν από τις 13/05/2016. Με τον επανυπολογισμό αυτόν, στη μεγάλη πλειοψηφία των παλιών συνταξιούχων το νέο ποσό της σύνταξης που τους προκύπτει είναι μικρότερο από το καταβαλλόμενο. Αυτό το ποσό είναι η λεγόμενη προσωπική διαφορά, την οποία - κατά τον Ν. 4387/16 όσο και με τον μετέπειτα Ν. 4670/20 (Ν.Βρούτση) - «οφείλουν» στο ασφαλιστικό σύστημα, δηλαδή τη φορτώνονται άδικα ως «χρεωστικό γραμμάτιο» εφ' όρου ζωής και με τις σχετικές διατάξεις θα τη συμψηφίσουν μέχρι να εξοφληθεί με τις μελλοντικές ετήσιες αυξήσεις των συντάξεων.

-Για τον κλάδο υγείας οι συνταξιούχοι πλέον καταβάλλουν (3,45%) επιπλέον εισφορές, δηλαδή 6% (κυρία και επικουρική) έναντι 2,55% που καταβάλλουν οι εργαζόμενοι.

-Αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών για την επικουρική σύνταξη (ΕΤΕΑ) κατά 1 ποσοστιαία μονάδα συνολικά για το 2016-2018 και κατά 0,5 ποσοστιαίες μονάδες για το 2019-2022, επιβολή ρήτρας βιωσιμότητας στο ταμείο επικουρικής ασφάλισης.

- Μη απόδοση των οφειλομένων αναδρομικών από τις μνημονιακές περικοπές του 11μήνου '15-16 -τον πλασματικό υπολογισμό της Ε.Α.Σ.- τη μη ολοκλήρωση των επανυπολογισμών των ν. Κατρούγκαλου & Βρούτση - την εφαρμογή του νόμου περί προαιρετικής ασφάλισης.

- Απώλεια της 13ης και 14ης σύνταξης, κατάργηση του ΕΚΑΣ, ψαλίδισμα των συντάξεων χρειάς, κατάργηση του

οικογενειακού επιδόματος συζύγου στις κύριες συντάξεις, καθώς και πλήρης κατάργηση των οικογενειακών επιδομάτων στις επικουρικές συντάξεις.

-Μειώσεις στα εφάπαξ, μειώσεις μεσοσταθμικά κατά 44% των επικουρικών από 1/1/2015, μείωση της Εθνικής Σύνταξης για τις συντάξεις αναπηρίας, μείωση σε ποσοστό 30% του ποσού της σύνταξης, κύριας και επικουρικής, των δικαιούχων οι οποίοι αναλαμβάνουν εργασία.

-Πάγωμα συντάξεων και το 2022 περιορισμό των μελλοντικών αυξήσεων ανάλογα με την ανάπτυξη (50%) και τον πληθωρισμό (50%) με ανώτερο τον εκάστοτε πληθωρισμό.

Και είναι μακριά η σειρά ακόμη για ειδικές περικοπές που έχουν υποστεί συγκεκριμένες κατηγορίες, όπως οι επαγγελματίες, ας μη μιλήσουμε δε για τους αγρότες!

Οι συνταξιούχοι είναι ίσως η κοινωνική ομάδα που έχει υποστεί τις πιο βάριες περικοπές την τελευταία δεκαετία. Με τις συντάξεις τους παγωμένες από το 2008 και με τα αλλεπάλληλα νομοθετικά εκτρώματα, οι απώλειές τους έφτασαν και ξεπέρασαν το 40% και 50% των αρχικών τους αποδοχών. Με δεδομένο το τρέχον κόστος ζωής, τις συνεχείς ανατιμήσεις και την τεράστια αύξη-

ση της ιδιωτικής υγειονομικής δαπάνης, το αποτέλεσμα είναι η φτωχοποίηση της μεγάλης πλειοψηφίας των απόμαχων της δουλειάς.

Και επειδή «δεν γλιτώνεις από τα τσακάλια με προσευχές και παρακάλια», όχι στις χάντρες και τα καθρεφτάκια! Για τους συνταξιούχους -όπως για όλο το λαό- είναι μονόδρομος ο δρόμος του αγώνα, της μαχητικής διεκδίκησης για όλα αυτά που δικαιούνται και τους ανήκουν.

Χιλιάδες συμβασιούχοι πετιούνται στο δρόμο

Εφαρμόζοντας την πολιτική της κυβέρνησης για το «ΝΕΟ ΕΣΥ» των ΣΔΙΤ και των ιδιωτικοποιήσεων, οι διοικήσεις των νοσοκομείων Κομοτηνής, Αλεξανδρούπολης και Τρικάλων προχώρησαν εσπευσμένα τις διαδικασίες απόλυσης 20 καθαριστριών στην Κομοτηνή, 139 εργαζομένων σε καθαριότητα, σίτιση, ιματισμό και φύλαξη στην Αλεξανδρούπολη, και 59 αντίστοιχων ειδικοτήτων στα Τρίκαλα. Όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι (περίπου 6.000 συνολικά στη χώρα) που τόσα χρόνια βρίσκονταν σε ομηρία με συμβάσεις μερικών μηνών κι εξουθενωτικούς ρυθμούς, αλλά τουλάχιστον εξασφάλιζαν ένα μισθό των 600-700 ευρώ, τώρα είτε θα βγουν στην ανεργία, είτε θ' αναγκαστούν να δουλεύουν στους εργολάβους με ακόμη χειρότερους όρους.

Οι καθαρίστριες για παράδειγμα στην Κομοτηνή είχαν προσληφθεί το 2018 μέσω ΑΣΕΠ για έναν συν έναν χρόνο κι ύστερα ανανέωσαν τις συμβάσεις τους κάθε τρεις μήνες. Οι περισσότερες άνω των 50 ετών, δουλεύουν στο νοσοκομείο για 17 ως 20 χρόνια. Χωρίς άδειες και με πολλά χρωστούμενα ρεπό απ' το 2020, όταν διεκδίκησαν την πληρωμή τους με εξώδικο, τους ανακοίνωσαν ότι η καθαριότητα θ' ανατεθεί σε εργολάβο, ενώ σε προσωπικό επίπεδο εκτόξευσαν απειλές, λέγοντας ότι «πήραν πολύ αέρα» κι ότι η διοίκηση του νοσοκομείου δεν θα τους προτείνει ξανά για δουλειά.

Στο τέλος του 2022, το υπ. Υγείας έδωσε εξαμηνιαία παράταση στις συμβάσεις τους, με τον «όρο» ότι αυτές θα διακοπούν «όταν θα είναι έτοιμος ο εργολάβος» ν' αναλάβει εξ ολοκλήρου την καθαριότητα. Την τελευταία μέρα του Γενάρη, τούς ανακοινώθηκε ότι, απ' την επομένη, διακόπτεται η σύμβασή τους. Παράλληλα, ξεκίνησαν παρασκηνιακές πιέσεις κι εκβιασμοί για να μην υπάρξει συλλογική διεκδίκηση και να υποταχθούν, όσες επιλεγούν, στις απαιτήσεις του εργολάβου για 6ωρη δουλειά και 480 ευρώ μισθό -στην καλύτερη περίπτωση, αφού οι συμβάσεις θα είναι εξατομικευμένες και με διαφορετικούς

Πλήρη κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας επιχειρεί η κυβέρνηση

Να μπει φραγμός στην ξέφρενη αντεργατική επίθεση

Την πλήρη κατάργηση του δικαιώματος στην Κυριακάτικη αργία επιχειρεί η κυβέρνηση μέσα απ' τις διατάξεις του νομοσχεδίου του υπ. Ανάπτυξης που αφορούν τη λειτουργία των καταστημάτων. Με βάση τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης, την απόφαση για το άνοιγμα των μαγαζιών όσες Κυριακές τον χρόνο κρίνει, θα την παίρνει ο δήμαρχος κι οι τοπικές αρχές. Αν στην «αιτιολογημένη απόφασή» τους επιχειρηματολογήσουν επαρκώς, είναι πιθανό το άνοιγμα των καταστημάτων ακόμη και όλες τις Κυριακές του χρόνου!

Μ' αυτό το αποφασιστικό βήμα, η κυβέρνηση θέλει να βάλει ένα τέλος στα «ημίμετρα» των παλαιότερων διατάξεων σχετικά με το χτύπημα στην αργία της Κυριακής και να δώσει το πράσινο φως στους εργοδότες για να εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους κάθε Κυριακή. Ο δρόμος έχει στρωθεί εδώ και καιρό, μέσα απ' τα χτυπήματα στην κατάκτηση αυτή του εργατικού κινήματος. Το πρώτο χτύπημα απέναντι στους χιλιάδες εμποροϋπαλλήλους δόθηκε το 2014, όταν καταργήθηκε αρχικά για 7 Κυριακές το χρόνο, ενώ το 2017 -επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- η κατεύθυνση αυτή ενισχύθηκε, με το άνοιγμα των καταστημάτων σε αρκετές περιοχές απ' το Μάιο μέχρι τον Οκτώβριο.

Πρόκειται για ένα τεράστιο χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων του κλάδου. Δεν έφταναν οι εξαντλητικές συνθήκες στις οποίες ήδη δουλεύουν, τα ξεχειλωμένα και ελαστικά ωράρια, οι εντατικοποιημένοι ρυθμοί και οι κάθε τόσο εξοργιστικές «λευκές νύχτες», «μαύρες Πα-

ρασκευές» ή ό,τι άλλο ικανοποιεί την ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδη. Δεν φτάνει που ήδη είναι πετσοκομμένο το δικαίωμα στην Κυριακάτικη ανάπαυση. Τώρα επιχειρούν να το κάνουν και καθεστώς! Άλλωστε, όπως «συμβουλεύει» κι ο Α. Γεωργιάδης, όσοι θέλουν να προχωρήσουν στη ζωή τους, δεν πρέπει να σκέφτονται τα ρεπό και την ξεκούραση! Τόσο αισχροί είναι που φτάνουν να ονομάζουν πολυτέλεια το δικαίωμα ενός εργαζόμενου να μη δουλεύει Κυριακές και να ξεκουράζεται...

Οι πρώτες αντιδράσεις έχουν ήδη εκφραστεί από εκπροσώπους συλλόγων εμποροϋπαλλήλων, αλλά και εμπορικών συλλόγων, μιας και το συγκεκριμένο μέτρο, πέρα απ' το τεράστιο χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα, επηρεάζει έντονα και τους μικρομαγαζάτορες που καλούνται ν' ανταγωνιστούν τις μεγάλες αλυσίδες και τα πολυκαταστήματα. Το ζητούμενο είναι η μεγάλη οργή που έχει συσσωρευτεί στους εργαζόμενους του κλάδου να εκφραστεί μαζικά και δυναμικά και να παλευτεί η κατεύθυνση υπεράσπισης της Κυριακάτικης αργίας. Μαζί με τους εμποροϋπαλλήλους, όλος ο κόσμος της εργασίας έχει κάθε λόγο να μπει σ' αυτή τη μάχη και να διεκδικήσει αυτά που δικαιούται. Δηλαδή το δικαίωμά του να δουλεύει και να ζει αξιοπρεπώς. Δεν του λείπουν άλλωστε οι παραπάνω μέρες για να ψωνίζει, τη στιγμή που δεν μπορεί καν να καλύψει τις βασικές ανάγκες του μήνα. Όσο κι αν το νέο νομοσχέδιο ήρθε τάχα να... «προστατεύσει τους καταναλωτές»!

Νοσοκομεία: Να δυναμώσουμε τις κινητοποιήσεις στις 22 Φλεβάρη

Να ενισχυθούν οι λαϊκοί αγώνες για το δικαίωμα στην περίθαλψη

Αποτελεί καθημερινότητα πια για τον αστικό τύπο ειδήσεις που αφορούν παραιτήσεις γιατρών, κλεισίματα κλινικών και μονάδων ΜΕΘ, πολύωρες αναμονές στα επείγοντα, ράντζα στους διαδρόμους, ελλείψεις φαρμάκων. Με κλιμακούμενη ένταση ειδικά απ’ την περίοδο της πανδημίας, αποκαλύπτονται με καθαρό τρόπο οι συνέπειες της πολιτικής του συστήματος. Μια πολιτική που ακολουθήθηκε με συνέπεια απ’ όλες τις κυβερνήσεις και είχε σταθερά στο στόχαστρο τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών εργαζόμενων και το δικαίωμα του λαού για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Μια πολιτική αναστολής των προσλήψεων για χρόνια, που εγκαταλείπει συνεχώς τους εργαζόμενους ακόμη πιο ευάλωτους στην εντατικοποίηση, ειδικά καθώς ο λαός φτωχοποιείται κι αναζητά περίθαλψη στα δημόσια νοσοκομεία. Η εντατικοποίηση πλαισιώνεται απ’ την ένταση της εργοδοτικής τρομοκρατίας, το χτύπημα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, τα ΜΑΤ στις πύλες των νοσοκομείων, την ποινικοποίηση της απεργίας από πρωτοβάθμια σωματεία.

Στις όποιες προσλήψεις, χτυπιέται συνεχώς το δικαίωμα στη μόνιμη και

σταθερή δουλειά, με επέκταση των διάφορων μορφών ελαστικής εργασίας (ΣΟΧ, ΟΑΕΔ, εργολαβίες, επικουρικοί γιατροί, πρακτική φοιτητών νοσηλευτών, foundation year γιατρών κ.ά.). Οι εργαζόμενοι βρίσκονται συνεχώς υπό τον εκβιασμό της απόλυσης και της ανανέωσης των συμβάσεων. Οι διοικήσεις των νοσοκομείων, πριν λίγες μέρες, πήραν το πράσινο φως για απόλυση 6.000 συμβασιούχων κι αντικατάστασή τους από εργολαβίες, δείχνοντας ότι η επίθεση δεν έχει τέρμα.

Οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι ενώ η ακρίβεια καλπάζει. Τα ξεροκόμματα της κυβέρνησης αφορούν μόνο ειδικά μισθολόγια, ενώ αμέτρητες είναι οι κλεμμένες εργατοώρες από άδειες και ρεπό οφειλούμενα ως και δύο χρόνια. Τα φιλοδωρήματα των «εφοπλιστών-ευεργετών» που δόθηκαν στους υγειονομικούς κατά τη διάρκεια της πανδημίας είχαν σκοπό να επιβάλουν στους εργαζόμενους να μην έχουν μισθολογικές απαιτήσεις απ’ την εργοδοσία και την κυβέρνηση.

Αυτές οι συνθήκες έχουν οδηγήσει στο λεγόμενο κύμα παραιτήσεων, που στη χώρα μας εκφράζεται κυρίως από γιατρούς, που έχουν τη δυνατότητα αναζήτησης μιας καλύτερης εργασιακής προοπτικής στον ιδιωτικό τομέα. Οι παραιτήσεις αυτές αποτελούν το κύκνειο άσμα σε μια σειρά από κλινικές και υπηρεσίες σε νοσοκομεία της επαρχίας. Ακτινολογικά τμήματα, ΜΕΘ, μονάδες νεογνών, ειδικά χειρουργεία, αναισθησιολογικά τμήματα δεν λειτουργούν καθημερινά και τώρα και γενικές παθολογικές κλινικές στην ουσία είναι κλειστές, αφού σε ολόκληρα νομαρχιακά νοσοκομεία εργάζονται ως και δύο μόνο παθολόγοι.

Ιεράπετρα

Ο αγώνας ενάντια στο κλείσιμο του νοσοκομείου, πρέπει να συνεχιστεί!

«Κύμα παραιτήσεων», «συρρίκνωση», «κλείσιμο» είναι μερικές από τις λέξεις οι οποίες χρησιμοποιούνται τελευταία για να περιγράψουν την κατάσταση που έχει φτάσει στο απροχώρητο στα νοσοκομεία, κυρίως της περιφέρειας. Η πολιτική που εφαρμόζεται στο ζήτημα της περίθαλψης του λαού διαχρονικά απ’ τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ έχει προκαλέσει τη μείωση των γιατρών, νοσηλευτών και όλων των εργαζόμενων στα νοσοκομεία και πλέον φτάνει να οδηγεί σε παραίτηση μέχρι και του τελευταίου γιατρού, με αποτέλεσμα το αντίστοιχο τμήμα να μην μπορεί να λειτουργήσει.

Στην περίπτωση του νοσοκομείου Ιεράπετρας, από τους δύο εναπομείναντες παθολόγους, ο ένας μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο της Σητείας κι ο άλλος οδηγήθηκε σε παραίτηση, αδυνατώντας να σηκώσει τον -ήδη αυξημένο- τα τελευταία χρόνια- φόρτο. Με πρωτοβουλία του συλλόγου εργαζομένων του νοσοκομείου, καλέστηκε συλλαλητήριο στις 2 Φλεβάρη στην κεντρική πλατεία. Το κάλεσμα πήρε παλλαϊκά χαρακτηριστικά με το σύνολο των καταστημάτων, σχολείων, υπηρεσιών να παραμένουν κλειστά και μεγάλο πλήθος κόσμου να συμμετέχει, μια κινητοποίηση πρωτοφανής για τα δεδομένα της Ιεράπετρας.

Η μαζικότητα λειτουργήσε ενθαρρυντικά για τους συγκεντρωμένους και έστειλε πολλαπλά μηνύματα. Η Τ.Ο. της ΝΔ αναγκάστηκε να στείλει μήνυμα στα μέλη της για ν’ αποτρέψει τη συμμετοχή τους «εν όψει επικείμενων εκλογών». Η συσσωρευμένη οργή είχε εκφραστεί και λίγες μέρες νωρίτερα, με συγκέντρωση στο νοσοκομείο κατά την επίσκεψη της υφυπ. Γκάγκα, η οποία αναγκάστηκε να δηλώσει ότι το νοσοκομείο δεν θα κλείσει. Μόνο που η πολιτική της κυβέρνησης οδηγεί ακριβώς στο αντίθετο.

Το νοσοκομείο της Ιεράπετρας επισκέφτηκε και ο Πολάκης του ΣΥΡΙΖΑ, επικειρώντας να αποκομίσει ό,τι μπορεί απ’ την πλατιά αγανάκτηση. Στη συγκέντρωση όμως δεν φάνηκε καμιά ιδιαίτερη αποδοχή των τοποθετήσεων που προέρχονταν από ΣΥΡΙΖΑ, με νωπές τις μνήμες από την ίδια ουσιαστικά πολιτική που υπηρέτησε η κυβέρνησή του (και)

Για το λαό έχει διαμορφωθεί ένα περιβάλλον ερημοποίησης παρεχόμενων υπηρεσιών, όπου για να βρει την υγεία του πρέπει να ταξιδέψει πολλά χιλιόμετρα και να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη ή να νοσηλεύεται χωρίς την απαιτούμενη περίθαλψη. Στα μεγάλα αστικά κέντρα το κενό καλύπτεται απ’ το ιδιωτικό κεφάλαιο, για όποιον βέβαια έχει να πληρώσει. Ακόμη και για υπηρεσίες που θεωρητικά παρέχονται δωρεάν και στον ιδιωτικό τομέα, όπως οι ακτινοθεραπείες, αφήνονται παραθυράκια τύπου «πλην αμοιβής του ιατρού», όπου φορτώνονται όλα τα κόστη που αποκλείουν τη μεγάλη μερίδα του λαού που δεν έχει να πληρώσει.

Το προχώρημα της πολιτικής της επίθεσης έτσι όπως διακηρύσσεται υπό την ταμπέλα του «ΝΕΟ ΕΣΥ» χρησιμοποιεί σαν «ώριμο φρούτο» την παρούσα κατάσταση για να προχωρήσει τις συγχωνεύσεις-κλεισίματα νοσοκομείων. Με το αφήγημα της «επίλυσης των προβλημάτων» και της «υπεράσπισης του ΕΣΥ», προωθούνται «ρεαλιστικές» λύσεις, που σφραγίζουν και πηγαίνουν παραπέρα το χτύπημα του λαού σε δωρεάν και πλήρη περίθαλψη. Η κυβέρνηση προπαγανδίζει ότι δεν υπάρχουν γιατροί, απεμπολώντας τις ευθύνες της πολιτικής της γι’ αυτή την έλλειψη. Στην άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, σ’ όσα νοσοκομεία λειτουργούν με καλύτερες υπηρεσίες ή στα πολυδιαφημισμένα που θα ανεγερθούν με δωρεές ιδιωτών, οι εργαζόμενοι θα δουλεύουν με ακόμη χειρότερους όρους δουλειάς (τα καινούρια αποκλειστικά ως ΝΠΙΔ) και η πρόσβαση θα είναι όλο και πιο δύσκολη για το λαό.

Έχει όλο το δίκιο με το μέρος του λοιπόν ο λαός του Ρεθύμνου, της Ιεράπετρας, των Γιαννιτσών, της Κέρκυρας

και όπου βγαίνει μαζικά στο δρόμο και διεκδικεί να μην κλείσει το νοσοκομείο της περιοχής του και να στελεχωθεί με προσωπικό. Έχει δίκιο που διεκδικεί τη δωρεάν πρόσβασή του σ’ αυτό και τον καλύτερο υλικοτεχνικό εξοπλισμό του. Αυτοί οι αγώνες θα χρειαστεί να βρουν τη συνέχειά τους στην κατεύθυνση της αναμέτρησης με το σύστημα και κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες, αφήνοντας πίσω τοπικούς «φορείς» που εμπλέκονται με μόνο σκοπό να χρησιμοποιήσουν τη λαϊκή αγανάκτηση για προεκλογική φασαρία.

Αντίστοιχα κι οι υγειονομικοί εργαζόμενοι. Με μαζικές διαδικασίες, με τα σωματεία τους, με αγωνιστικές κινητοποιήσεις πρέπει να προχωρούν μπροστά, βγάζοντας πολιτικά συμπεράσματα απ’ τη δράση τους. Γιατί δεν βρήκε συνέχεια η μαζική απεργία του Νοέμβρη; Έχει να περιμένει κάτι ο λαός απ’ τις εκλογές και τον όποιο επόμενο χειριστή του αστικού κράτους; Ποιοι ξεπουλάνε τις αγωνιστικές διαθέσεις του λαού; Τελικά ο νόμος Χατζηδάκη μένει στα χαρτιά ή ανατρέπεται;

Μπροστά στην απεργία στα νοσοκομεία στις 22 Φλεβάρη (στάση εργασίας για Αττική), οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας θα παλέψουν για την ενίσχυση ανάμεσα στους υγειονομικούς εργαζόμενους της κατεύθυνσης σύγκρουσης με την πολιτική του συστήματος. Ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες και με συνέιδηση της ξεπουληματικής στάσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Για τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, μόνιμες προσλήψεις και ενάντια σε νόμους και νομοσχέδια της κυβέρνησης. Για το δικαίωμα στη δουλειά και στο πλάι του λαού για το δικαίωμα όλων σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

στον τομέα της περίθαλψης.

Το νοσοκομείο, που μετράει 70 περίπου χρόνια παρουσίας, είναι κατοχυρωμένο στη συνείδηση του λαού της Ιεράπετρας και δεν είναι η πρώτη φορά που καλείται να το υπερασπιστεί. Εργαζόμενοι, νεολαία, αγρότες, εργάτες, συνταξιούχοι, όλοι έχουν ξεκάθαρη την ανάγκη να υπάρχει στον τόπο που ζούνε νοσοκομείο που να καλύπτει δωρεάν τις ανάγκες τους. Ο κόσμος επίσης αντιλαμβάνεται πως η παγίωση της υποστελέχωσης και της ερημοποίησης έχει ως αποτέλεσμα να μετακυλίεται στις πλάτες του το κόστος σημαντικού μέρους της περίθαλψης που έχει ανάγκη, ενώ βλέπει πως ιδιωτικές κλινικές δρομολογούν το άνοιγμα παρατημάτων στην περιοχή.

Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί με τη μορφή και τα χαρακτηριστικά που πέτυχαν να τον κάνουν γνωστό σ’ όλη τη χώρα, όχι να αφεθεί στους «ειδικούς» συριζοπράσινους βουλευτές. Μακριά από τοπικιστικού χαρακτήρα προσεγγίσεις που συσκοτίζουν το πραγματικό ζήτημα κι εμποδίζουν το δυνάμωμα και τη σύνδεσή του με άλλες περιοχές που αντιμετωπίζουν, τώρα ή στο άμεσο μέλλον, τα ίδια προβλήματα που παράγει η ίδια πολιτική. Κόντρα στην κυβερνητική προπαγάνδα σχετικά με τα δήθεν «πολλά» (4) νοσοκομεία στο Λασιθί που «πρέπει» να μετατραπούν σε κέντρα υγείας συνδεδεμένα μ’ ένα «μεγάλο νοσοκομείο», αγνοώντας τις ιδιαιτερότητες στην ανάπτυξη του νομού. Σ’ αυτόν δεν υπάρχει ένα μεγάλο αστικό κέντρο αλλά μικρότερες πόλεις όπου ζει σημαντικός πληθυσμός και του οποίου οι ανάγκες πρέπει να καλύπτονται απ’ τα υπάρχοντα νοσοκομεία.

Ο τρόπος που το σύστημα χτυπάει το δικαίωμα του λαού σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη αναδεικνύει, ανάμεσα σε άλλα, και ότι η «ανάπτυξη» που επικαλούνται οι εκάστοτε κυβερνήσεις κι οι τοπικοί τους εκπρόσωποι δεν σημαίνει κάποιου είδους στήριξη για το λαό της περιοχής. Δεν χωράει η παραμικρή αυταπάτη: ο μόνος φραγμός στα σχέδιά τους είναι ο ενωτικός, μαζικός και ανυποχώρητος αγώνας του λαού.

στα νοσοκομεία

όρους.

Χωρίς συλλογική εκπροσώπηση, χωρίς στήριξη κάποιου σωματείου και μέσα σε συνθήκες γενικότερης υποχώρησης του εργατικού κινήματος, αλλά κι εκτεταμένης φτώχειας και ανεργίας, οι εργαζόμενες αναζήτησαν πάλι την οδό της δικαστικής «δικαίωσης», καταθέτοντας ασφαλιστικά μέτρα για συνέχιση της σύμβασής τους με το δημόσιο. Ακόμη κι αυτή η ενέργεια θορύβησε τη διοίκηση, οδηγώντας την σε πρόταση «συμβιβασμού» (συνέχιση της σύμβασης για δέκα εργαζόμενες), με παράλληλη προσπάθεια διάσπασης (να εξαιρεθούν απ’ την όποια θετική έκβαση των ασφαλιστικών μέτρων όσες θα δουλέψουν στον εργολάβο), αλλά και με εμμονή στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής. Άλλωστε, όπως δήλωσε και διοικητής του Νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης στους συμβασιούχους που απολύονται το Μάρτη ενώ η σύμβασή τους λήγει τον Ιούνη, η εγκατάσταση των εργολάβου γίνεται για... ιδεολογικούς λόγους.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να μην τον πιστέψουμε, πρέπει όμως να διευκρινίσουμε ότι αυτοί ανταποκρίνονται κι εκπορεύονται απ’ τη σταθερή κατεύθυνση του συστήματος, αλλά και την ανυπομονησία της κυβέρνησης «να μοιράσει φιλέτα σε ημέτερους εργολάβους», να δημιουργήσει «πεδίο άμεσης κερδοφορίας για το ιδιωτικό κεφάλαιο» και «ταυτόχρονα να καταφέρει ένα ακόμη χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα στο χώρο των νοσοκομείων», όπως αναφέρει κι η σχετική ανακοίνωση της Ταξικής Πορείας.

Η εκκωφαντική αφωνία των σωματείων και σ’ αυτές τις περιπτώσεις ούτε ακυρώνει ούτε υποβαθμίζει την αναγκαιότητα οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, συνολικά και ενιαία, μόνιμοι, συμβασιούχοι και εργολαβικοί, να αντιπαραθέσουν σθεναρά και αγωνιστικά στην «ιδεολογία» των διοικήσεων, της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, τη δικιά τους «ιδεολογία», αυτή του δικαιώματος στη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

Απολύσεις 11 εργαζόμενων στην τεχνική εταιρία «GREEN PROPERTIES»

Η «Green Properties» είναι μια τεχνική εταιρία που, για τα ελληνικά δεδομένα, απασχολεί μεγάλο αριθμό μηχανικών αλλά ταυτόχρονα είναι γνωστή για τις εργασιακές συνθήκες-κάτεργο που έχει επιβάλει.

23 εργαζόμενοι συνυπέγραψαν κείμενο με τις διεκδικήσεις τους και το γνωστοποίησαν στη διοίκηση. Έδαφος αυτών των διεκδικήσεων υπήρξε το σχέδιο συλλογικής σύμβασης που έχει αποφασίσει το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών. Βασικά αιτήματα των εργαζόμενων ήταν η αύξηση των μισθών και η καταβολή του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, η έγκαιρη καταβολή του ΦΠΑ και των ασφαλιστικών εισφορών, το 8ωρο αντί για 8μισάωρο, η κατάργηση της εργασιακής σχέσης με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών (μπλοκάκι) για όσους εργαζόμενους το επιθυμούν (οι συμβάσεις των εργαζόμενων με μπλοκάκι είναι μηνιαίες!), καθώς και διεκδικήσεις για τους εργαζόμενους γονείς και για την υγιεινή στο χώρο εργασίας.

Οι εργαζόμενοι διεκδίκησαν τα αυτονόητα, όπως απαιτούν οι δύσκολες συνθήκες που καθένας καλείται να ανταπεξέλθει. Η δι-

οίκηση έδειξε όλη της την επιθετικότητα και απάντησε άμεσα με την απόλυση 11 απ' τους 23 που συνυπέγραψαν, αφήνοντας να εννοηθεί ότι σε επόμενο χρόνο θα έρθουν κι οι απολύσεις των υπολοίπων.

Μ' αυτή την προκλητική κίνηση, ήθελε να «παραδειγματίσει» τους υπόλοιπους εργαζόμενους για το τι τους περιμένει σε περίπτωση που τους περάσει απ' το μυαλό ν' απαιτήσουν καλύτερη των όρων δουλειάς τους. Δεν είναι η πρώτη φορά, βέβαια, καθώς ένα χρό-

νο πριν απέλυσε εργαζόμενο-μέλος του ΣΜΤ για συμμετοχή στην 24ωρη Γενική Απεργία.

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών κάλεσε άμεσα σε κινητοποιήσεις στήριξης των συναδέλφων και πραγματοποίησε 2 μαζικές συγκεντρώσεις έξω απ' τα γραφεία της εταιρίας στην Καλλιθέα, στις 31/1 το πρωί και στις 3/2 το απόγευμα. Στη δεύτερη περίπτωση, πραγματοποιήθηκε και πορεία στη γύρω περιοχή. Εκείνες τις μέρες, η διοίκηση είχε υποχρεώσει τους εργαζόμενους σε τηλεργα-

σία για να μη «μολυνθούν», ενώ κάλεσε και την αστυνομία για να τρομοκρατήσει.

Η «Green Properties» εδραιώνει ένα εργασιακό κλίμα που πατάει στους αντεργατικούς νόμους που έχουν ψηφίσει η τωρινή αλλά κι οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Όλες τους προσφέρουν υπηρεσίες στο κεφάλαιο ισοπεδώνοντας τις εργατικές κατακτήσεις. Ειδικότερα για το συγκεκριμένο κλάδο, η κυριαρχία της δουλειάς με «μπλοκάκι» έχει συμβάλει καταλυτικά στο τσάκισμα εργασιακών δικαιωμάτων που είχαν κατακτηθεί με αγώνες.

Η κίνηση των εργαζόμενων στην «Green Properties», να οργανωθούν και να διεκδικήσουν συλλογικά τα δικαιώματά τους, είναι ο δρόμος που μπορεί να οδηγήσει πραγματικά σε βελτίωση των όρων δουλειάς. Αυτή τη δυνατότητα αναδεικνύει τόσο η αντίδραση της εταιρίας όσο κι οι πολιτικές κατευθύνσεις χτυπήματος της συλλογικής οργάνωσης και δράσης, που χαρακτηρίζουν όλες τις αλλαγές της εργατικής νομοθεσίας εδώ και πολλά χρόνια, με κομβικό τον «νόμο Χατζηδάκη» (4808/21).

Ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τη νίκη, που θ' αποτελέσει νίκη για ολόκληρο τον κλάδο.

ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Απόλυση καρκινοπαθούς εργαζόμενης

Ζήτημα επιβίωσης ο συλλογικός αγώνας

Με πρόσχημα τη μη τήρηση των διαδικασιών απολύθηκε καρκινοπαθής εργαζόμενη απ' το σουπερμάρκετ «ΑΒ Βασιλόπουλος» στο Αιγάλεω. Ένα ακόμα τραγικό παράδειγμα του αντεργατικού μένους της εργοδοσίας στο βωμό των περισσότερων κερδών.

Οι εργαζόμενοι στον «ΑΒ Βασιλόπουλος» καταγγέλλουν εδώ και καιρό τη διοίκηση της εταιρίας για τη μεγάλη πίεση που τους ασκεί. Συνεχής μετακίνηση από πόστο σε πόστο και από τμήμα σε τμήμα, ρεπό και άδειες όποτε επιλέγει η εργοδοσία, εντατικοποίηση και ελαστική δουλειά. Ο «ΑΒ Βασιλόπουλος» βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με το πνεύμα του αντεργατικού «νόμου Χατζηδάκη», στο έδαφος που έχουν διαμορφώσει οι νόμοι και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων υπέρ του κεφαλαίου.

Σ' αυτές τις συνθήκες εργασίας, με εξαντλητικούς ρυθμούς και ξεχειλωμένα ωράρια καθημερινά και χωρίς κανένα σεβασμό στην υγεία των εργαζόμενων, το περιβάλλον που έχει δημιουργηθεί είναι ασφυκτικό. Όποιος σηκώνει κεφάλι ή όποιος δεν μπορεί ν' ακολουθήσει, καταλήγει σε απόλυση, ακόμα κι αν δίνει μάχη για τη ζωή του.

Η εργοδοτική τρομοκρατία δεν πρέπει να περάσει, δεν πρέπει να εμποδίσει τους εργαζόμενους ν' αγωνίζονται συλλογικά. Η απολυμένη στον ΑΒ, έχοντας απευθυνθεί στο σωματείο της, διεκδικεί το δικαίωμα στη δουλειά. Πρέπει να βρει στο πλευρό της όλους τους εργαζόμενους, στον αγώνα ενάντια στις απολύσεις και για αξιοπρεπείς όρους δουλειάς.

Στη ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ-AD HOLDINGS χαρίζεται η ΛΑΡΚΟ

Στην τελική ευθεία μήκε το σχέδιο για το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ αφού, σύμφωνα με την ανακοίνωση του ΤΑΙΠΕΔ, ο διαγωνισμός ολοκληρώθηκε υπέρ των εταιριών ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και AD HOLDINGS. Η κοινοπραξία έχει πλέον όλα τα δικαιώματα πάνω στα μεταλλεία, τις εδαφικές εγκαταστάσεις, τα εργοστάσια και τον εξοπλισμό της ΛΑΡΚΟ, ενώ παράλληλα έχει λάβει και το δώρο των διαγραμμένων χρεών ύψους 500 εκατ. ευρώ. Με στρατηγική επιλογή όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων δεκαετιών την απαξίωση και τη σκόπιμη εγκατάλειψη, η ΛΑΡΚΟ έφτασε στο σημείο να βγαίνει στο σφυρί, ουσιαστικά να χαρίζεται, με αντίτιμο το σκανδαλώδες ποσό των 6 εκατ. ευρώ! Την ίδια στιγμή που η παραγωγή νικελίου και κοβαλτίου είναι απαραίτητη στην πορεία για τη δήθεν «πράσινη μετάβαση» και τη χρήση μπαταριών που ευαγγελίζονται όλοι οι εκπρόσωποι του συστήματος, γεγονός που καθιστά τη ΛΑΡΚΟ ένα χρυσωρυχείο με τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες.

Στις θριαμβολογίες της κυβέρνησης δεν γίνεται καμία κουβέντα για το μέλλον των 900 εργαζομένων, οι οποίοι ζουν σ' ένα καθεστώς αβεβαιότητας όχι μόνο για τις θέσεις εργασίας τους, αλλά και για τα ίδια τους τα σπίτια απ' τα οποία πετάγονται έξω. Αφού πρώτα είχαν απολυθεί, τους τελευταίους 6 μήνες οι εργάτες υπέγραψαν συμβάσεις 2 μηνών, ενώ έχει δοθεί παράταση στις συμβάσεις απ' τον ειδικό διαχειριστή μέχρι τις 15 Ιουλίου του 2023 ώστε να ολοκλη-

ρωθούν οι διαδικασίες και να παραδοθεί η επιχείρηση στους «επενδυτές». Από και πέρα δεν υπάρχει καμία νομική δέσμευση για τη διατήρηση του αριθμού των θέσεων εργασίας ή την πρόσληψη των ιδίων εργαζομένων. Εξάλλου, εδώ και αρκετό χρονικό διάστημα έχουν ανακοινωθεί προγράμματα «εθελούσιων» απολύσεων και «απασχόλησης» σε κοινωφελείς υπηρεσίες του δήμου για όσους βρίσκονται κοντά στη σύνταξη.

Γίνονται λοιπόν ακόμα δυσκολότερες οι συνθήκες μέσα στις οποίες καλούνται οι εργαζόμενοι να συνεχίσουν και να δυναμώσουν την πάλη τους. Αντιμέτωποι με το ζήτημα ακόμα και της ίδιας της επιβίωσης, οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ δεν μπορούν απλά να «παραινούνται σε αγωνιστική ετοιμότητα» όπως δηλώνουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά πρέπει να βγουν ξανά μαζικά στο δρόμο, μαζί με το λαό της περιοχής και τις δυνάμεις που στηρίζουν τον δίκαιο αγώνα τους. Αφήνοντας πίσω τους την απογοήτευση και τις λογικές του «διαλόγου» και της ανάθεσης, που κάνουν διαλυτική δουλειά για λογαριασμό του συστήματος, κόντρα στους διάφορους καλοθελητές που τους θέλουν πιόνια για την εξυπηρέτηση των προεκλογικών τους σχεδιασμών, πρέπει να βρουν το κουράγιο και να παλέψουν μέχρι την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων τους, που θα ισούται με μια νίκη για όλη την εργατική τάξη της χώρας και θ' αφήσει μια ισχυρή παρακαταθήκη.

ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ

Με 48ωρη απεργία στον αγώνα για υπογραφή νέας ΣΣΕ

Στις 8 και 9 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε 48ωρη απεργία που προκήρυξε η εκτελεστική επιτροπή της ΠΝΟ για όλες τις κατηγορίες πλοίων, έπειτα απ' την απόλυτη άρνηση της εργοδοτικής πλευράς να υπογράψει νέα ΣΣΕ. Η ΠΝΟ θέτει ως βασικά επίδικα της απεργίας την αύξηση των επιδομάτων για τους άνεργους ναυτικούς και την καταπολέμηση της μαύρης ανασφάλιστης εργασίας, ενώ η ΠΕΝΕΝ έρχεται να προσθέσει και την εναντίωση στο νέο νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή για τον ΚΙΝΔ (Κώδικας Ιδιωτικού Ναυτικού Δικαίου), το οποίο συνδέεται άμεσα με την περαιτέρω υπονόμευση των ΣΣΕ.

Το νομοσχέδιο αυτό έρχεται ως συνέχεια των παιδιότερων σχετικών αντεργατικών νόμων 4150/2013 και 4714/2020, και επιβάλλει το κατακλύλισμα των μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων στα κατώτατα επίπεδα βάσει όσων έχει θεσμοθετήσει η Διεθνής Ναυτική Σύμβαση (MLC 2006) η οποία κυρώθηκε απ' τη χώρα μας το 2012.

Στην ουσία, η εργοδοσία επιδιώκει να καταργηθούν εντελώς οι ΣΣΕ και να εφαρμοστεί η «Σύμβαση Ναυτολόγησης», που θα υπακούει στην MLC και άρα θα επιβάλλεται με όρους «διεθνούς δικαίου» και εντελώς έξω απ' τις συλλογικές διαδικασίες των εργαζόμενων. Η MLC 2006 (Maritime Labour Convention) καθορίζει τους ελάχιστους όρους μισθών, αμοιβών, επιδομάτων και εργασιακών δικαιωμάτων διεθνώς βάσει των συμφερόντων των μεγάλων εφοπλιστικών ομίλων και δεν είναι τυχαίο ότι ως

τώρα έχει εφαρμογή στους ναυτεργάτες των τρίτων χωρών. Το νέο νομοσχέδιο έρχεται να εξυπηρετήσει ακόμα περισσότερο τα συμφέροντα των εφοπλιστών, ενώ επιδιώκει να πληξήσει ακόμα περαιτέρω έναν κλάδο πολύ απαιτητικό και πολλές φορές επικίνδυνο για τη ζωή των εργαζομένων. Μπορεί να γίνεται λόγος για «κοινωνικό διάλογο» απ' τους κυβερνητικούς φορείς, αλλά κάτι τέτοιο δεν αποτελεί παρά προσπάθεια εξωραϊσμού και φτιασιδώματος του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου.

Με βάση τις επιδιώξεις τους και την κυβερνητική στήριξη, οι εφοπλιστές προσέφυγαν στο Πρωτοδικείο Πειραιά ενάντια στην απεργία. Αυτό, υπακούοντας στα πραγματικά αφεντικά του και με στόχο την τρομοκράτηση των ναυτεργατών, έκρινε την απεργία παράνομη, παρ' όλο που είχε προκρυχτεί 10 μέρες νωρίτερα, από πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες οργανώσεις και καλύπτοντας όλες τις τυπικές προϋποθέσεις. Σ' αυτό το κλίμα, ηλιμενικοί επιτέθηκαν σε απεργούς ναυτεργάτες στο λιμάνι της Καβάλας με σκοπό το σπάσιμο της απεργίας στην τοπική πορθησιακή γραμμή, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Η εικόνα την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι καθολικής συμμετοχής των ναυτεργατών στην απεργία, παρά τις μεθοδεύσεις και την τρομοκρατία. Ο αγώνας τους πρέπει να συνεχιστεί, κόντρα στις επιδιώξεις του εφοπλιστικού κεφαλαίου, της κυβέρνησης, αλλά και των κυρίαρχων συνδικαλιστικών ηγεσιών που έχουν οδηγήσει τον κλάδο σε ολόένα χειρότερη θέση.

ΨΙΧΟΥΛΑ ΤΑΖΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ - ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΜΙΣΘΟ ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ Η ΓΣΕΕ...

Ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες, μαζικός αγώνας για πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις!

Σε προεκλογικούς ρυθμούς κινείται σύσσωμο το ντόπιο πολιτικό σύστημα, που προετοιμάζεται για τη «μπιτέρα των μαχών». Το χορό σέρνει η κυβέρνηση που προσπαθεί να βρει την ισορροπία ανάμεσα στα προεκλογικά ταξίματα προκειμένου να εκτονώσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια και στις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει προς την ντόπια αστική τάξη και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Σ' αυτό το μοτίβο κινούνται οι εξαγγελίες για τα «πέντε πακέτα αυξήσεων σε μισθούς και επιδόματα» που παρελαύνουν στα ειδησεογραφικά site, προσπαθώντας να διαμορφώσουν την πεποίθηση ότι επιτέλους ο λαός και οι εργαζόμενοι θα δουν άσπρη μέρα. Αυτό βέβαια διαβάζοντας μόνο τους τίτλους, γιατί προχωρώντας στην ουσία γίνεται αντιληπτό ότι δεν πρόκειται παρά για ψίχουλα, τα οποία δεν αφορούν καν το σύνολο των εργαζόμενων.

- Σχετικά με την προαναγγελθείσα για τον Απρίλη αύξηση του κατώτατου μισθού, ανακοινώθηκε η εισήγηση του υπ. Εργασίας που κάνει λόγο για τρία σενάρια, σύμφωνα με τα οποία θα κυμανθεί μεταξύ ποσοστού 5,5% ως 8%, δηλαδή μεταξύ του ποσού των 38 ως 57 ευρώ (μικτά)... Αυτή η ονομαστική αύξηση σημαίνει μείωση σε πραγματικούς όρους για όσους αμείβονται με τα ψίχουλα του κατώτατου μισθού, σε μια περίοδο που ο πληθωρισμός και η -κατά πολύ μεγαλύτερη στα τρόφιμα, το κόστος στέγασης και γενικά τα είδη πρώτης ανάγκης- ακρίβεια τοποθετεί μεγάλο ποσοστό των εργαζόμενων στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

- Το δεύτερο «πακέτο» δεν είναι παρά ευχολόγιο, καθώς αφορά τις τριετίες που παραμένουν παγωμένες απ' τα χρόνια του δεύτερου μνημονίου. Η κυβέρνηση «υπόσχεται» την επα-

ναφορά τους εφόσον η ανεργία πέσει κάτω απ' το 10%, δηλαδή επιβεβαιώνει ότι διατηρείται σε πλήρη ισχύ η μνημονιακή ρύθμιση που ισχύει εδώ και 11 χρόνια.

- Το τρίτο και τέταρτο «πακέτο» αναφέρεται στους δημόσιους υπαλλήλους και την αναπροσαρμογή στο ενιαίο μισθολόγιο απ' το 2024. Η κυβέρνηση καλεί τους γιατρούς του ΕΣΥ να «πανηγυρίσουν» για τα ελάχιστα που τους έδωσε, την ώρα που συνεχίζει να διαλύει τους όρους δουλειάς τους κι ενώ άφησε τους υπόλοιπους εργαζόμενους στα νοσοκομεία -που αποτελούν και τη μεγάλη πλειοψηφία- χωρίς το παραμικρό. Σε ακόμα χειρότερη κατεύθυνση κινείται σχετικά με το μισθολόγιο στο δημόσιο, καθώς στο επίκεντρο των όποιων αυξήσεων θα βρίσκονται τα υψηλόβαθμα στελέχη με διευθυντικές θέσεις και πάντα σε συνδυασμό με την υπέρταση των κεντρικών αντιλαϊκών πολιτικών κατευθύνσεων. Το πέμπτο «πακέτο» άλλωστε αφορά τα 50 εκ. ευρώ που προβλέπεται για αυξήσεις στις ένοπλες δυνάμεις (που δυσαρεστήθηκαν όταν έμειναν «στην απ' έξω» για το πρόσφατο επίδομα στους αστυνομικούς) και σχετίζεται με το «έργο» που προβλέπει το σύστημα ότι θα χρειαστεί να προσφέρουν στην

καταστολή κάθε φωνής αγώνα και διεκδίκησης.

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι απ' τις προεκλογικές εξαγγελίες. Όσο και να θέλει η κυβέρνηση να καλλιεργήσει ψεύτικες ελπίδες, άλλο τόσο κρατά τον πήχη χαμηλά, πιστή στις κατευθύνσεις που καλείται να υλοποιήσει. Η πρόσφατη τοποθέτηση του ΟΟΣΑ για «αλελογισμένες αυξήσεις» στον κατώτατο μισθό δίνει ξεκάθαρη κατεύθυνση προς τα πού πρέπει να κινηθεί το πράγμα. Οι δε μελέτες της Παγκόσμιας Τράπεζας και του ΔΝΤ που αποτυπώνουν τη δραματική κατάσταση που διαμορφώνει η τεράστια ακρίβεια, προετοιμάζουν τις κυβερνήσεις για την αντιμετώπιση των «κοινωνικών εντάσεων» που μέρος τους μόνο διαφαίνεται για την ώρα.

Στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο των «αλελογισμένων αυξήσεων» κινείται κι η ΓΣΕΕ, που, μετά απ' τις μελέτες και τις αναλύσεις όλο το προηγούμενο διάστημα, ήρθε τώρα να καταθέσει τη δική της «ολοκληρωμένη πρόταση» για τον κατώτατο μισθό, διαβεβαιώνοντας πάντα την κυβέρνηση ότι δεν θα προκαλέσει προβλήματα για την οικονομία. Αφού έβαλε κάτω τα κομπουτεράκια, κατέληξε ότι ο κατώτατος μισθός πρέπει να φτάσει στα 826 ευρώ μικτά. Εκεί

κοστολόγησε η ΓΣΕΕ τις ανάγκες των εργαζόμενων. Έτσι λέει δεν θα βρίσκονται οι εργαζόμενοι στο «κατώφλι της φτώχειας». Το πώς ένας εργαζόμενος που παίρνει 826 ευρώ στις σημερινές συνθήκες δεν είναι καταδικασμένος σε φτώχεια, είναι απορίας άξιο...

Ωστόσο καμία απορία δεν προκαλεί το γεγονός ότι αυτήν την πρόταση την κάνει η ΓΣΕΕ, που έχει αποδείξει περίτρανα το βρώμικο ρόλο της. Γι' αυτές τις υπηρεσίες της άλλωστε εγκαλεί την κυβέρνηση επειδή την αφήνει σήμερα εκτός διαπραγματεύσεων για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού. Προφανώς και δεν νοιάστηκε η ΓΣΕΕ για το αν οι εργαζόμενοι, που κάνει ό,τι μπορεί για να τους κρατά στο περιθώριο, μπορούν και πρέπει να έχουν λόγο για τους μισθούς. Το μόνο που την ενδιαφέρει είναι ν' αποκαταστήσει το δικό της ρόλο, ως συμβουλάτορας του συστήματος και συντονιστής στην κατάπιξη των αγωνιστικών διαθέσεων των εργαζόμενων, μην τυχόν και χαλάσουν τα σχέδια του εκάστοτε διαχειριστή.

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι ούτε απ' τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες, όπως δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτήν και από καμία επόμενη κυβέρνηση. Κόντρα στο προεκλογικό κλίμα, κόντρα στη λογική της αναμονής του επόμενου σωτήρα, πρέπει να προτάξουν τις δικές τους ανάγκες και τον δικό τους αγώνα για τα δικαιώματά τους. Μέσα απ' τα σωματεία τους, μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς, ν' αναλάβουν πρωτοβουλίες, να βγουν στο δρόμο και κόντρα στις «αλελογισμένες αυξήσεις» του συστήματος, να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής!

Για το 32ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας

Το Σαββατοκύριακο 4-5 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε το 32ο Συνέδριο του ΕΚΑ έχοντας συμπληρώσει τρία χρόνια από το προηγούμενο. Εκ των πραγμάτων, λοιπόν, αυτό το συνέδριο είχε να καλύψει μία περίοδο όπου συντελέστηκαν πολύ σημαντικά γεγονότα στο εργατικό κίνημα. Από την πανδημία και τις απαγορεύσεις, μέχρι την ένταση της αντεργατικής επίθεσης που σηματοδοτήθηκε από την ψήφιση του αντεργατικού εκτρώματος, του νόμου Χατζηδάκη. Επίθεση που συμπληρώθηκε από τη συνεχιζόμενη ηλυστία σε βάρος του εργατικού εισοδήματος, τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα, τα λουκέτα και τις απολύσεις, το χτύπημα των δικαιωμάτων των ανέργων και τόσα άλλα. Ωστόσο, ήταν και μία τριετία όπου εκφράστηκαν αγωνιστικές διαθέσεις από τους εργαζόμενους και δόθηκαν αγώνες που ανέδειξαν την αναζήτηση δρόμων αντίστασης και συλλογικής πάλης από την πλειυρά των εργαζομένων.

Αυτό που θα περίμενε λοιπόν κανείς από το συνέδριο του ΕΚΑ είναι να γίνει ένας ουσιαστικός απολογισμός αυτού του τρίχρονου, να εξηγηθεί γιατί το ΕΚΑ και οι παρατάξεις του κήρυξαν στάση αγώνων στην πανδημία και υποτάχθηκαν στην κυρίαρχη αστική προπαγάνδα, γιατί έκαναν πίσω όταν ο αγώνας ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη ήταν σε εξέλιξη και έβαζε σοβαρό πολιτικό ζήτημα στην κυβέρνηση, γιατί σήμερα δεν πρωτοστατούν στον αγώνα για την ανατροπή του αλλιά και στον απαραίτητο αγώνα για αυξήσεις στους μισθούς.

Ωστόσο, τίποτε απ' όλα αυτά δεν έγινε. Ούτε από τις δυνάμεις του αστικού συνδικαλισμού, αλλά ούτε και από τις ρεφορμιστικές δυνάμεις της ΔΑΣ. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, όταν όλοι τους μέσα στην πανδημία είτε ήταν άφαντοι είτε τηρούσαν μία στάση «δια αντιπροσώπων» με «συμβολικές» κινητοποιήσεις για λίγους μιλημένους. Πώς

θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, όταν η απεργία στις 3 Ιούνη 2021 ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη πάρθηκε πίσω από όλους τους; Πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, όταν ο απαραίτητος απεργιακός αγώνας ενάντια στην πολιτική της φτώχειας παραπέμπεται ή προσαρμόζεται στη γραμμή υποταγής της ΓΣΕΕ;

Καμία απάντηση, λοιπόν, δεν δόθηκε για όλα αυτά και «όλα καλά κατωμένα». Ακόμη και η αναφορά σε αγώνες όπως της e-food, χρησιμοποιήθηκε ως άλλοθι για να σκεπαστούν οι κεντρικές ευθύνες που έχει η πλειοψηφία των δυνάμεων στο ΕΚΑ για την αδυναμία του εργατικού κινήματος να βαδίσει σε μια διαφορετική πορεία από αυτή που ήδη βαδίζει και το οδηγεί από ήττα σε ήττα. Φυσικά, περίσσεψαν οι παράτες και τα παχιά λόγια, ιδιαίτερα από τους εκπροσώπους της ΔΑΣ του ΠΑΜΕ.

Ιδιαίτερα αποκαλυπτική ήταν η στάση των δυνάμεων

τόσο της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ όσο και της ΔΑΣ, σχετικά με την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη στα σωματεία και τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες. Όταν τέθηκε ζήτημα να μην νομιμοποιηθούν οι συνέδριοι που βγήκαν από ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, όλες αυτές οι δυνάμεις το απέρριψαν. Το δε ΠΑΜΕ (που κόμπαζε ότι έχει κάνει τον νόμο Χατζηδάκη «κουρελόχαρτο») παραδέχτηκε -δια στόματος Μαυροκέφαλου- ότι το 20% των αντιπροσώπων του συνεδρίου είχαν προκύψει μέσω ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, ενώ -δια στόματος Πετράκη- υποστήριξε ότι δεν μπορούν να «τσουβαλιστούν» όλες οι περιπτώσεις ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, καθώς οι εργαζόμενοι «δεν ήξεραν», «δεν είχαν ρωτηθεί» ή «δεν είχαν πειστεί». Δηλαδή, αποδείχτηκε για μια ακόμη φορά ότι οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ στο εργατικό κίνημα δεν έχουν καμία διάθεση να κοντραριστούν με την κυρίαρχη πολιτική. Η μόνη αλλαγή συσχετισμών που βλέπουν αφορά τις κήλipes και πάντα στα πλαίσια που θέτει η αστική νομιμότητα.

Φυσικά, και για να ξεπλυθεί η ντροπή, στο τέλος η ΔΑΣ κατέθεσε ψήφισμα ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη. Ξέρετε, από εκείνα τα ψηφίσματα που δεν κοστίζουν τίποτα όταν η ουσία του είναι ήδη σε εφαρμογή. Όπως και το ψήφισμα για απεργία με... ανοιχτή ημερομηνία (μάλλον για να συμπέσει με τους σχεδιασμούς του Παναγόπουλου) για τη διεκδίκηση μισθών και συλλογικών συμβάσεων.

Ας μην περιμένει λοιπόν κανείς ανατροπές από τις κήλipes του 32ου Συνεδρίου. Η γραμμή της υποχώρησης και της συνδιαλλαγής θα συνεχίσει να υπηρετείται μια χαρά από τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, κάτι που πρέπει να πάρουν πολύ σοβαρά υπόψη τους οι δυνάμεις (μαζί και η δική μας) που θέλουν να δώσουν μια πραγματικά διαφορετική κατεύθυνση στο εργατικό κίνημα.

Χαιρετισμός του Βασίλη Σαμαρά

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, συναγωνιστές και συναγωνίστριες, φίλες και φίλοι.

Η εκδήλωση αυτή γίνεται για να τιμηθεί η μνήμη του σ. Ανδρέα. Μια τιμή που τη δикаιούται με βάση την πορεία του, την προσφορά του, την αφιέρωση της ζωής του στην υπόθεση του κομμουνιστικού κινήματος, στην υπόθεση των λαών.

Αγαπητοί φίλοι,

Διανύουμε μια πολύ δύσκολη περίοδο. Μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από τις πιο ολέθριες συνέπειες της κυριαρχίας των πιο αντιδραστικών, των πιο επιθετικών και πολεμοκακήλων δυνάμεων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Τις συνέπειες που ήδη υφίστανται οι λαοί και τις ακόμα βαρύτερες που μέλλεται να υποστούν. Συνέπειες που αφορούν τα πιο στοιχειώδη των δικαιωμάτων τους και πλέον το ίδιο το δικαίωμά τους στη ζωή.

Οι χιλιάδες των ανθρώπων που κομματιάζονται στα μέτωπα της Ουκρανίας και αλλού είναι το κόστος των μεθόδων με τις οποίες οι δυνάμεις του συστήματος αναζητούν τις διεξόδους τους. Είναι η ματωθαιμένη εικόνα του μέλλοντος που μας επιφυλάσσουν ενόσω μπορούν να δρουν ασύδοτα και απερίσπαστα.

Αγαπητοί φίλοι,

Αν αυτές οι εξελίξεις έχουν τη βάση την αφετηρία τους στη φύση και το χαρακτήρα του συστήματος, το δικό της ρόλο έχει και μια συγκεκριμένη συνθήκη που έδωσε τη δυνατότητα σ' αυτές τις δυνάμεις να ενεργούν με αυτόν τον τρόπο και σε τέτοια κλίμακα. Είναι αυτή που συνδέεται με την ήττα των εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Της δύναμης συγκρότησης των εργαζόμενων λαϊκών μαζών και καθοδήγησης της πάλης τους. Της δύναμης που αποτελούσε φραγμό στα εγκληματικά σχέδια των δυνάμεων του συστήματος. Της δύναμης που άνοιγε δρόμους για την οικοδόμηση ενός κόσμου ειρήνης, κοινωνικής δικαιοσύνης και ελευθερίας.

Αυτή η αρνητική εξέλιξη ήταν αποτέλεσμα μιας ολόκληρης περιόδου όπου οι κινήσεις προς τα εμπρός εναλλάσσονταν ολόενα και περισσότερο με κινήσεις προς τα πίσω. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν μια συνολική υποχώρηση που έφερε στην πρώτη γραμμή εκείνες τις δυνάμεις που είχαν κάνει σημαία τους τη συνδιαλλαγή με το σύστημα. Που οδήγησαν στον ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό αφοπλισμό των λαϊκών μαζών. Που προκάλεσε τον παροπλισμό σειράς αγωνιστών.

Υπήρξαν όμως και εκείνοι που επέμεναν, που στάθηκαν αμετακίνητοι στα μέτωπα αντίστασης και πάλης. Που έκαναν επιλογή ζωής της συνέχισης του αγώνα ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, των πολέμων. Που συνέχισαν να κρατούν ψηλά τη σημαία της υπεράσπισης των ιδανικών του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. Που αναζητήσαν δρόμους για την ανασύσταση, ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος. Που με άγιο πείσμα συνέχισαν να κρατούν τη σκυτάλη που παρέλαβαν από τους κομμουνιστές της προηγούμενης ιστορικής περιόδου για να τη μεταφέρουν και να την παραδώσουν μαχόμενοι στους αγωνιστές των νέων εποχών.

Αυτή τη σκυτάλη πήρε στα χέρια του ο σ. Ανδρέας για να την κρατήσει σταθερά στα χέρια του μαχόμενος μέχρι το τέλος της ζωής του. Από μαθητής ακόμα έκανε την επιλογή του μετέχοντας στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Ως φοιτητής στη συνέχεια επιλέγει το δρόμο της αγωνιστικής

συνέπειας και της υπεράσπισης των κομμουνιστικών ιδανικών, εντασσόμενος στην ΠΠΣΠ Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια στο ΚΚΕ(μ-λ). Καθοριστική η συμβολή του στην ανάπτυξη της ΠΠΣΠ και την ανάδειξη της σε σημαντική δύναμη του φοιτητικού κινήματος. Άλλο τόσο η συμβολή του στην πιο πρωτοπόρα μάχη που έδωσε η ΠΠΣΠ Θεσσαλονίκης και την καταλυτική επίδραση που είχε ο αγώνας της στην κατάργηση του νόμου 815.

Ιδιαίτερης σημασίας η συμβολή του στην πάλη μέσα στις γραμμές της νεολαίας και του ΚΚΕ(μ-λ) για την υπεράσπιση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης της Οργάνωσης και της σημασίας που είχε αυτή η πάλη για το εγχείρημα ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ).

Αλλά και στις νέες δύσκολες συνθήκες που ακολούθησαν και παρ' όλες τις δυσκολίες, όταν ανέλαβε μαζί με τον σύντροφο Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο και τον σύντροφο Βασίλη Γεμιστό και άλλους συντρόφους την προσπάθεια συγκρότησης σχεδόν από το μηδέν της κομματικής Οργάνωσης της Αθήνας. Την ανάδειξη της σε Οργάνωση αξιόμαχη και κομμουνιστική.

Τα όρια ωστόσο των δυνατοτήτων και της διάθεσης προσφοράς του σ. Ανδρέα ήταν ευρύτερα. Η συνέπεια, το πολιτικό του κριτήριο, το πνεύμα πρωτοβουλίας που τον χαρακτήριζαν τον ανέδειξαν σε ένα από τα βασικά στηρίγματα της οργάνωσης. Σαν Γραμματέας της κομματικής Οργάνωσης Αθήνας, σαν μέλος του ΚΟ και του ΠΓ και τελικά σαν Γραμματέας του ΚΚΕ(μ-λ) από το 2010 μέχρι το θάνατό του είχε καθοριστική συμβολή και ρόλο.

Στις πολιτικές εκτιμήσεις και αποφάσεις της οργάνωσης. Στον προσδιορισμό των καθηκόντων πάλης ενάντια στον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και τους εγχώριους εκφραστές τους.

Στο πάροισμο πρωτοβουλιών κοινής δράσης και για την οικοδόμηση του Μετώπου Αντίστασης.

Στην προώθηση με άμεση καθοδηγητική συμμετοχή πολιτικών παρεμβάσεων καθώς και παρεμβάσεων σε χώρους δουλειάς και στις γειτονιές.

Στην πρώτη γραμμή των διαδηλώσεων και των συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής.

Στα μέτωπα της ιδεολογικής πάλης ενάντια στην αστική ιδεολογία, το ρεφορμισμό και τον οπορτουνισμό.

Ενάντια στο ρεύμα αποστράτευσης και συνδιαλλαγής με το σύστημα που χαρακτήρισε με διάφορες μορφές το χώρο της αριστεράς ήδη από τις δεκαετίες του 1980 και του 1990 αλλά και τα επόμενα χρόνια των διάφορων μεταβατικών εφευρημάτων και άλλων ιδεοληψιών.

Τη συμβολή του στη συγκρότηση και λειτουργία της Οργάνωσης και των έντυπων μέσων.

Γενικότερα, την υπεράσπιση των κομμουνιστικών ιδανικών και την αναγκαία υπεράσπιση της ομολογίας του συντρόφου, του Νίκου Παπαβασιλείου. Όπου εκεί φαίνεται ότι το κίνημά μας έρχεται όχι από τα 40 χρόνια πριν, ούτε από τα 46 που λέω εγώ που είναι το ΚΚΕ(μ-λ). Ούτε από την ΟΜΛΕ που είναι ακόμα πιο παλιά. Ούτε από τη ΣΠΑΚ. Ούτε από τις τόσες και τόσες Οργανώσεις. Ούτε από την κατοχή και την αντίσταση. Ούτε από τις επαναστάσεις, την Κινέζικη, την

Σήμερα, απευθυνόμε με έναν άλλο χαιρετισμό προς αυτούς οι απ' αυτόν προς εμάς και μέσω τεχνολογίας και μέσω του νου και επιώθηκαν πολύ σπουδαία πράγματα από τους δύο προηγούμενους ομιλητές. Και ιδιαίτερα από την ολοκλήρωση της ομιλίας του συντρόφου, του Νίκου Παπαβασιλείου. Όπου εκεί φαίνεται ότι το κίνημά μας έρχεται όχι από τα 40 χρόνια πριν, ούτε από τα 46 που λέω εγώ που είναι το ΚΚΕ(μ-λ). Ούτε από την ΟΜΛΕ που είναι ακόμα πιο παλιά. Ούτε από τη ΣΠΑΚ. Ούτε από τις τόσες και τόσες Οργανώσεις. Ούτε από την κατοχή και την αντίσταση. Ούτε από τις επαναστάσεις, την Κινέζικη, την

Είναι η τιμή που τους ανήκει και το χρέος που έχουν να εκπληρώσουν.

Πολιτική εκδήλωση τιμής και μνήμης του σφ. Αντρέα Βογιατζόγλου

Ήταν μια μεγάλη εκδήλωση! Μια μεγάλη εκδήλωση τιμής και μνήμης για τον σύντροφό μας, Γραμματέα της Οργάνωσής μας, Αντρέα Βογιατζόγλου, που πέρασαν κιόλας τρεις μήνες από το χαμό του. Αλλά και μια μεγάλη εκδήλωση που, με αφορμή τα 40 χρόνια από την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ), μνημόνευσε το παρελθόν, υπογράμμισε το παρόν και κοιτάζε προς το μέλλον. Το δικό μας, της Αριστεράς μας, του λαού μας, των λαών όλου του κόσμου.

Η αίθουσα του κινηματογράφου Studio στολιστηκε με τα πανό και τις σημαίες μας. Στο φουαγιέ προβαλλόταν φωτογραφικό υλικό από τη δράση της Οργάνωσης και λειτουργούσε βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Εκτός των Τειχών.

Με μαζική συμμετοχή, σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι παρα-

κολούθησαν την εκδήλωση, η οποία ξεκίνησε το πολιτικό της μέρος με προβολή βίντεο για τη συμμετοχή και τη συμβολή του συντρόφου Αντρέα στην Οργάνωση και το κίνημα. Ακολούθησε η ομιλία του σ. Νίκου Παπαβασιλείου, στην οποία τονίστηκε η διαδρομή του συντρόφου Αντρέα μέσα στα 40 χρόνια δράσης του ΚΚΕ(μ-λ).

Την εκδήλωση χαιρέτισαν δύο ιστορικά στελέχη της Οργάνωσης, ο σ. Στέλιος Αγκούτογλου και ο πρώην Γραμματέας, σ. Βασίλης Σαμαράς, του οποίου ο χαιρετισμός προβλήθηκε μαγνητοσκοπημένος, καθώς δεν ήταν δυνατόν να βρίσκεται μαζί μας στην Αθήνα. Οι χαιρετισμοί ολοκληρώθηκαν με εκείνον των τούρκων συντρόφων από το ΤΚΡ/ΜΛ. Τα τρία αυτά κείμενα δημοσιεύονται παρακάτω, σε

αυτό το φύλλο της «Π.Σ.».

Στη συνέχεια, ως κλείσιμο του πολιτικού μέρους της εκδήλωσης, ο σ. Κώστας Μπεκιάρης αναφέρθηκε στα σημερινά καθήκοντα και τις ανάγκες, όπως επιβάλλονται από όσα ξετυλίγονται για το λαό μας και τους λαούς όλου του κόσμου.

Οι δύο κεντρικές ομιλίες, καθώς και τα βίντεο που προβλήθηκαν στην εκδήλωση, θα δημοσιευθούν στην ιστοσελίδα του ΚΚΕ(μ-λ), www.kkemei.gr.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν εκπρόσωποι από πολλές οργανώσεις και συλλογικότητες: ΕΕΚ, Κίνηση για την Ανασύνταξη του ΚΚΕ, Μ-Λ ΚΚΕ, ΛΑΕ, ΕΚΚΕ, ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ Σπάρτακος, ΝΑΡ, ΑΡΑΣ, Λαϊκό Μέτωπο Τουρκίας, Επιτροπή υπεράσπισης της μνήμης και του έργου του Στάλιν. Επίσης, παραβρέθηκε ο δικηγόρος Κώστας Παπαδάκης,

που συμπαραστέκεται στη δίκη των διωκόμενων συντρόφων μας για τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση της 6ης Δεκεμβρίου του 2020, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο σύντροφος Ανδρέας.

Μετά το άκουσμα της Διεθνούς, ακολούθησε το πολιτιστικό μέρος της εκδήλωσης με ζωντανή μουσική. Στα 40 χρόνια από την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ), ο σύντροφος Ανδρέας δεν ήταν μαζί μας. Ήταν η μνήμη του, η ασυμβίβαστη προσφορά του, η μακρά διαδρομή του, η πλούσια παρακαταθήκη του. Στα 40 χρόνια από την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ) δώσαμε την υπόσχεση ότι θα βαδίσουμε στον ίδιο δρόμο, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, στο πλευρό του λαού, για την απελευθέρωση και το σοσιαλισμό!

Χαιρετισμός του Στέλιου Αγκούτογλου

Αγαπητές συντρόφισσες και σύντροφοι, αγαπητοί φίλοι και φίλες. Βρισκόμαστε σε μια ιδιότυπη συγκέντρωση. Δεν έχουμε συνηθίσει ούτε εμείς ούτε και η Αριστερά γενικά σε τέτοιου είδους συγκεντρώσεις, που λίγο πάνε πίσω, μετά πάνε στο μέλλον, έρχονται στο παρόν και ξανακάνουν αυτούς τους γύρους. Είναι ιδιότυπη η συγκέντρωση γιατί πριν τρεις μήνες συνοδεύσαμε τον σύντροφό μας στην τελευταία του κατοικία. Τον αποχαιρετήσαμε.

Σήμερα, απευθυνόμε με έναν άλλο χαιρετισμό προς αυτούς οι απ' αυτόν προς εμάς και μέσω τεχνολογίας και μέσω του νου και επιώθηκαν πολύ σπουδαία πράγματα από τους δύο προηγούμενους ομιλητές. Και ιδιαίτερα από την ολοκλήρωση της ομιλίας του συντρόφου, του Νίκου Παπαβασιλείου. Όπου εκεί φαίνεται ότι το κίνημά μας έρχεται όχι από τα 40 χρόνια πριν, ούτε από τα 46 που λέω εγώ που είναι το ΚΚΕ(μ-λ). Ούτε από την ΟΜΛΕ που είναι ακόμα πιο παλιά. Ούτε από τη ΣΠΑΚ. Ούτε από τις τόσες και τόσες Οργανώσεις. Ούτε από την κατοχή και την αντίσταση. Ούτε από τις επαναστάσεις, την Κινέζικη, την

Οκτωβριανή. Το κίνημά μας έρχεται από πολύ μακριά και πάει πολύ μακριά. Κι αυτό το ήξερε και ο Αντρέας και το ήξερε πολύ καλά. Κι έκανε μια καλή προσπάθεια και αυτός κι όλοι εσείς που τον συνοδεύσατε και σας συνοδεύσε, για να υπογραμμίσουμε ότι και σήμερα είμαστε εδώ, Αντρέα! Και συνεχίζουμε!

Γιατί αυτό το κίνημα και γενικότερα οι λαοί, αργά ή γρήγορα, ξεπούν. Ακόμα και σήμερα, που οι καιροί είναι δύσκολοι, βλέπουμε τα ξεσπάσματα ανά τον κόσμο. Και στη χώρα μας, που σήμερα περνάμε αυτά των δεκαετιών των πέτρινων χρόνων και ιδιαίτερα του μ-λ κινήματος, του τόσο προβοκαρισμένου και με διάφορες υγιειονομικές ζώνες γύρω του, προχωράει. Κι έχω τη γνώμη ότι θα συνεχίσει αυτό το προχώρημα γιατί ήθελα να στείλω κι εγώ αυτόν τον χαιρετισμό στον Αντρέα, ότι οι διάδοχοι, οι διάδοχοι, Αντρέα, είναι ακόμη καλύτεροι από μας. Κι όταν αυτοί που διαδέχονται μία ηγεσία είναι καλύτεροι από την προηγούμενη, τότε μπορούμε να είμαστε με περισσότερη βεβαιότητα ότι τα πράγματα θα πάνε καλά.

Κι έχω τη γνώμη ότι, παρ' όλες τις δυσκο-

λίες, που δεν είναι λίγες, το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα και στη χώρα μας θα βρει το δρόμο του και θα πετύχει αυτό που επιδιώκει. Ασφαλώς, οι καιροί ου μενετοί. Και γι' αυτό το λόγο εμείς κάνουμε αυτές τις περιέργες συγκεντρώσεις, αλλά δεν ξεχνάμε την αναγκαία όλη του σήμερα. Το ότι πρέπει να είμαστε κοντά στο λαό, με το λαό, για το λαό. Κι έχω τη γνώμη ότι η επεξεργασία που έχουμε πετύχει μέχρι τώρα, η πολιτική, η θεωρητική, μας βοηθάει απευθυνόμενοι και στις άλλες δυνάμεις, όπως και πρόσφατα κάναμε αυτήν την πρότασή μας, να αναπτυχθεί η κοινή δράση με όλες τις δυνάμεις του αριστερού, του επαναστατικού, του κομμουνιστικού χώρου, έτσι ώστε μέσα απ' την πορεία και τον αγώνα να βρούμε τη σωστή λεωφόρο του επαναστατικού κινήματος. Και για να μη σας κουράσω, σας λέω μονάχα ότι νιώθουμε εμείς οι παλιότεροι ιδιαίτερη ικανοποίηση γιατί αυτά που βλέπουμε να μας ακολουθούν είναι ανώτερα από τα προηγούμενα. Κι αυτό το πράγμα έχω τη γνώμη ότι δεν θα αργήσει να φανεί.

Να 'στε καλά, ευχαριστώ.

Χαιρετισμός του ΤΚΡ /ΜΛ

Χαιρετίζουμε θερμά τα 40 χρόνια πάλης του αδελφού μας κόμματος ΚΚΕ(μ-λ)!

Τα τελευταία 40 χρόνια ήταν μια περίοδος κατά την οποία οι αντεπαναστατικές ιδεολογικο-πολιτικές επιθέσεις του ιμπεριαλισμού ήταν πιο έντονες και αποτελεσματικές. Με το θάνατο του Στάλιν και αργότερα του Προέδρου Μάο, ο ρεβιζιονισμός οικοδομούσε την παλινόρθωση και αργότερα, τη δεκαετία του '90, όταν η μάσκα του σοσιαλισμού πετάχτηκε, άρχισε μια περίοδος σοβαρής υποχώρησης της ταξικής πάλης.

Οι ιμπεριαλιστές διακήρυξαν τη νίκη επί του σοσιαλισμού, η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι βρέθηκαν σε μεγάλη ιδεολογική πολιορκία. Τα ρεβιζιονιστικά και ρεφορμιστικά ρεύματα όχι μόνο απέρριψαν τις αρχές της επανάστασης, αλλά διέδωσαν με όλες τους τις δυνάμεις κάθε είδους δηλητηριώδες ιδέες που θα κρατούσαν τους λαούς μέσα στο σύστημα και θα τους απομάκρυναν από τον αληθινό δρόμο της απελευθέρωσης. Σε μια τέτοια περίοδο, το πιο δύσκολο ζήτημα ήταν να κρατηθεί κανείς σταθερά στις διδασκαλίες του Μαρξ, του Ένγκελς, του Λένιν, του Στάλιν και του Μάο, να τις υπερασπιστεί και να οργανώσει την καταύθυνση για την απελευθέρωση του λαού.

Μόνο με την κατανόηση των εξελίξεων και των ιστορικών χαρακτηριστικών της προλεταριακής επανάστασης ήταν δυνατό να ενστερνιστούμε τις αρχές της επανάστασης και να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες της υποχώρησης της ταξικής πάλης. Αυτό σήμαινε επίσης την υπεράσπιση του κομμουνισμού. Εδώ και 40 χρόνια, το ΚΚΕ(μ-λ) εκπληρώνει αυτή την ιστορική υποχρέωση με ισχυρή και σταθερή βούληση. Αυτή η στάση και η βούληση είναι δυνατή με την κατανόηση του πραγματικού και ολοκληρωμένου δρόμου για την απελευθέρωση των λαών. Χαιρετίζουμε θερμά αυτή την ισχυρή διαδοτικότητα.

Σύντροφοι, η διαμόρφωση αυτής της βούλησης για 40 χρόνια είναι το αποτέλεσμα μιας σταθερής αντιιμπεριαλιστικής συνείδησης, μιας σαφούς θέσης για τους ταξικούς εχθρούς και μιας ισχυρής διεθνιστικής αντίληψης για την αδελφότητα των καταπιεσμένων λαών. Ο αγώνας της ελληνικής εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού μπορεί να προχωρήσει στο δρόμο της επανάστασης, διαμορφώνοντας μια σωστή συνείδηση ενάντια στους κυρίαρχους και τον ιμπεριαλισμό. Μπείτε στον τεσσαρακοστό χρόνο με την απουσία πολλών συντρόφων, όπως ο Ανδρέας και ο Γρηγόρης, που διασφάλισαν την ίδρυση και την οικοδόμηση αυτής της γραμμής.

Με αυτήν την ευκαιρία θέλουμε να χαιρετίσουμε όλους εκείνους που δεν είναι ανάμεσά μας και έχουν περάσει στην αθανασία, και ειδικά τον σύντροφο Αντρέα, που είναι οι ηγέτες και οι οδηγοί

της 40χρονης πορείας, που ξόδεψαν όλη τους τη δύναμη και την ενέργεια στην πάλη για τον κομμουνισμό μέχρι την τελευταία τους πνοή.

Η τελευταία εβδομάδα του Ιανουαρίου είναι επίσης πολύ σημαντική για το κόμμα μας, το ΤΚΡ/ΜΛ. Γιατί είναι μια εβδομάδα κατά την οποία τιμούμε τη μνήμη όλων των συντρόφων μας που έχουν περάσει στην αθανασία στον αγώνα για τον κομμουνισμό και την επανάσταση και εκφράζουμε την αφοσίωσή μας στο δρόμο που ακολούθησαν. Δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα που μας άφησαν παρακαταθήκη οι αθάνατοι σύντροφοί μας, «θα κάνουμε το καλύτερο για να τον πάμε πιο μπροστά».

Σύντροφοι, οι ιμπεριαλιστές έχουν μπει σε μια μακρά διαδικασία ανταγωνισμών και συγκρούσεων. Αυτό πραγματοποιείται με τη μορφή ενός ισχυρού αγώνα για τις αγορές από την Ανατολική Ευρώπη ως τα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή, την Αφρική, τον Καύκασο, την Άπω Ασία, τη Λατινική Αμερική. Διανύουμε μια περίοδο κατά την οποία οι περιφερειακοί πόλεμοι εξαπλώνονται και οι συγκρούσεις και οι πόλεμοι ανάμεσα στα κράτη γίνονται περισσότεροι. Οι ιμπεριαλιστές από τη μια πλευρά προκαλούν τους πολέμους και από την άλλη με στρατιωτικές επιθέσεις και εισβολές αποκαλύπτουν το μέγεθος και την οξύτητα των μεταξύ τους αντιθέσεων. Υπάρχουν μεγάλες και εκτεταμένες ιστορικές εντάσεις μεταξύ όλων των κρατών.

Οι ιμπεριαλιστές κλιμακώνουν αυτές τις αντιθέσεις και προσπαθούν να κάνουν τις εξαρτημένες χώρες ακόμη πιο εξαρτημένες από αυτές. Αυτό συμβαίνει και σήμερα μεταξύ της ελληνικής και της τουρκικής αστικής τάξης. Οι αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, από τη μία πλευρά, δηλητηριάζουν τους λαούς με σοβινισμό και, από την άλλη, συμμετέχουν σε έναν αγώνα για να αποκτήσουν πιο λειτουργικό ρόλο στις ΗΠΑ-ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Δεν διατάζουν να μετατρέψουν τις χώρες μας σε στρατιωτικά οχυρά αυτών των δυνάμεων. Προσπαθούν να εφαρμόσουν τις πολιτικές τους με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο, κάνοντας εχθρούς τους λαούς με τον σοβινισμό.

Εμείς οι κομμουνιστές αγωνιζόμαστε απέναντι σ' αυτό, υποστηρίζοντας ότι οι λαοί έχουν κοινά συμφέροντα και τρόπο απελευθέρωσης.

Προσπαθούμε να ανταποκριθούμε σε αυτή τη διαδικασία, γνωρίζοντας ότι η έκθρα των καταπιεσμένων λαών μας, που εκτρέφεται με το σοβινισμό, είναι ένας αγώνας των κυρίαρχων τάξεων για περισσότερη εκμετάλλευση, για τη διατήρηση του καταπιεστικού τους συστήματος για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα και μεγαλύτερη υποταγή στους ιμπεριαλιστές. Έχουμε τη συνείδηση ότι οι κομμουνιστές κάθε χώρας θα νικήσουν το σοβινισμό και το σοσιαλσοβινισμό με μια γραμμή πάλης ▶

(συνέχεια στη σελ. 14)

(συνέχεια από τη σελ. 13)

που θα κατευθύνει το λαό ενάντια στις δικές του κυρίαρχες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό. Οι λαοί μας θα συνειδητοποιήσουν τα κοινά τους συμφέροντα, αρκεί να κατευθύνονται προς το σωστό στόχο και να εντείνουν αυτόν τον αγώνα.

Το αδελφό μας κόμμα ΚΚΕ(μ-λ) και το κόμμα μας, βαδίζοντας μαζί σε αυτόν τον άξονα, στοχεύουν στην επίτευξη ισχυρότερης αδελφoσύνης των λαών μας, στη συνειδητοποίηση των κοινών τους συμφερόντων και του δρόμου της απελευθέρωσης, κατευθύνοντας τον αγώνα ενάντια στις εχθρικές τάξεις. Το κάνουμε αυτό εδώ και 40 χρόνια και θα το κάνουμε και από εδώ και πέρα. Σήμερα, αυτό το καθήκον βρίσκεται μπροστά μας με μεγαλύτερη ευθύνη.

Σύντροφοι, κινούμαστε σε μια μακροχρόνια σχέση αλληλεγγύης και αδελφoσύνης. Είμαστε σε μια προσπάθεια να διευρύνουμε και να ενισχύσουμε τον αγώνα του τουρκικού λαού και του ελληνικού λαού για

τα κοινά τους συμφέροντα ενάντια στις δικές τους αστικές τάξεις και τους ιμπεριαλιστές. Ενισχύσαμε και ενισχύουμε τη συνείδησή μας να κινούμαστε με την ευθύνη του προλεταριακού διεθνισμού και τις σχέσεις που έχουμε δημιουργήσει.

Σας χαιρετίζουμε, σύντροφοί μας, που υπήρξατε πρωτοπόροι του απελευθερωτικού αγώνα των Ελλήνων εργατών και εργαζομένων και στην Ελλάδα, που εκπροσωπείτε αποφασιστικά το διεθνές προλεταριάτο στην Ελλάδα εδώ και 40 χρόνια. Ο αγώνας μας για την επανάσταση, το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό θα τελειώσει με νίκη, εκπληρώνοντας τον ηγετικό μας ρόλο στην αποφασιστική πάλη των λαών μας ενάντια στους τούρκους και τους έλληνες κυρίαρχους και τον ιμπεριαλισμό. Θα κερδίσουμε το μέλλον με την αποφασιστική πορεία στο φωτεινό μονοπάτι του μαρξισμού-λενινισμού-μαοϊσμού.

Όρια σπουδών-διαγραφές Το Πανεπιστήμιο Πατρών ανοίγει το δρόμο!

Να που βρέθηκε η ευκαιρία για ναβάλουν σε λειτουργία όσες διατάξεις των νόμων Κεραμέως είχαν μείνει ανενεργές. Η απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Πατρών για τον νέο Εσωτερικό Κανονισμό Λειτουργίας ανοίγει ζήτημα ορίων σπουδών όπως αυτά πέρασαν σε σχετική δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (νο.7124 31/12/22). Την περίοδο που οι φοιτητές του ιδρύματος παλεύουν στον Γολγοθά της εξεταστικής λαμβάνουν ενημερώσεις από τις διοικήσεις των σχολών για την ημερομηνία λήξης των σπουδών τους!

Οι πρυτανικές αρχές του Π.Π. βγαίνουν μπροστά στην υλοποίηση των αντιδραστικότερων σημείων του νόμου 4777/21 στις σχολές της πόλης έτσι ώστε να εμποδωθούν και στη συνέχεια να εφαρμοστούν πανελλαδικά τα όρια και οι διαγραφές. Το ενδεχόμενο μαζικής έκφρασης της νεολαϊστικής οργής μπαίνει πάντα στο λογαριασμό, γι' αυτό και το υπουργείο σε αβυστή συνεργασία με τους συγκλητικούς προωθεί προβλέψεις των νόμων με διαφορετικές ταχύτητες σε διαφορετικά ιδρύματα (ΟΠΠΙ, Συμβούλια Φοιτητών, διδάκτρα, διαγραφές κοκ). Οι νόμοι όμως έχουν ψηφιστεί για να εφαρμοστούν συνολικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αυτό προστάζουν εσωτερικοί και εξωτερικοί παράγοντες για να προσαρμοστεί το ελληνικό πανεπιστήμιο στις απαιτήσεις του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Από τη διακήρυξη της Μπολόνια (20 χρόνια πίσω) μέχρι και σήμερα όλες οι αστικές κυβερνήσεις έβαλαν το λιθαράκι τους στην εφαρμογή των ευρωπαϊκών οδηγιών για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, μια διαδικασία που

έβρισκε διαρκώς τον τοίχο των αντιστάσεων του φοιτητόκοσμου. Η τωρινή κυβέρνηση αποφασιστικά προωθεί αυτή την επίθεση, εκμεταλλευόμενη και την ευκαιρία που της έδωσε η πανδημία, ψηφίζοντας νόμους που πυκνώνουν τις ταξικές κρησάρες σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Το πανεπιστήμιο γίνεται απρόσιτο για τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης, που βλέπουν ένα μέλλον χωρίς προοπτική στη ζούγκλα των σύγχρονων εργασιακών συνθηκών.

Η εφαρμογή του ορίου σπουδών ν+2 για τις 4ετείς και ν+3 για τις 5ετείς σχολές θα πετάξει μαζικά εκτός πανεπιστημίου την πλειοψηφία της φτωχής νεολαίας. Από τη μία το μέτρο αυτό θα διαγράφει ντε φάκτο όποιον φοιτητή δεν καταφέρνει να ολοκληρώσει τους κύκλους σπουδών του στα όρια που έχουν επιβληθεί και από την άλλη οι σχολές θα μετατραπούν σε εντατικοποιημένα κέντρα που θα κάνουν τη φοιτητική ζωή δυσκολότερη και τις σπουδές άπιαστο στόχο. Σε συνδυασμό με την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων, οι ταξικοί φραγμοί που υψώνονται πετούν έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία εκείνη τη νεολαία που δεν ανήκει στο σώμα των «εκλεκτών» που θα έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν στους «Νέους Ορίζοντες» του ευρωπαϊκά προσαρμοσμένου ελληνικού πανεπιστημίου. Τα όρια σπουδών μπορεί αυτή τη στιγμή να αφορούν τους φοιτητές του Πανεπιστημίου Πατρών, όμως θα έρθει η σειρά και άλλων ιδρυμάτων. Η επαγρύπνηση και η συγκρότηση όρων για την ανατροπή των νόμων Κεραμέως πρέπει να γίνει υπόθεση του φοιτητόκοσμου με μαζικά και πανελλαδικά χαρακτηριστικά.

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ Ιδεολογίας και πολιτικής

Ανάν πια με αυτούς τους κακοπληρωτές!

Είμαστε οι Έλληνες κακοπληρωτές; Άραγε γιατί συμβαίνει αυτό; Μήπως πρόκειται για κάποια εθνική φαινή; Αυτά και κάμποσα ακόμα ερωτήματα προκύπτουν όταν συνεχώς αναμειγνύεται η προπαγάνδα περί στρατηγικών κακοπληρωτών από διάφορους “υπεύθυνους” εκφραστές του συστήματος! Μάλιστα, καταλήγουν στο ότι αυτή η ασυνέπεια στις πληρωμές είναι υπεύθυνη για τη ζημιά τις τράπεζες και το αστικό κράτος! Το αποτέλεσμα; Μα φυσικά, να μετακυλιέται το χρέος στις πλάτες όλων εκείνων των τυπικών συμπολιτών μας.

Το άρθρο, με τίτλο <<Στέγη: Βαρύ το κόστος για τους Έλληνες- Καθυστερούν να πληρώσουν λογαριασμούς>> βασισμένο σε έρευνα της Eurostat, αποκαλύπτει ότι πράγματι οι καθυστερήσεις στην Ελλάδα σε λογαριασμούς στεγαστικών δανείων, ενοικίων ή υπηρεσιών κοινής ωφέλειας είναι πολύ υψηλές και το ποσοστό αυξάνεται! Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη Eurostat, το μερίδιο των ατόμων που καθυστερούσαν το 2010 ήταν στο 30,9%, το 2015 έκανε άλμα στο 49,3% και το 2021 μειώθηκε στο 36,4%. Άραγε πώς προκύπτουν αυτά τα δεδομένα; Επιβεβαιώνουν τις αστικές φωνές ή μήπως το αντίθετο;

Δεν χρειάζονται μαθηματικοί υπολογισμοί αλλά επαφή με την πραγματικότητα για να καταλάβει κανείς ότι το αυξανόμενο ποσοστό σχετίζεται άμεσα με την φτωχοποίηση στην οποία οδηγήθηκε τεράστιο κομμάτι του εργαζόμενου λαού και εργατών μεταξύ των ετών 2010-2022! Αυτό φυσικά δεν είναι αποτέλεσμα κακής οικονομικής διαχείρισης του κάθε νοικοκυριού, όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι εκφραστές του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Άλλωστε, ας μην ξεχνάμε και το παράδειγμα ορθής οικονομικής διαχείρισης που είχε προτείνει ο πρώην υπουργός Γεωργιάδης το 2020. Βάσει του οποίου 200 ευρώ τον μήνα είναι αρκετά για να επιβιώσει κανείς!

Η κρίση των ετών 2010-2012 παρουσιάστηκε ως αποτέλεσμα της δήθεν άνετης ζωής που κάναμε -ένα αντικειμενικό κακό για το οποίο ο λαός ήταν υπεύθυνος- ώστε να δικαιολογηθεί η μνημονιακή πολιτική που εφαρμόστηκε στην συνέχεια. Με τις πλάτες Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών ο λαός μας δέχτηκε ολομέτωπη επίθεση βλέποντας μισθούς- συντάξεις να κατακρημνίζονται και δικαιώματα να γκρεμίζονται. Την ώρα που βυθιζόμασταν σταθερά προς την εξαθλίωση, ο λαϊκός πλούτος μεταφερόταν από κάτω προς τα πάνω και από μέσα προς τα έξω! Ενώ μάλιστα το σύστημα μας έταζε προοπτική, ήρθε το ίδιο να διαψεύσει τον εαυτό του. Η εγκληματική-αντιλαϊκή διαχείριση της πανδημίας του κορονοϊού και ταυτόχρονα η όξυνση των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με επίκεντρο τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, έφεραν νέα δεινά στις πλάτες του λαού! Επιδείνωσαν την προϋπάρχουσα κρίση που δεν μπόρεσε να εκτονωθεί και αποτέλεσαν τέλεια αφορμή για κλιμάκωση της επίθεσης.

Στο σήμερα, ο εφιάλτης της ακρίβειας συνθλίβει την ζωή μας! Βάσει του παραπάνω άρθρου, η σύγκριση του Δεκέμβρη του 2022 σε σχέση με τον Δεκέμβριο του 2021 είναι αρκετή για να βγάλουμε συμπεράσματα. Για την ακρίβεια καταγράφηκε ότι τα ενοίκια αυξήθηκαν κατά 4%, οι οικιακές υπηρεσίες 6,3%, το πετρέλαιο θέρμανσης 1,4% και το φυσικό αέριο 50,0%! Μάλιστα το κόστος στέγασης στην Ελλάδα είναι από τα υψηλότερα στην Ευρώπη. Την ώρα λοιπόν που ντόπιο και ξένο κεφάλαιο εξακολουθούν να κερδοφορούν στις πλάτες μας, ο λαός παλεύει να επιβιώσει και να διατηρήσει το δικαίωμα του στην κατοικία!

Πλέον είναι σαφές ότι το δικαίωμα στη στέγη θεωρείται πολυτέλεια και τεράστιο ποσοστό της νεολαίας βυθίζεται στην έλθειση προοπτικής, αφού ούτε το πατρικό της δεν μπορεί να εγκαταλείψει! Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση κλείνει πονηρά το μάτι στο τραπεζικό κεφάλαιο και μοιράζει στεγαστικά δάνεια με χαμηλά επιτόκια ως απάντηση στην οικονομική εξαθλίωση που το ίδιο το σύστημα δημιούργησε! Ακόμα και αυτό ωστόσο αποτελεί κοροϊδία, αφού στην πραγματικότητα είναι αναγκαία προϋπόθεση ο δανειολήπτης να κατέχει ήδη ένα -όχι μικρό- κεφάλαιο, αφού οι όροι χρηματοδότησης της αγοράς ενός σπιτιού είναι στην πραγματικότητα άπιαστοι. Μάλιστα την ώρα που το δάνειο παρουσιάζεται ως σωτηρία, έχει ξεκινήσει εκστρατεία ηλεκτρονικών πλειστηριασμών ακόμα και για ελάχιστα ποσά!

Οι μαζικές πορείες στου Ζωγράφου και στα Πατήσια κατάφεραν ναβάλουν φρένο στους δρομολογούμενους πλειστηριασμούς! Οι αγώνες που ξεσπούν πανελλαδικά αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο φανερώνουν ένα πράγμα. Ο λαός ο ίδιος χτίζει την προοπτική του! Δεν έχουμε ανάγκη από κανέναν αυτόκλητο σωτήρα αλλά από αγώνες ενάντια σε κάθε λογική συνδιαλλαγής και συνδιαχείρισης με αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα που μόνο συμφορές ξέρει να γεννά!

Προεκλογική κλιμάκωση της επίθεσης με εφαρμογή της ατομικής αξιολόγησης στους εκπαιδευτικούς

Να κλείσουν τα σχολεία στις 15 Φλεβάρη Νέες γενικές συνελεύσεις διαδηλώσεις και απεργία αμέσως μετά

Να συγκροτηθεί κεντρική μάχη για άμεση και χωρίς όρους μονιμοποίηση των νεοδιόριστων,
για ανατροπή της αξιολόγηση και για αυξήσεις στους μισθούς

Εκινώντας από το πιο εκβιαζόμενο κομμάτι του κλάδου, η κυβέρνηση ξεκινά την επίθεση της ατομικής αξιολόγησης. Πιο συγκεκριμένα, την τυπική διαδικασία της μονιμοποίησης δύο χρόνια μετά τον διορισμό για τους νεοδιόριστους, την μετατρέπει σε όχημα περάσματος της ατομικής αξιολόγησης, μέσω του γεγονότος ότι κάνει την ατομική τους αξιολόγηση υποχρεωτικό προαπαιτούμενο για την μονιμοποίησή τους. Ο κλάδος είναι θορυβημένος και οργισμένος για μια ακόμα φορά, μια οργή που εξανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να καλέσουν σε συνελεύσεις, σε απεργία και σε απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση (αν και η τελευταία έχει περιορισμένη δυναμική στη φάση αυτή, όπου ουσιαστικά καλούνται οι εκβιαζόμενοι να δώσουν τη μάχη).

Οι ηγεσίες στις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν ότι η φύση της επίθεσης απαιτεί συγκρότηση κεντρικής μάχης κόντρα στην πολιτική αυτή. Κεντρική μάχη σημαίνει: α) Μαζικές Γενικές Συνελεύσεις για να μπορέσει να συμμετέχει ενεργά ο κλάδος στο αγώνα, για να σπάσει η λογική της ανάθεσης, β) Διαδηλώσεις για να συγκροτηθούν οι εκπαιδευτικοί σε σώμα και φωνή που διεκδικεί και αντιστέκεται και δεν διαπραγματεύεται με αυτούς που του επιτίθενται, γ) ΑΠΕΡΓΙΑ γιατί τα παραπάνω μένουν λειψά χωρίς την απεργιακή προοπτική. Γιατί έτσι έχουν κατακτήσει διαχρονικά οι εργαζόμενοι τα δίκια τους.

Με δεδομένους τους συσχετισμούς σε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ και τις στοχεύσεις των βασικών δυνάμεων εκεί, οι Ομοσπονδίες δεν έχουν καμία πρόθεση να παλέψουν να συγκροτηθεί η μάχη αυτή. Οι «φιλοδοξίες» τους (των «αντιπολιτευόμενων» τουλάχιστον) φτάνουν μέχρι μια μικρή δημοσκοπική φθορά της κυβέρνησης και την εκμετάλλευση της αγανάκτησης για εκλογική ενίσχυση του φορέα τους. Με την έννοια αυτή, φαίνεται ακόμα πιο μεγάλο το κενό που αφήνει η έλλειψη συ-

ντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ, που μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις, πρέπει να συγκροτήσουν την μάχη αυτή. Στο ίδιο πλαίσιο, τα πρωτοβάθμια σωματεία οφείλουν να ενεργοποιήσουν όλα τα όπλα και τα εργαλεία τους. Να στήσουν από τις Γενικές Συνελεύσεις ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ με συναδέλφους για παρεμβάσεις στα σχολεία και οργάνωση του αγώνα. Να ενεργοποιηθούν ή να φτιαχτούν -όπου δεν υπάρχουν- ΑΠΕΡΓΙΑΚΑ ΤΑΜΕΙΑ για την οικονομική στήριξη του αγώνα.

Οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ εισηγούνται στις γενικές συνελεύσεις προβληματικά πολιτικά πλαίσια και προγράμματα δράσης. Τα πολιτικά τους πλαίσια παραδέρνουν στις γνωστές ρεφορμιστικές προσεγγίσεις, ότι η αξιολόγηση είναι «αντιεπισημονική» και τα προγράμματα δράσης ρίχνουν το βάρος του αγώνα στους νεοδιόριστους (που θα αξιολογηθούν εκβιαζόμενοι και, σαλαμοποιημένα, πρώτοι), μια τακτική που είναι σαφές ότι δεν έχει καμία πραγματική προοπτική. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το κείμενο σε Νέες Γενικές Συνελεύσεις μετά την απεργία δεν είναι δεσμευτικό, αλλά «ανάλογα με τις εξελίξεις». Αντίστοιχα, οι στάσεις εργασίας δεν γίνονται για να συνοδεύονται από μαζικές-παρεμβάσεις-διαδηλώσεις κλπ. -όπως θα επιβαλλόταν σε μια εξώστρεφη κεντρική μάχη- αλλά «για να καλυφθούν οι συνάδελφοι». Τέλος, τα συλλαλητήρια και η απεργία είναι υποτιμημένα ανάμεσα σε «δράσεις» όπως δικαστικές προσφυγές, συνεντεύξεις σε ΜΜΕ, εκδηλώσεις κλπ.

Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις (ακόμα και του εξωκοινοβουλίου) επιμένουν να υποτιμούν το βάθος της επίθεσης, μέσω διαβεβαιώσεων για «απόλυτα νόμιμες μορφές πάλης» και άλλες αυταπάτες, που δεν βοηθούν στη συγκρότηση του αγώνα που πρέπει να δοθεί. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι κάποιες από τις δυνάμεις που στήριξαν τις εισηγήσεις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ από μέσα τους περιμένουν (ή ίσως και εύχονται) να βγουν οι απερ-

γίες-στάσεις και η απεργία/αποχή παράνομες, έτσι ώστε να έχει ο κλάδος... «νικήσει» ξανά και να βαδίσουμε ήρεμα στις εκλογές.

Παρόλες τις πολιτικές δυσκολίες, ο κλάδος είναι σύσσωμα αντίθετος στην επίθεση της αξιολόγησης. Η συνολική επιδείνωση των συνθηκών δουλειάς και οι πενιχροί μισθοί που εξανεμίζονται σε λίγες μέρες, διαμορφώνουν και μια αποφασιστική αντίθεση σε αυτά που φέρνει η αξιολόγηση και τα οποία αντιλαμβάνονται οι εκπαιδευτικοί.

Αν οι ηγεσίες των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ θέλουν να κάνουν μια απεργία και να ξεμπερδέουν, ο κλάδος πρέπει με την μαζική του συμμετοχή σε αυτήν να επιβάλει την άμεση συνέχιση και κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Με βασικούς στόχους:

- Την άμεση και χωρίς όρους μονιμοποίηση των νεοδιόριστων
- Την ανατροπή της αξιολόγησης
- Τις πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς

Με οργανωτικά μέτρα που θα ενεργοποιούν τους εκπαιδευτικούς, με επι-

τροπές αγώνα και συντονισμό ανάμεσα σε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Με μορφές πάλης που θα βγάζουν τον κλάδο έξω από τις σχολικές αίθουσες, με απεργίες και μαζικές διαδηλώσεις.

Χωρίς αυταπάτες για νόμιμες μορφές πάλης και «αγώνες» χωρίς κανενός τύπου κόστος, χωρίς εκλογικές αυταπάτες και προεκλογική παραλυσία, οι εκπαιδευτικοί μπορούν να δώσουν τον αναγκαίο αγώνα.

Η επιτυχία της απεργίας και των διαδηλώσεων στις 15 Φλεβάρη είναι κρίσιμη για το αν και πώς θα εξελιχθεί αυτός ο αγώνας. Οι αγωνίστριες και οι αγωνιστές που συσπειρώνονται στις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, όπως έδωσαν τη μάχη για την μαζικοποίηση των γενικών συνελεύσεων, έτσι αποφασιστικά θα δώσουν τη μάχη για την επιτυχία της απεργίας και των διαδηλώσεων. Και με την ίδια αποφασιστικότητα θα δώσουν τη μάχη ώστε η 15 Φλεβάρη να είναι όχι το τέλος, αλλά η αρχή ενός μεγάλου αγώνα.

Κλειστά σχολεία = Κλειστά σχολεία Όχι στο φιάσκο της τηλε-εκπαίδευσης!

Στο ίδιο έργο υπήρξαν θεατές ξανά μαθητές και εκπαιδευτικοί, με αφορμή τον περασμένο χιονιά. Πριν καν πέσουν οι πρώτες νιφάδες χιονιού, είχε ανακοινωθεί τηλε-εκπαίδευση στα περισσότερα σχολεία της χώρας μαζί με τις οδηγίες και το ωρολόγιο πρόγραμμα των τηλε-μαθημάτων. Φυσικά στόχος δεν ήταν η προστασία των μαθητών, όταν όλη τη χρονιά οι περισσότεροι μαθητές φοιτούν στις χειρότερες συνθήκες, σε σχολεία με ελλείψεις υποδομής, χωρίς θέρμανση. Στόχος ήταν να αδράξει το Υπουργείο την ευκαιρία να υμνήσει “τα καλά της τηλε-εκπαίδευσης” και να την νομιμοποιήσει ως εκπαιδευτική διαδικασία.

Για άλλη μια φορά εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές γύρισαν την πλάτη στο φιάσκο της τηλε-εκπαίδευσης. Από τη λειψή συμμετοχή στα τηλεμαθήματα φαίνεται πως αυτός ο αντιδραστικός θεσμός έχει υποβαθμιστεί στα μάτια τους. Δεν

είναι μόνο ότι την έχουν σιχαθεί την περίοδο του εγκλεισμού και της καραντίνας, αλλά έχει αποκαλυφθεί ο αντιδραστικός της ρόλος, όσο και αν το Υπουργείο προσπαθεί να την εδραιώσει και νομικά πλέον και να καλύψει το ρόλο της με κάθε τρόπο.

Η τηλε-εκπαίδευση είναι ταξική και αποκλείει αυτόματα πολλούς μαθητές από την εκπαιδευτική διαδικασία. Αποκλείει τους μαθητές που οι οικογένειες τους έχουν φτωχοποιηθεί, ζουν υπό το οικογενειακό άγχος της επιβίωσης και του βιοπορισμού καθημερινά στο σπίτι τους, μπορεί να μην έχουν επαρκή εξοπλισμό, μπορεί να έχουν και απλήρωτους λογαριασμούς, χωρίς καν τον κατάλληλο χώρο που θέλει να φαντάζεται το Υπουργείο για να μπει στα τηλε-μαθήματα. Η τηλε-εκπαίδευση γέμισε με μαθησιακά και γνωστικά κενά μια ολόκληρη γενιά μαθητών, αλλά ακόμα χειρότερα τη διέλυσε κοινωνικά και την απο-

συλλογικοποίησε. Σε συνθήκες σκληρής εντατικοποίησης στα σχολεία, που έχουν διαμορφωθεί από τους ταξικούς φραγμούς που έχουν επιβληθεί (Τράπεζα Θεμάτων, ΕΒΕ), τα χιόνια για ένα παιδί είναι χαρά να βγει, να παίξει με τους φίλους του, να ξεκουραστεί. Το Υπουργείο ακόμα και μια μέρα σαν και αυτή επιλέγει για τους μαθητές την τηλε-εξόντωση και την πειθάρχηση πίσω από μια οθόνη. Για τους μαθητές η τηλε-εκπαίδευση έχει επιπλέον συνδεθεί με την ωμή τρομοκρατία των διευθύνσεων απέναντι στις καταλήψεις και στους αγώνες τους. Έχει εφαρμοστεί το τελευταίο διάστημα ως “απεργοσπαστικός μηχανισμός” για να σπάσουν οι μαθητικές καταλήψεις.

Η τηλε-εκπαίδευση είναι και μέσο τρομοκρατίας και ελέγχου απέναντι και στους εκπαιδευτικούς σε συνδυασμό με το αντιδραστικό μέτρο της αξιολόγησης. Οι απειλές και οι πιέσεις από τις διευθύνσεις να δεχτούν να συμμετάσχουν σε

αυτό τον αντιδραστικό μηχανισμό είναι πολλές. Το Σάββατοκυριακό πριν το χιονιά πολλοί εκπαιδευτικοί δέχτηκαν μέλη και μηνύματα από τις διευθύνσεις των σχολείων να προετοιμάσουν όλοι το πρόγραμμα της τηλε-εκπαίδευσης. Επιπλέον, εισάγεται από την πίσω πόρτα η εργασία σε περίπτωση αργίας ή και άδειας και νομιμοποιείται μια επικίνδυνη αντίληψη ότι μπορεί να υπάρξει εκπαίδευση χωρίς σχολεία και εκπαιδευτικούς.

Η τηλε-εκπαίδευση δεν έχει καμία σχέση με τη εκπαιδευτική και μαθησιακή διαδικασία, είναι εργαλείο επίθεσης απέναντι στους εκπαιδευτικούς και στους μαθητές. Όταν τα σχολεία κλείνουν για οποιονδήποτε λόγο τα μαθήματα θα πρέπει να σταματούν! Αυτό το μήνυμα πρέπει να είναι ξεκάθαρο προς το Υπουργείο και η συνολική απόρριψη της τηλε-εκπαίδευσης πρέπει είναι αντικείμενο διεκδίκησης στα συνδικαλιστικά όργανα εκπαιδευτικών και μαθητών.

Ουκρανία

Η σύγκρουση ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας
στις ουκρανικές πεδιάδες βαθαίνει

Με τις πρώτες παρτίδες τανκ να αποστέλλονται στον αντιπρόσωπό τους, το αντιδραστικό και αδίστακτο καθεστώς του Κιέβου, και ενώ στο τραπέζι έχει ήδη πέσει αποστολή πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς αλλά και μαχητικών αεροσκαφών, οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βαθαίνουν και κλιμακώνουν επικίνδυνα την άγρια σύγκρουση τους με τους Ρώσους ιμπεριαλιστές στις ουκρανικές πεδιάδες. Η εσπευσμένη αλλαγή στάσης όσον αφορά τα τανκ, αντανakλά στρατιωτικά τις μεγάλες ανησυχίες των δυτικών για τα γεγονότα στο μέτωπο αλλά και αυτό που εκτιμούν ότι έρχεται από μεριάς Ρωσίας στα πεδία των μαχών.

Επόμενες κινήσεις της Ρωσίας:
σταθερές και ερωτηματικά

Ρωσικά και δυτικά ΜΜΕ κάθε τρεις και λίγο αναφέρονται στο γεγονός πως -τόσο το καθεστώς του Κιέβου όσο και η Ρωσία- ετοιμάζονται για μια κρίσιμη στρατιωτική αντιπαράθεση στις αρχές της άνοιξης ή και λίγο νωρίτερα.

Ειδικότερα, όσον αφορά την Ρωσία, από τις αρχές τις χρονιάς, διάφοροι αναλυτές εκτιμούν πως -με βάση τις προετοιμασίες του- ο ρώσικος στρατός ετοιμάζεται για μια μεγάλης κλίμακας επίθεση. Συγκεντρώνονται μεγάλες μονάδες τανκς, βομβαρδιστικών και μαχητικών αεροσκαφών, κάθε είδους πυροβολικό και εξελιγμένα άρματα μάχης, πλοία εξοπλίζονται με υπερηχητικούς πυραύλους, ενώ παράλληλα φαίνεται πως ολοκληρώνεται και η εκπαίδευση άλλων 150.000 επίστρωτων. Για τους στόχους της επίθεσης οι εκτιμήσεις διαφέρουν, αν και συγκλίνουν στους εξής: α) στην «απελευθέρωση» των περιοχών που η Ρωσία είχε προσαρτήσει με το Διάταγμα Πούτιν, β) στην κατάληψη του Μικολάιφ και της Οδησσού, καθώς και ολόκληρης της ακτογραμμής της Μαύρης Θάλασσας μέχρι και την Υπερδνειστερία και γ) στην κατάληψη του Κιέβου, ώστε η κυβέρνηση Ζελένσκι να εξαναγκαστεί σε συνθηκολόγηση.

Είναι φανερό πως οι τρεις αυτοί στόχοι έχουν, θα λέγαμε, μια σημαντική ποιοτική διαφορά μεταξύ τους και αποτελεί για μας ερωτηματικό αν όντως βρίσκονται, με τον τρόπο τουλάχιστον που γράφεται και εκτιμάται από τους διάφορους αναλυτές, στους άμεσους σχεδιασμούς της ρωσικής ηγεσίας. Όταν μάλιστα υπάρχει όχι μόνο το προηγούμενο της περσινής προσπάθειας περίσφιξης του Κιέβου με στόχο το να προσέλθει η ουκρανική ηγεσία στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, όχι μόνο η αδυναμία να πλησιαστεί το Μικολάιφ (πόσο μάλλον η Οδησσός), αλλά υπήρξε και η εγκατάλειψη της περιοχής της Χερσώνας δυτικά του Δνείπερου αλλά και της περιοχής του Χάρκοβο. Σε κάθε περίπτωση μια τέτοια επέκταση και ποιοτική αναβάθμιση στόχων, είναι πολύ συζητήσιμη και στο πολιτικό πεδίο, γιατί σημαίνει πως η ρωσική ηγεσία κόβει τα τελευταία κανάλια επικοινωνίας και βαθαίνει επικίνδυνα το ρήγμα με την Δύση. Όσο για το στρατιωτικό πεδίο, απαιτεί κάτι πολύ ανώτερο από οτιδήποτε έχουμε δει έως τώρα. Ή όπως σχολιάζει ο Guardian, προεξοφλώντας βεβαίως από την μεριά του την πραγματοποίηση μιας τέτοιας επίθεσης: «Ο κόσμος έχει να δει κάτι παρόμοιο από τον πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ιράκ τη δεκαετία του 1980, ενώ η Ευρώπη δεν έχει δει κάτι τέτοιο από τον Δεύτερο Παγκό-

σμιο Πόλεμο.»

Όπως και να έχει, η Ρωσία όντως φαίνεται να προετοιμάζεται για μια εκτεταμένη επίθεση που να της δώσει το συγκριτικό πλεονέκτημα στη σύγκρουση και δείχνει προς ώρας αυτή να επικεντρώνεται στην κατάληψη όλου του Ντονμπάς και στη συνέχεια μάλλον της Ζαπορίζι. Επίσης η ρωσική ηγεσία φαίνεται να συζητά σοβαρά, με βάση και την αποστολή των δυτικών τανκς, μια εκτεταμένη επιχείρηση βομβαρδισμών της Δυτικής Ουκρανίας και πιο συγκεκριμένα των δρόμων μεταφοράς δυτικού εξοπλισμού από την Πολωνία, αλλά και επανάληψη και επέκταση των μαζικών επιθέσεων στο ενεργειακό δίκτυο και στους σιδηροδρομικούς κόμβους της Ουκρανίας. Στοιχεία αυτής της προετοιμασίας εκτός από αυτά που ήδη αναφέραμε, είναι η αυξανόμενη πίεση στην λεγόμενη «γραμμή Ζελένσκι» και το αργό αλλά σταθερό κέρδισμα εδαφών στην περιοχή της Ζαπορίζι. Άλλωστε η κατάληψη του Σολεντάρ, η αυξανόμενη πίεση στο Ουγκλεντάρ και η επιχειρησιακή περικύκλωση της πόλης-φρούριο του Μπακχμούτ, είναι πέρα από εικασίες, τα σημεία που ο ρώσικος στρατός έχει ρίξει τις πιο ετοιμοπόλεμες δυνάμεις του. Όλοι γνωρίζουν και μεταξύ αυτών και οι ΗΠΑ, που για ευνόητους λόγους έχουν ήδη υποβαθμίσει το ζήτημα, πως η κατάληψη του Μπακχμούτ ανοίγει το δρόμο στις ρωσικές δυνάμεις για την επίθεση στην τελευταία γραμμή άμυνας Σλαβιάνσκ-Κραματόρσκ-Κωνσταντινόβκα, που έχει στήσει το Κίεβο στην περιοχή του Ντονιέσκ. Γι' αυτό και ο Ζελένσκι επιμένει να στέλνει και άλλες μονάδες στην «κρεατομηχανή του Μπακχμούτ». Κι αυτό παρά τις πιέσεις των ΗΠΑ, που ζητούν υποχώρηση των ουκρανικών δυνάμεων και επικέντρωση τους σε «μηχανοκίνητο πόλεμο ελιγμών που χρησιμοποιεί γρήγορες, απρόβλεπτες κινήσεις κατά της Ρωσίας», προεξοφλώντας έτσι την κατάληψη του Μπακχμούτ αλλά και ομολογώντας -εμμέσως πλην σαφώς- την υπεροχή του ρωσικού στρατού στον πόλεμο αυτό.

«Μέχρι τον τελευταίο
Ουκρανό»...

Με βάση τα προηγούμενα, ερμηνεύεται στρατιωτικά η προετοιμασία των δυτικών να πατήσουν ακόμα μία ρωσική «κόκκινη γραμμή» στις τόσες που έχουν περάσει τον τελευταίο χρόνο. Οι επιφυλάξεις, ακόμα και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, για το πως θα εκληφθεί μια τέτοια κίνηση από πλευράς Ρωσίας και μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει η απάντησή της αφέθηκαν στην άκρη, προκειμένου να υπηρετηθεί με κάθε τρόπο η γραμμή της -με κάθε τρόπο και μέσο- παραμυθίας της Ρωσίας αλλά και την υπονόμευση της διεθνούς νομιμοποίησής της.

Φυσικά, μέσα στους στόχους των αμερικανών, διαρκής και αφανής είναι ο στόχος της ευθυγράμμισης των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών -και ειδικά της Γερμανίας- στην αντιρωσική αμερικανική επιθετική στρατηγική περικύκλωσης. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, τελικά έκανε την «κωλοτούμπα» και από εκεί που δεν το συζητούσε, μέσα σε τέσσερις μέρες άναψε το «πράσινο φως» για την αποστολή όχι μόνο δικών του Leopard αλλά και από τις ευρωπαϊκές χώρες που έχουν στον οπλοστάσιό τους τα γνωστά

γερμανικά τανκς. Άραγε τι κρύβεται πίσω από την... κυβίστηση; Αφορά την προσπάθεια του γερμανικού ιμπεριαλισμού να κρατηθεί μέσα στον αγώνα για τον έλεγχο της Ουκρανίας και με το βλέμμα στην αυριανή μοιρασιά της λείας, κάτι που προφανώς αποτελεί επαρκή λόγο και για αυτήν και για άλλες κυβιστίσεις; Είναι μια ακόμη «ομολογία» ότι, την ώρα που βαθαίνει το ρήγμα μεταξύ Δύσης και Ρωσίας, η επιλογή της μίας πλευράς καθίσταται μονόδρομος με ότι και αν συνεπάγεται αυτό για το μέλλον των στρατηγικών φιλοδοξιών της Γερμανίας; Ή επιπλέον και σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, υπήρξε μια ευθεία απειλή στην κυβερνητική σταθερότητα, με δεδομένη και την ούλτρα φιλοαμερικανική στάση των «Πρασίνων», που πιθανά θα οδηγούσε σε μια σημαντική κρίση του πολιτικού συστήματος της Γερμανίας και σε αποσταθεροποίηση σε μια τέτοια κρίσιμη και επικίνδυνη φάση;

Με όλα αυτά, τα τανκς «πακετάρονται» και αποστέλλονται στο Κίεβο, ενώ αμερικανοί και ευρωπαίοι επιδίδονται σε αγώνα δρόμου για την εκπαίδευση ουκρανών στρατιωτών στον χειρισμό τους. Οι ροές δισεκατομμυρίων δολαρίων και ευρώ συνεχίζονται αμείωτα από την Ουάσινγκτον και τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. ΗΠΑ, Βρετανία και ΕΕ αναλαμβάνουν την εκπαίδευση και άλλων πολλών

χιλιάδων Ουκρανών στρατιωτών που θα θυσιαστούν «μέχρι τον τελευταίο», όπως κυνικά έχει δηλώσει ο Μπάιντεν, για τις στρατηγικές επιδιώξεις των ΗΠΑ-NATO. Η γραμμή αυτή δεν φαίνεται να ανατρέπεται ή έστω να διαφοροποιείται, παρά τις συνεχιζόμενες «φωνές» μέσα από το αμερικανικό κατεστημένο, όπως η δεξιαμενή σκέψης του αμερικανικού Πενταγώνου RAND, που βάζει μια σειρά ερωτηματικά για το τι μέλει γενέσθαι. Από την άλλη, ρεπορτάζ ελβετικής εφημερίδας που ισχυρίζονταν ότι ο επικεφαλής της CIA διαπραγματεύτηκε, κατά το πρόσφατο ταξίδι του τον Γενάρη στο Κίεβο, μια ειρήνευση με την παράδοση του 20% των ουκρανικών εδαφών στη Ρωσία, διαψεύστηκε άμεσα τόσο από τις ΗΠΑ όσο και από την Ρωσία. Σε κάθε περίπτωση και μόνο η δημοσιοποίηση αυτής της κίνησης, αν όντως υπήρξε, την «καίει» αυτοστιγμεί.

Έτσι οδεύουμε στο κλείσιμο ενός χρόνου από την έναρξη του πολέμου στις 24 Φεβρουαρίου του 2022, με τους νεκρούς να έχουν ξεπεράσει με μετριοπαθείς υπολογισμούς τις 200.000, τους τραυματίες πολλαπλάσιους, τους ξεριζωμένους να μετριοούνται σε εκατομμύρια και με τις εκτιμήσεις για το μέλλον να είναι απαισιόδοξες και ανησυχητικές.

Κύπρος: προεδρικές εκλογές

Μεταξύ 1ου

Αναμενόμενη η πρωτιά του Χριστοδουλίδη στον πρώτο γύρο, αλλά με αρκετά μικρότερη διαφορά από τον δεύτερο Μαυρογιάννη σε σχέση με αυτό που αναμενόταν. Ο ΔΗΣΥ για πρώτη φορά μένει εκτός του δεύτερου γύρου.

Οι κάλπες, λοιπόν, προέκριναν στο δεύτερο γύρο τον πρώην υπουργό Εξωτερικών Χριστοδουλίδη, που στηρίχθηκε από το ΔΗΚΟ, την ΕΔΕΚ και τη ΔΗΠΑ (δηλαδή τον κεντρώο χώρο) με 32,04% (127.309 ψήφους), και τον πρώην διαπραγματευτή Μαυρογιάννη, που στηρίχθηκε από το ΑΚΕΛ και έλαβε 29,59% (117.551 ψήφους). Ο Νεοφύτου του ΔΗΣΥ, με ποσοστό 26,11% (103.755 ψήφους), έχει πλέον το ρόλο του ρυθμιστή. Τέταρτος πρόεδρος του ΕΛΑΜ ο

Χρίστος Χρίστου, με ποσοστό 6% (23.941 ψήφους). Το κόμμα της ακροδεξιάς έχει αποκτήσει μια σημαντική εκλογική υπόσταση με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Συνολικά, η ψήφος στον πρώτο γύρο επιβεβαιώνει την κεντροδεξιά μετατόπιση του εκλογικού σώματος. Η αποχή έφτασε στο 27,96%.

Στον απόηχο του πρώτου γύρου κυριαρχεί η έκπληξη από τη μια για το αρκετά ψηλό ποσοστό του Μαυρογιάννη που τον έφερε σε μικρή απόσταση από τον Χριστοδουλίδη, από την άλλη η μικρή απόσταση και των τριών. Οι εκλογές όμως κερδίζονται τη δεύτερη Κυριακή. Ο Χριστοδουλίδης έχει ένα προβάδισμα, αλλά αυτό από μόνο του δεν προδικάζει το αποτέλεσμα, αφού είναι μια άλλη, ξεχωριστή διαδικασία. Ξεκίνησε,

Περιοδεία Μπλίνκεν στη Μ. Ανατολή

...και οι σηματοδοτήσεις που περικλείει

Περιοδεία-αστραπή στη Μ. Ανατολή, με αμφιλεγόμενους στόχους, πραγματοποίησε ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, στις 29 Ιανουαρίου. Ως αιτία προβλήθηκε η προσπάθεια των ΗΠΑ να αμβλυνθούν οι εντάσεις και η έξαρση της βίας ανάμεσα στη νέα ισραηλινή κυβέρνηση και τους Παλαιστίνιους. Η περιοδεία ξεκίνησε από το Κάιρο (έχει προγραμματιστεί εδώ και καιρό) και ολοκληρώθηκε τις επόμενες 2 ημέρες σε Τελ Αβίβ και Ραμάλα.

Στο Κάιρο, ο Μπλίνκεν, πέραν του Παλαιστινιακού, ξετύλιξε μια ευρύτερη ατζέντα για τα θέματα της περιοχής. Όπως ανακοινώθηκε, συζήτησε για τις προσπάθειες «πολιτικής μετάβασης» στο Σουδάν (δηλ. ελεγχόμενες από τις ΗΠΑ), καθώς και για την έναρξη διαβουλεύσεων για τη διεξαγωγή εκλογών στη γειτονική ακυβέρνητη χώρα, τη Λιβύη. Αναφέρθηκε επίσης στις εξελίξεις στον πόλεμο της Ουκρανίας, αναζητώντας «κοινό τόπο» για ενίσχυση της «στρατηγικής συνεργασίας» ΗΠΑ - Αιγύπτου και γενικότερα «την υποστήριξη της απέναντι σε διεθνείς προκλήσεις».

Στη σημερινή συγκυρία, με τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς να οξύνονται με βασικό πεδίο τον πόλεμο στην Ουκρανία, που επηρεάζει και όλα τα

«ανοικτά» μέτωπα και στην περιοχή της ευρύτερης Μ. Ανατολής, είναι φυσικό οι ΗΠΑ να ανησυχούν ιδιαίτερα για την εξέλιξη των ισορροπιών εκεί. Υπάρχει και ενισχύεται η αμοιβαία καχυποψία με την Τουρκία, διαμορφώνοντας ένα θολό τοπίο ως προς την εξέλιξη των διμερών σχέσεων. Ακόμη και η «επένδυση» της Ουάσινγκτον στους Κούρδους της Συρίας κινδυνεύει να τιναχτεί στον αέρα σε περίπτωση προσέγγισης Ερντογάν- Άσαντ, που προωθεί ο Πούτιν.

Η κατάσταση στο Ισραήλ, σε ό,τι αφορά το πολιτικό σκηνικό της χώρας, σε καμία περίπτωση δεν θεωρείται κάτι αμελητέο για τις ΗΠΑ. Ο Μπλίνκεν επισκέφτηκε Τελ Αβίβ και Ραμάλα στη σκιά μιας ακόμη αιματηρής αντιπαράθεσης που υποδαυλίζει η νέα κυβέρνηση του Νετανιάχου. Οι σχέσεις του οποίου με τη κυβέρνηση Μπάιντεν εξακολουθούν να είναι τεταμένες κυρίως σε ό,τι αφορά το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Και σε αυτό μάλλον θα προτιμούσε να έχει συνομιλητή τον Τραμπ και όχι τον Μπάιντεν. Το γεγονός ωστόσο ότι η αναβίωση της συμφωνίας του 2015 έχει βαλτώσει ενδεχόμενα να δίνει έδαφος για διάλογο.

Τα ποσοστά αποδοχής της νέας κυβέρνησης του Ισραήλ, ως συνασπισμός δεξιάς-ακροδεξιάς, και ο ίδιος ο Νετα-

νιάχου βρίσκονται σε εξαιρετικά χαμηλό σημείο. Και αυτό δείχνει πως ούτε οι πολίτες του Ισραήλ ούτε ο εύθραυστος συνασπισμός αποτελούν γερό στήριγμα όπως στο παρελθόν, πράγμα που εντείνει την εσωτερική αστάθεια. Για πολλούς αναλυτές, αποτελούν και τα αίτια που ο Νετανιάχου εντείνει τη βία στα κατεχόμενα, προωθώντας την ακραία προεκλογική του ατζέντα.

Λίγα 24ωρα πριν φτάσει ο Μπλίνκεν πραγματοποιείται ισραηλινή επιδρομή, η φονικότερη εδώ και χρόνια, στην Τζενίν, στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, που στοίχισε τη ζωή σε 9 Παλαιστίνιους Ακολούθησε φονική απάντηση των Παλαιστινίων στη Ανατολική Ιερουσαλήμ, ενώ ο ισραηλινός στρατός έπληξε την ίδια ημέρα τη Λωρίδα της Γάζας. Από την αρχή της χρονιάς, η ισραηλινό -παλαιστινιακή σύγκρουση έχει στοιχίσει τη ζωή σε 35 Παλαιστίνιους (κυρίως άμαχοι και παιδιά) και 6 ισραηλινούς πολίτες (από τους οποίους ένας ανήλικος). Ανάμεσα στα πρόσφατα ισραηλινά μέτρα (που βάζουν στο στόχαστρο ειδικά Άραβες και Παλαιστίνιους που έχουν ισραηλινή υπηκοότητα), εκείνο που εκτιμάται ότι θα ενισχύσει την αιματοχυσία αφορά την ευκολότερη και ταχύτερη απόκτηση αδειών οπλοφορίας για τους υπόλοιπους Ισραηλινούς.

Υπό αυτές τις συνθήκες το περιθώριο ελιγμών του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ ήταν περιορισμένο και δεν αναμένονταν αξιοσημείωτες εξελίξεις, με τις αναλύσεις να εστιάζονται και στη δυνατότητα πλέον της Ουάσινγκτον να επηρεάσει την πορεία των γεγονότων εκεί. Άλλες εποχές, μια περιοδεία ΥΠΕΞ των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή σηματοδοτούσε όχι τόσο προσδοκίες για επίλυση του Παλαιστινιακού όσο την επιβεβαίωση της συνολικής περιφερειακής σταθεροποίησης υπό τον έλεγχό τους. Ενώ τώρα... «το καλύτερο που θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν είναι να σταθεροποιηθεί η κατάσταση στο Ισραήλ, προκειμένου να αποφευχθεί επανάληψη του Μαΐου του 2021», δήλωσε ο Μίλερ, (αμερικανός πρώην διαπραγματευτής), κρίνοντας ότι... «η επίσκεψη αυτή δεν σηματοδοτεί καμία αλλαγή της αμερικανικής θέσης όσον αφορά την ισραηλινόπαλαιστινιακή σύγκρουση (...) πέρα από το να εκφράσουν εκ νέου τη γενικόλογη υποστήριξη τους στη λύση των δύο κρατών»! Άρα τι σηματοδοτεί;

Η επίσκεψη του Μπλίνκεν στο Ισραήλ αντανάκλασε τη βούληση της Ουάσινγκτον για γρήγορη επανασύνδεση με τον πρωθυπουργό Νετανιάχου, ο οποίος επέστρεψε στην εξουσία δριμύτερος, εκμεταλλευόμενος σίγουρα και την εμπλοκή των ΗΠΑ στην Ουκρανία. Τα βασικά αίτια των ανησυχιών στο Λ. Οίκο για τις πολιτικές Νετανιάχου, εκτός του Παλαιστινιακού, είναι ότι υπάρχει κίνδυνος να πυροδοτήσει και άλλα ανοικτά μέτωπα στην ευρύτερη περιοχή. Έτσι ερμηνεύουν και το πάγωμα από τον Μπάιντεν σε ό,τι αφορά την αναβίωση της συμφωνίας του 2015 για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Οι σχέσεις Ιράν - Ισραήλ όχι μόνο δεν φαίνεται να βελτιώνονται στο ορατό μέλλον, αλλά οδηγούνται από το κακό στο χειρότερο. Της άφιξης του Μπλίνκεν προηγήθηκαν επιθετικές ενέργειες κατά του Ιράν από το Ισραήλ. Τα ξημερώματα 29ης Ιανουαρίου καταγράφηκαν εκρήξεις στην πόλη Ισφαχάν στο κεντρικό Ιράν, πόλη με μεγάλη παρουσία στρατιωτικής -και όχι μόνο- βιομηχανίας. Επιθέσεις με drones και κυβερνοεπιθέσεις

συνεχίζονται αδιάκοπα τα τελευταία χρόνια. Η μεγαλύτερη ήταν αυτή του 2010, που κατέστρεψε, και κατέστησε επικίνδυνους, 9.000 φυγοκεντρωτές εμπλουτισμού ουρανίου, καταγράφοντας μία από τις μεγαλύτερες κυβερνοεπιθέσεις σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις μέχρι σήμερα. Μπορεί το επίκεντρο των συγκρούσεων μεταξύ Ισραήλ και Ιράν να εντοπίζεται κυρίως στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, ωστόσο η παρουσία του Ιράν σε Συρία και Λίβανο δεν είναι λιγότερο ενοχλητική για το Τελ Αβίβ.

Η συμφωνία με τον Λίβανο, το 2022, στην οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών, που χαρακτηρίστηκε από τον Μπάιντεν που την προώθησε «ιστορικό επίτευγμα», σήμερα διακυβεύεται. Αλλά και οι «συμφωνίες του Αβραάμ», δηλ. η διαδικασία εξομάλυνσης των σχέσεων ανάμεσα στο Ισραήλ και αραβικές χώρες, βρίσκονται σε αναμονή, με τον Νετανιάχου να καλλιεργεί ελπίδες ότι σε αυτές θα ενταχθεί κάποτε και η Σαουδική Αραβία, αλλά μέχρι στιγμής εκείνο που κυριαρχεί στις σχέσεις τους είναι η δυσaréσκεια και η αμοιβαία καχυποψία.

Το τελευταίο διάστημα είχαμε ένα «κύμα» επισκέψεων αξιωματούχων των ΗΠΑ στην περιοχή. Πριν από την άφιξη Μπλίνκεν, κατέφθασε στο Ισραήλ ο διευθυντής της CIA, Μπερνς, που εκτός από την ισραηλινή ηγεσία επισκέφθηκε και τη Ραμάλα, όπου συνάντησε ανώτερους παλαιστίνιους αξιωματούχους. Ούτε στη μια περίπτωση ούτε στην άλλη έγιναν ανακοινώσεις. Προηγήθηκε η επίσκεψη του συμβούλου εθνικής ασφάλειας του Λευκού Οίκου, Τζέικ Σάλιβαν. Τόσες επισκέψεις τέτοιου υψηλού επιπέδου σε τόσο σύντομο διάστημα σπάνια συμβαίνουν. Εικάζεται ότι αυτές αφορούνσαν πιθανή προετοιμασία μιας επίσκεψης του Νετανιάχου στον Λ. Οίκο μέσα στο μήνα.

Όλα αυτά αποτελούν κινήσεις οι οποίες προδίδουν τις βαθύτερες ανησυχίες των ΗΠΑ για το μέλλον των ισορροπιών ισχύος στην περιοχή, που δείχνουν να μεταβάλλονται σε βάρος τους αν συνεχίσουν να επιδεικνύουν τη στρατηγική δυστοκία που χαρακτηρίζει τα τελευταία χρόνια την πολιτική τους στη Μ. Ανατολή. Οι ΗΠΑ πλέον δεν «παίζουν» μόνοι στην περιοχή και είναι ολοφάνερος ο περιορισμός της επιρροής τους σε Συρία και Ιράκ, ιδιαίτερα από το φθινόπωρο του 2015, που η Ρωσία, στο πλευρό του Άσαντ, έχει εδραιώσει την παρουσία της και είναι αποδεκτή ως παράγοντας στην περιοχή ακόμη και από το... Τελ Αβίβ. Είναι φανερό πως η ρωσική παρουσία στη Συρία τοποθετεί το Ισραήλ σε αδυναμία να υποστηρίξει δυναμικά τις επιλογές των ΗΠΑ στην Ουκρανία! Από την άλλη, η προσέγγιση Ιράν - Ρωσίας εντείνει τις αντιδράσεις του Ισραήλ και, ενδεχόμενα, η πρόσφατη επίθεση να σχετίζεται με αυτό το ζήτημα. Τέλος, η Κίνα, που κάνει συνεχώς πιο αισθητή την παρουσία της σε όλο τον πλανήτη, δείχνει έτοιμη να το κάνει και στην περιοχή της Μ. Ανατολής.

Με βάση τα σημερινά δεδομένα, οι ΗΠΑ επείγονται για μια εκτόνωση στη Δυτική Όχθη. Το ζήτημα είναι τι ποσοστό από τη μεσολαβητική βαρύτητα διαθέτουν σε σύγκριση με προηγούμενες δεκαετίες. Αναμφίβολα η σημερινή διοίκηση του Λ. Οίκου θα επιδιώξει στο άμεσο μέλλον τον περιορισμό ζημιών που συνεπάγονται οι εξελίξεις των τελευταίων ετών.

και 2ου γύρου

έτσι, μια εβδομάδα γεμάτη συναντήσεις, αποφάσεις και σενάρια.

Οι προβλέψεις για τον 2ο γύρο στις 12/2 αφορούν τη στάση του ΔΗΣΥ. Πάντως η σύγκρουση εντός ΔΗΣΥ είναι μετωπική, όπως έδειξε η επεισοδική συνεδρίαση του πολιτικού γραφείου τη Δευτέρα, καταγράφοντας ισχυρό ρεύμα υπέρ του Μαυρογιάννη. Τελικά η απόφαση που έλαβε το Πολιτικό Γραφείο το βράδυ της Τρίτης για τον 2ο γύρο των προεδρικών εκλογών είναι η «κατά βούληση ψήφος» και υπογραμμίστηκε πως το κόμμα θα βρίσκεται από την επόμενη μέρα στην αντιπολίτευση, όποιος κι αν εκλεγεί.

Τέλος, ο απερχόμενος πρόεδρος Αναστασιάδης, που δούλεψε από καιρό στο παρασκήνιο με ηγετικά στελέχη του

ΔΗΣΥ, όχι μόνο για να στηρίξει ανοικτά τον (αποστάτη-διασπαστή) Χριστοδουλίδη, επιδίωκε να γίνει ο ΔΗΣΥ εταίρος μιας κυβέρνησης «ευρείας αποδοχής»... για να συνεχίσει την πολιτική του και βασικά την υστεροφημία του, δηλαδή το «ξέπλυμα» της 10χρονης προεδρίας του και βασικά των σκανδάλων που του καταλογίζονται («χρυσά διαβατήρια»). Κίνηση που ενέτεινε το ρήγμα μεταξύ του και του προέδρου του ΔΗΣΥ Νεοφύτου, λογαριασμοί που όπως φαίνεται θα ξεκαθαριστούν στο Συνέδριο του ΔΗΣΥ που ορίστηκε στις 11 Μαρτίου.

X.B.

X.B.

Τουρκία, Συρία

Η αλληλεγγύη πιο δυνατή από τον σεισμό, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό!

Ο σεισμός των 7,8 Ρίχτερ τα χαράματα της 6ης Φεβρουαρίου βύθισε στον θάνατο και στη δυστυχία εκατομμύρια ανθρώπους στην Τουρκία, τη Συρία και σε περιοχές του Κουρδιστάν. Ακολούθησαν τα 7,5 Ρίχτερ το μεσημέρι της ίδιας μέρας για να αποτελειώσουν την καταστροφή. Ταρακουνήθηκαν το Ντιγίρμπακιρ, η Αλεξανδρέττα, το Παζαρτζίκ, το Ελμπίστάν, η Αντάκουα, η Οσμανίγιε, το Γκαζιαντέπ, η Ούρφα, η Μαλάτεια, Κίλις, το Αντιγιαμάν, τα Άδα-να, καθώς και άλλες πόλεις και χωριά της ΝΑ Τουρκίας και της Βόρειας Συρίας.

Τα αποτελέσματα όσο περνάνε οι μέρες αποδεικνύονται όλο και πιο καταστροφικά. Περισσότεροι από 20 χιλιάδες νεκροί ο απολογισμός μέχρι την Πέμπτη 9/2, δεκάδες χιλιάδες τραυματίες, χιλιάδες κάτω από τα συντρίμια στις ισοπεδωμένες πολυκατοικίες, γκρεμισμένα νοσοκομεία, χιόνι, κρύο στους δρόμους, παγωνιά στις ψυχές των ζωντανών που ψάχνουν τα παιδιά τους, τον φίλο, τον γείτονα, τους συντοπίτες τους, τους ανθρώπους τους. Αρκετοί φοβούνται πως οι νεκροί θα ξεπεράσουν κατά πολύ αυτούς στον σεισμό του 1999 στο Ιζμίτ.

Όσο περνούν οι ώρες και οι μέρες και η ελπίδα για ζωή κάτω από τα ερείπια μικραίνει, δίνει τη θέση της στην απελπισία, στον αβάσταχτο πόνο, γίνεται θρήνος, κραυγή, οργή. Σωστικά συνεργεία δεν έχουν φτάσει σε όλες τις πληγείσες περιοχές, σε πολλές δεν έφτασε κανένα μηχανήμα. Με τα χέρια τους παλεύουν Τούρκοι και Σύριοι να βγάλουν εγκλωβισμένους. Δυστυχώς δεν σηκώνονται με τα χέρια οι τοίχοι που έπεσαν σαν να ήταν σπιρτόκουτα, ενώ οι ελλείψεις σε νερό, φαγητό,

σκηνές, κουβέρτες, φάρμακα επιδεινώνουν την κατάσταση. Μετά το πρώτο σοκ, το ερώτημα για το πού βρίσκεται το κράτος ακούγεται από όλο και πιο πολλά στόματα στην Τουρκία. Η οργή παίρνει τη θέση του θρήνου. Οι συνδικαλισμένοι ανθρακωρύχοι από την Άγκυρα ακόμη περιμένουν να τους μεταφέρουν για να βοηθήσουν στη διάσωση, αλλά -όπως λένε- δεν έχουν καμιά απάντηση. Και οι αποστολές ανθρωπιστικού υλικού από αριστερά συνδικάτα και κουρδικές οργανώσεις εμποδίζονται. Δημοσιογράφοι συλλαμβάνονται για κριτική της κυβέρνησης για τις καθυστερήσεις, πληγέντες απειλούνται με συλλήψεις αν μιλήσουν στα ΜΜΕ για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Σε αυτή την κατάσταση εμφανίστηκε στις σεισμόπληκτες περιοχές ο Ερντογάν και δήλωσε προκλητικά: «Μπορεί η πρώτη μέρα να ήταν δύσκολη, αλλά έχουμε πάρει την κατάσταση στα χέρια μας», έχοντας προχωρήσει στην κήρυξη της Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης για τρεις μήνες. Χρησιμοποιώντας τον όρο φυσική καταστροφή, επιχειρεί να αποποιηθεί της ευθύνης για τα καταστροφικά αποτελέσματα του σεισμού. Ο τουρκικός και ο κουρδικός λαός φυσικά ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει κατάσταση έκτακτης ανάγκης από το 2016, με την ένταση της κρατικής τρομοκρατίας και της καταστολής.

Στον σεισμό του Κοτζάελι στην περιοχή του Ιζμίτ (Νικομήδεια) με τους 18.000 νεκρούς, αποδείχθηκε ότι στην τραγωδία σημαντικό ρόλο είχε παίξει το κύκλωμα της κατασκευαστικής Βιομηχανίας στην Τουρκία. Παραβιάσεις κανονισμών, άδειες χωρίς ελέγχους, στενοί δεσμοί με την κυβέρνηση, διαφθορά. Στον απόηχο αυ-

τής της τραγωδίας, εκδόθηκαν νέοι κανονισμοί για την προστασία των κτιρίων από τους σεισμούς. Αλλά αυτά τα μέτρα υπονομεύτηκαν για άλλη μια φορά από την κυβερνητική πολιτική. Κτίρια που δεν συμμορφώνονταν με τους κανονισμούς νομιμοποιούνταν με ένα πρόστιμο, σύμφωνα με τον νόμο περί αμνηστίας των ζωνών του 2018 της κυβέρνησης Ερντογάν. Νομιμοποιήθηκαν 13 εκατομμύρια κτίρια με αυτό το σύστημα. Τέτοια φθινότερα κτίρια έγιναν οι τάφοι των φτωχών κατοίκων. Σχολεία, δρόμοι, γέφυρες, νοσοκομεία, δημοτικά κτίρια που χτίστηκαν μετά το 2007 και εγκρίθηκαν από κρατικές υπηρεσίες, καταστράφηκαν.

Η κυβέρνηση Ερντογάν ψήφισε νόμους που επιτρέπουν τις παραβιάσεις των κανονισμών ασφαλείας. Σ' αυτές τις κατασκευές έμεναν άνθρωποι που σήμερα είναι κάτω από τα ερείπια και στον δρόμο. Η λεγόμενη βασίζοταν στις αυθαιρεσίες δόμησης και στη ληστρική εκμετάλλευση της φύσης. Όσοι διαμαρτύρονταν και αντιστέκονταν σε αυτά, συλλαμβάνονταν, διώκονταν και φυλακίζονταν.

Ελπιδοφόρο στοιχείο το ξέσπασμα της διεθνούς αλληλεγγύης

από συνδικάτα, λαϊκές οργανώσεις και φορείς από πολλές χώρες του κόσμου. Μεταξύ αυτών και στην Ελλάδα, σε μια στιγμή πολύ κρίσιμη για τις αντιθέσεις των δύο αστικών τάξεων και τις σχέσεις των δυο λαών. Ο τούρκικος λαός και μαζί με αυτόν οι λαοί στη Συρία και στο Κουρδιστάν βρίσκονται μπροστά σε μια νέα μεγάλη δοκιμασία. Η έμπρακτη αλληλεγγύη έχει πολύ μεγάλη σημασία. Τόσο για να σωθούν ζωές, όσο και για να χτιστούν ισχυρές γέφυρες αλληλεγγύης στον κοινό αγώνα ενάντια στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Αλληλεγγύη στους σεισμόπληκτους λαούς

Στις συμφορές του πολέμου προστέθηκαν οι συμφορές του φονικού σεισμού. Οι φτωχοί λαοί της Τουρκίας, της Συρίας και ιδιαίτερα στην περιοχή του Κουρδιστάν, που θρηνούν τους χιλιάδες νεκρούς τους, στερούνται τα πάντα.

Ενώνουμε τις φωνές μας για να διεκδικήσουμε μαζί αυτά που δικαιούνται.

Δείχνουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας. Γιατί οι λαοί πρέπει να ζήσουν και θα ζήσουν.

Μαζεύουμε είδη πρώτης ανάγκης: Κουβέρτες, Γάλα σε σκόνη και εβαπορέ, Πάνες ενηλίκων/μωρών, Σερβιέτες, Χειμερινά ρούχα και εσώρουχα, Ορούς, Γάζες, Χανζαπλαστ, Παισιόνα, Υπνόσακου, Είδη ατομικής υγιεινής

Χώροι συλλογής των υλικών:

ΑΘΗΝΑ: Εκτός των Τειχών, Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σφεντόνα, Συγγρού 24, 2ος όροφος

ΞΑΝΘΗ: Ρωγμή, Μ.Βόγδου 20, 4ος όροφος

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Ζάλο, Λεωφόρος Τρικούπη Χαρίλαου 21

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Αριστερό Στέκι Νεολαίας, Κουγκίου 23

Περου

Το Κογκρέσο αρνείται την επίσπευση των εκλογών
Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται

Μετά το θεσμικό πραξικόπημα του περασμένου Δεκέμβρη, όταν η δεξιά πλειοψηφία του Κογκρέσου ανέτρεψε τον εκλεγμένο πρόεδρο Καστίγιο και έβαλε στη θέση του την προεδρεύουσα του κοινοβουλευτικού σώματος, Ντία Μπολουάρτε, η πολιτική αστάθεια στο Περού οδήγησε σε γενικευμένο ξεσηκωμό των φτωχότερων στρωμάτων του πληθυσμού, ειδικότερα των εξαθλιωμένων ιθαγών στις νότιες επαρχίες Αγιακούτσο και Απουρίμακ. Οι αιτίες του πραξικοπήματος έχουν να κάνουν με εσωτερικές αντιθέσεις στους κόλπους των κυρίαρχων τάξεων της χώρας, με το «βαθύ κράτος» των μεγαλοαστών και τσιφλικάδων να μη δέχεται έστω και στο ελάχιστο να μοιραστεί την εξουσία με κάποιες μερίδες της βιομηχανικής μεσοαστικής και μεγαλοαστικής τάξης.

Ο ανατραπείς πρόεδρος Καστίγιο θέλησε να αντιπροσωπεύσει αυτά τα αστικά στρώματα και, στηριζόμενος στην ιθαγενική του καταγωγή και στο συνδικαλιστικό του παρελθόν, προσπάθησε να πείσει τις φτωχότερες καταπιεσμένες τάξεις ότι θα προχωρούσε σε φιλολαϊκά ανοίγματα και ότι θα τίνιζε στον αέρα τα τελευταία υπολείμματα της αντιδραστικής πολιτικής του προηγούμενου καθεστώτος Φουτζιμόρι-Βισκάρα. Σύντομα, όμως, διαφάνηκε ότι οι υποσχέσεις του δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, καθ' ότι η παγιωμένη καθεστηκυία τάξη και η κυριαρχία των ξένων πολυεθνικών δεν άφηναν κανένα περιθώριο. Ξεκίνησαν απεργίες και διαδη-

λώσεις με αίτημα περισσότερη δημοκρατία και πιο δίκαιη κατανομή του πλούτου, πρώτα στις ζώνες των ιθαγών και στη συνέχεια στις μεγάλες πόλεις.

Φοβούμενοι την επέκταση αυτού του κινήματος διαμαρτυρίας, οι ακροδεξιές παρατάξεις του Κογκρέσου, επίσης με παρότρυνση των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών και με υποστήριξη του στρατού και της αστυνομίας, προχώρησαν στο θεσμικό πραξικόπημα, που σύντομα έλαβε χαρακτήρα κανονικού στρατιωτικού πραξικοπήματος. Οι εξεγερμένες λαϊκές μάζες αντέδρασαν με γενικό ξεσηκωμό. Παρά την αντίθεσή τους με την κυβέρνηση Καστίγιο, θεώρησαν πως το καινούριο κυβερνητικό σχήμα αποτελεί οπισθοδρόμηση. Στην ύπαιθρο και στις πόλεις έγιναν μαζικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, με καταλήψεις σε κυβερνητικά κτίρια και πανεπιστημιακές σχολές, με αίτημα την παραίτηση της Μπολουάρτε και την προκήρυξη πρόωγων εκλογών, καθώς και τη σύσταση συντακτικής συνέλευσης. Οι κινητοποιήσεις κατεστάλησαν βίαια από το στρατό και την αστυνομία και θεωρήθηκαν ότι υποκινούνται από «τρομοκράτες» και «μέλη των καρτέλ των ναρκωτικών».

Στριμωγμένη από την πίεση των κινητοποιήσεων, η Μπολουάρτε υποσχέθηκε πρόωρες εκλογές για τον Απρίλη του 2024 και, στη συνέχεια, για το Δεκέμβριο του 2023. Η ακροδεξιά πλειοψηφία του Κογκρέσου, ωστόσο, παρέμεινε ακάθεκτη και απάντησε με περισ-

σότερη καταστολή. Οι εξελίξεις και το κλίμα που διαμορφώθηκε προκάλεσαν ρήγματα στο κυβερνητικό σχήμα. Παραιτήθηκαν οι υπουργοί Εργασίας, Εσωτερικών και Ευάλωτων Πληθυσμών, καθώς και η υπουργός Παιδείας, Πατρίσια Κορέα, που κατήγγειλε την «ασύμμετρη βία κατά των διαδωλών», ενώ η ίδια η Γενική Εισαγγελία κίνησε στις 10 Γενάρη ποινική διαδικασία κατά της Μπολουάρτε για «γενοκτονία του περουβιανικού λαού». Παρά ταύτα, η ίδια η πρόεδρος αρνείται να παραιτηθεί, ισχυριζόμενη ότι «μια τέτοια κίνηση δεν θα αλλάξει τίποτα στην κατάσταση». Ούτε λόγος, βεβαίως, για σύγκληση συντακτικής συνέλευσης.

Η δημοφιλία της «κυβέρνησης» Μπολουάρτε και του Κογκρέσου των φασιστών και στρατιωτικών έχουν φθάσει στο ναδίρ. Με κάποιες στιγμές ανακοπής, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται και λαμβάνουν όλο και πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Στις επαρχίες του Πούνο και της Αρεκίπα πυρπολήθηκαν τράπεζες και κτίρια δικαστικών υπηρεσιών. Σε άλλες περιοχές έγιναν καταλήψεις δρόμων, γεφυρών, σιδηροδρομικών σταθμών και αεροδρομίων. Ληλατούνται κυβερνητικά κτίρια και τηλεοπτικά κανάλια. Ο μαζικός λαϊκός ξεσηκωμός αρχίζει να οργανώνεται με την υποστήριξη αριστερών κομμάτων και παρατάξεων και το Λαϊκό Κίνημα Περου (Movimiento Popular Peru) επιδιώκει να καθοδηγήσει τις μάζες, καλώντας σε παρατεταμένο αγώνα μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των αιτημάτων.

Η κυβέρνηση Μακρόν διαμηνύει ότι δεν θα κάνει πίσω στην εφαρμογή του νομοσχεδίου για τις περικοπές στο ασφαλιστικό. Η πρωθυπουργός της Γαλλίας, Ελιζαμπέτ Μπορν, δήλωσε πριν από την απεργία ότι η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης και του απαιτούμενου αριθμού ενσήμων «δεν είναι πλέον διαπραγματεύσιμη»!

Σε ένα ταξικό «μπρα-ντε-φερ», η προσπάθεια της κυβέρνησης να δείξει αποφασιστικότητα και να τρομάξει τους εργαζόμενους, συνάντησε την απάντηση της νέας απεργίας από τη μεριά των συνδικάτων, που έβαλαν στόχο να ξεπεράσουν τη μαζικότητα της προηγούμενης στις 19 Ιανουαρίου.

Έτσι, στις 31 Γενάρη, τη μέρα της απεργίας νέκρωσε η Γαλλία! 3 εκατομμύρια διαδηλωτές γέμισαν τους δρόμους μεγάλων και μικρών πόλεων της Γαλλίας, στις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

Οι νέες απεργιακές συγκεντρώσεις έγιναν σε τουλάχιστον 240 πόλεις της χώρας και ήταν οι μαζικότερες της τελευταίας 20ετίας. Οι διαδηλωτές στο Παρίσι υπολογίζονται σε πάνω από 500.000, στη Μασσαλία πάνω από 200.000, στη Λιλ πάνω από 70.000! Γενικά τα συνδικάτα υπολογίζουν ότι η συμμετοχή ξεπέρασε κατά 20% τις ήδη μαζικές κινητοποιήσεις της 19ης Γενάρη! Εργάτες και μισθωτοί εργαζόμενοι, φοιτητές και μαθητές, πήραν μέ-

Λεωφόρος Α' Οπιτάλ, αριθμός 35. Ακριβώς δίπλα στο ινδικό εστιατόριο India Gate. Δύο ροζ τριαντάφυλλα με μια αγγελία θανάτου κρεμασμένα στον κορμό ενός δέντρου, η οποία ενημέρωνε τους περαστικούς πως ο άστεγος ζωγράφος που είχε για στέκι το συγκεκριμένο σημείο δεν θα ξαναστεκόταν ποτέ πια εκεί. Για δέκα χρόνια, ο εξηντάχρονος Βασίλ, με καταγωγή από την Οδησό, είχε για σπίτι του έναν υπνόσακο, που τον άπλωνε στην είσοδο του γειτονικού κτιρίου και κοιμόταν παρέα με έναν κόκορα και ένα σκυλάκι. Ήταν ο πιο συμπαθητικός άστεγος που γνώριζα, σχολίασε ένας περίοικος. Στις 5 Δεκεμβρίου, ο Βασίλ, άνευ λοιπών στοιχείων, ήταν από τους τελευταίους που προστέθηκαν στον μακρύ κατάλογο των αστέγων που πέθαναν στον δρόμο του Παρισιού και των υπόλοιπων πόλεων στη Γαλλία. Μια οργάνωση που καταγράφει τις απώλειες των αστέγων σε όλη τη χώρα προσπαθώντας να τους εξασφαλίσει μια αξιοπρεπή κηδεία η Le Collectif les Morts de la Rue, μέτρησε 449 θανάτους όλο το 2022, με μέση ηλικία τα 48 χρόνια! Μέχρι τις 3 Φεβρουαρίου 2023, η μακάβρια καταγραφή η οποία ξεκίνησε από την αρχή της νέας χρονιάς έφτασε τους 47!

Κάθε χρόνο, στην αρχή του έτους, το ίδρυμα ΑΒΒάς Πιερ δημοσιεύει μια έκθεση για την κατάσταση των αστέγων στη Γαλλία. Αν και δεν είναι η πρώτη φορά που οι συντάκτες της έκθεσης περιγράφουν με μελανά χρώματα την κατάσταση, φέτος η έκθεση δημιούργησε ιδιαίτερη εντύπωση μέσα και έξω από τη χώρα. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, ο αριθμός των αστέγων στη Γαλλία έχει υπερδιπλασιαστεί μέσα σε δέκα χρόνια. Το ίδρυμα υπολογίζει τον σημερινό αριθμό τους σε περίπου 330.000 και τον συγκρίνει με τις

143.000 που ήταν η τελευταία καταγραφή το 2012 από το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής. Αυτό σημαίνει μια θεαματική αύξηση 130% στο σύνολο των ανθρώπων που ταξινομούνται στις στατιστικές ως άστεγοι. Αυτός ο αριθμός περιλαμβάνει περίπου 200.000 άτομα σε καταλύματα έκτακτης ανάγκης, 110.000 μετανάστες σε κέντρα υποδοχής ή καταλύματα για αιτούντες άσυλο, συν περίπου 27.000 άστεγους, που κοιμούνται στον δρόμο, στο μετρό, σε σκηνή ή σε αυτοκίνητο. Ανάμεσα σε αυτούς τους αριθμούς, περισσότεροι από 40 χιλιάδες είναι παιδιά. «Και αυτή είναι μια αρκετά συντηρητική εκτίμηση!», δήλωσε ο διευθυντής μελετών του ιδρύματος, κατά τη διάρκεια της παρουσίασης της έκθεσης, μιας και οι εκτιμήσεις του συνδικάτου CGT ανεβάζουν τους άστεγους σε 400.000.

Σε σύγκριση με τα δεδομένα του 2012, έχει μεταβληθεί επίσης το προφίλ των αστέγων. Ενώ πριν δέκα χρόνια η μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν άνδρες, ανύπαντροι και στην πλειοψηφία τους μετανάστες, τώρα συναντά κανείς όλο και συχνότερα γυναίκες, ολόκληρες οικογένειες και απόκληρους της μεσαίας τάξης. Πλέον 2 στους 5 άστεγους είναι γυναίκες. Στο χρόνο πρόβλημα της ακριβής στέγης στη Γαλλία προστέθηκαν οι κοινωνικές επιπτώσεις της πανδημίας και της ενεργειακής κρίσης, σε συνδυασμό με τις μεταβολές στις χρήσεις των κτιρίων με την ανεξέλεγκτη επέκταση της βραχυχρόνιας μίσθωσης και της τουριστικής-εμπορικής εκμετάλλευσης. Ως αποτέλεσμα των προηγούμενων και της ελάχιστης κρατικής στεγαστικής πολιτικής, έχουμε την αλματώδη αύξηση των εξώσεων. Περίπου 500.000 εντολές πληρωμής για ενοίκια εκδίδονται ετήσια κατά μέσο όρο τα τελευταία χρόνια, καθώς και 120.000 δικαστικές αποφάσεις εξώσης. Στη Γαλλία, το

Γαλλία

Διπλασιασμός των αστέγων, αύξηση των θανάτων στον δρόμο

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια παρουσίαση του νόμου Κασμπαριάν-Μπερζέ στην ιστοσελίδα <https://www.infolibertaire.net> και τα πρακτικά της συζήτησης στη γαλλική εθνοσυνέλευση στις 28/11/2022 κατά την εισήγηση του νομοσχεδίου στην ιστοσελίδα <https://www.assemblee-nationale.fr>
ΔΕΙΤΕ την έκθεση του ιδρύματος ΑΒΒάς Πιερ στην ιστοσελίδα <https://www.fondation-abbe-pierre.fr> και την ιστοσελίδα της οργάνωσης που καταγράφει τους θανάτους αστέγων <https://memoiredesmortsdelarue.wordpress.com/>
atheatoskosmosps.blogspot.com

στεγαστικό πρόβλημα των λαϊκών τάξεων έχει μεγαλώσει πρωτόγνωρα, συγκρινόμενο ακόμη και με τα δεδομένα των αρχών του 20ου αιώνα. Υπολογίζονται πως 4,15 εκατομμύρια ζουν σε ανασφαλείς και κακές κατοικίες και πάνω από 2 εκατομμύρια ζουν σε σπίτια χωρίς επαρκές τρεχούμενο νερό και θέρμανση. Την ίδια στιγμή, περισσότερα από 3 εκατομμύρια είναι τα άδεια σπίτια και διαμερίσματα! Η κυβέρνηση Μακρόν, αντί να αναζητήσει τρόπους και πόρους για ενίσχυση

της λαϊκής στέγασης, προχώρησε από τον περασμένο Νοέμβριο στην ψήφιση ενός σκληρού νόμου ενάντια σε όσους δεν μπορούν να πληρώσουν το ενοίκιο και αρνούνται να εγκαταλείψουν την κατοικία τους. Γνωστός ως νόμος «για την προστασία της κατοικίας από την παράνομη κατοχή» οι Κασμπαριάν-Μπερζέ από τα ονόματα των βουλευτών που τον εισηγήθηκαν, προβλέπει βαριά χρηματικά πρόστιμα και νομικές διώξεις για τους υποτιθέμενους καταληψίες. Στη συζήτηση στη γαλλική εθνοσυνέλευση, ο Κασμπαριάν, Βουλευτής του κόμματος του Μακρόν, τους χαρακτήρισε «μια μειοψηφία αδίστακτων ενοικιαστών». Πρόσχημα για την ψήφιση του νόμου ήταν η υπερασπίση τάχα των μικρών ιδιοκτητών, ενώ όλοι κατανοούν πως αυτός θέλει να εξυπηρετήσει τις μεγάλες καπιταλιστικές εταιρίες διαχείρισης ακινήτων. Πίσω από την υπεράσπιση του δικαιώματος ιδιοκτησίας του μικρού ιδιοκτήτη, κρύβεται στην πραγματικότητα το δικαίωμα στο ενοίκιο των πλούσιων ιδιοκτητών, αλλά και το δικαίωμα κερδοσκοπίας. Απέναντι στον νόμο Κασμπαριάν-Μπερζέ, που πέρασε πριν λίγες ημέρες και από τη Γερουσία με ελάχιστες βελτιώσεις στηριγμένος στην προεδρική πλειοψηφία, ένα νομοθέτημα το οποίο επιτίθεται στους φτωχούς, έχει αναπτυχθεί ένα μαζικό κίνημα, με διαδηλώσεις και άλλες μορφές αγώνα με σύνθημα: «Η στέγαση δεν είναι έγκλημα, είναι δικαίωμα!»

Κλοσάρ. Μαντιάν. Βαγκαμπόν. Σανς αμπρί. Διαφορετικές λαϊκές εκφράσεις για αυτούς που περιφέρονται στους δρόμους, περιπλανώνται και ζητιανεύουν, είναι άεργοι και άστεγοι. Στις κρατικές στατιστικές συγκεντρώθηκαν σαν οι Σανς Ντομισίλ Φιξ. Δηλαδή, άνθρωποι Δίκως Μόνιμη Διεύθυνση Κατοικίας (Sans Domicile Fixe, SDF). Στην καρδιά της Ευρώπης, όπως και να ονομάσουν την αθλιότητα, δεν μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Πως το καπιταλιστικό σύστημα, εκατό χρόνια μετά, δεν μπορεί να εξασφαλίσει αυτό που έλυσε πολύ σύντομα ο σοσιαλισμός, όταν έκανε την πρώτη απόπειρά του. Την ασφαλή και γενική στέγαση των ανθρώπων!

Οι Γάλλοι εργαζόμενοι συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό!

ρος στις διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Στο κέντρο του Παρισιού η προσέλευση των διαδηλωτών ήταν τέτοια που η προγραμματισμένη απεργιακή συγκέντρωση άρχισε με 3 ώρες καθυστέρηση, αφού για ώρες κατέφταναν από παντού μαζικά μπλόκα από διάφορους παραγωγικούς κλάδους.

Μεγάλα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία (μέχρι και 70%-80%) σημειώθηκαν σε χώρους όπως διυλιστήρια, ναυπηγεία, λιμάνια, εργοστάσια ενέργειας κ.ά. σε πόλεις από τη Χάβρη (βιομηχανικό λιμάνι στον Ατλαντικό) έως τη Σεν Ναζέρ (νότια, στον ποταμό Λίγηρα, γνωστή για τα ναυπηγεία).

Όπως έχουμε αναφέρει -σε προηγούμενο άρθρο- με τα νέα μέτρα, τα γενικά όρια ηλικίας συνταξιοδότησης θα αυξηθούν από τα 62 έτη σήμερα στα 64 (με προϋπόθεση για τουλάχιστον 43 χρόνια δουλειάς)!

Αυτό θα σημαίνει ότι μπαίνουν νέες δυσκολίες στο δικαίωμα στη συνταξιοδότηση με πλήρη ασφαλιστική κάλυψη, το οποίο ολοένα και απομακρύνεται για μεγάλο κομμάτι εργαζομένων, με δεδομένες τις τεράστιες διαστάσεις που έχουν πάρει οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, η υποαπασχόληση, η ανεργία των νέων κ.ο.κ.!

Είναι χαρακτηριστικό ότι απεργούν όλα τα μεγάλα συνδικάτα. Όπως αναφέρουν μαρτυρίες εργαζομένων, απεργούν και δεξιοί εργαζόμενοι που δεν είχαν ξανααπεργήσει!

Η συζήτηση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή ξεκίνησε ήδη και πήγε στην Ολομέλεια της Εθνοσυνέλευσης στις 6 Φλεβάρη.

Από τη μεριά των συνδικάτων πραγματοποιήθηκε νέα 24ωρη πανεθνική απεργία στις 7 Φλεβάρη, με τα χαρακτηριστικά της προηγούμενης, με συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα (πάνω από 2 εκατομμύρια διαδηλωτές).

Σίγουρα η κυβέρνηση Μακρόν και το αστικό μπλοκ που εκπροσωπεί δεν πρόκειται να κάνουν εύκολα πίσω. Η ολιγαρχία αντιλαμβάνεται πως πρέπει να περάσει τα μέτρα με κάθε τρόπο, γιατί ήδη έχει αποτύχει άλλες δύο φορές.

Από την άλλη μεριά, τα συνδικάτα προβληματίζονται για το πώς μπορεί να διατηρήσουν την πίεση μέσω αγωνιστικών κινητοποιήσεων. Υπολογίζεται ότι μέσα στους επομένους δυο μήνες θα έρθει στο κοινοβούλιο για ψήφιση. Μέχρι στιγμής τα συνδικάτα έχουν προσπαθήσει να προχωρούν σε απεργίες ανά διαστήματα για να ελαχιστοποιήσουν τις μισθολογικές απώλειες.

Μετά την απεργία στις 7 Φεβρουαρίου, τα συνδικάτα έχουν προγραμματίσει πανεθνικές διαδηλώσεις για το Σάββατο 11 Φεβρουαρίου, οι οποίες θα επιτρέψουν σε περισσότερους εργαζόμενους να διαμαρτυρηθούν, χωρίς να υποστούν κρατήσεις στον μισθό τους, όπως αναφέρουν εκπρόσωποι των εργαζομένων. Παράλληλα, στα γαλλικά συνδικάτα συζητείται η ανάγκη δημιουργίας μόνιμων απεργιακών ταμείων για να βοηθήσουν τα μέλη τους να ανταπεξέλθουν. Η προοπτική μακρόχρονων απεργιών γίνεται σιγά-σιγά συνείδηση σε μεγάλο μέρος των εργαζομένων.

Χαρακτηριστική του τρόπου σκέψης είναι η παρακάτω δήλωση ενός απεργού που μεταφέρουν τα ειδησιογραφικά πρακτορεία: «Έχω δύο παιδιά και ενοίκιο να πληρώσω, αλλά είμαι έτοιμος να χάσω μερικές εβδομάδες (μισθού) και να σταματήσει η χώρα, παρά να χάσω δύο χρόνια αργότερα (με την ασφαλιστική μεταρρύθμιση)»!

Η κυβέρνηση Μακρόν, αντί να αναζητήσει τρόπους και πόρους για ενίσχυση της λαϊκής στέγασης, προχώρησε από τον περασμένο Νοέμβριο στην ψήφιση ενός σκληρού νόμου ενάντια σε όσους δεν μπορούν να πληρώσουν το ενοίκιο και αρνούνται να εγκαταλείψουν την κατοικία τους. Γνωστός ως νόμος «για την προστασία της κατοικίας από την παράνομη κατοχή» οι Κασμπαριάν-Μπερζέ από τα ονόματα των βουλευτών που τον εισηγήθηκαν, προβλέπει βαριά χρηματικά πρόστιμα και νομικές διώξεις για τους υποτιθέμενους καταληψίες. Στη συζήτηση στη γαλλική εθνοσυνέλευση, ο Κασμπαριάν, Βουλευτής του κόμματος του Μακρόν, τους χαρακτήρισε «μια μειοψηφία αδίστακτων ενοικιαστών». Πρόσχημα για την ψήφιση του νόμου ήταν η υπερασπίση τάχα των μικρών ιδιοκτητών, ενώ όλοι κατανοούν πως αυτός θέλει να εξυπηρετήσει τις μεγάλες καπιταλιστικές εταιρίες διαχείρισης ακινήτων. Πίσω από την υπεράσπιση του δικαιώματος ιδιοκτησίας του μικρού ιδιοκτήτη, κρύβεται στην πραγματικότητα το δικαίωμα στο ενοίκιο των πλούσιων ιδιοκτητών, αλλά και το δικαίωμα κερδοσκοπίας. Απέναντι στον νόμο Κασμπαριάν-Μπερζέ, που πέρασε πριν λίγες ημέρες και από τη Γερουσία με ελάχιστες βελτιώσεις στηριγμένος στην προεδρική πλειοψηφία, ένα νομοθέτημα το οποίο επιτίθεται στους φτωχούς, έχει αναπτυχθεί ένα μαζικό κίνημα, με διαδηλώσεις και άλλες μορφές αγώνα με σύνθημα: «Η στέγαση δεν είναι έγκλημα, είναι δικαίωμα!»

Κλοσάρ. Μαντιάν. Βαγκαμπόν. Σανς αμπρί. Διαφορετικές λαϊκές εκφράσεις για αυτούς που περιφέρονται στους δρόμους, περιπλανώνται και ζητιανεύουν, είναι άεργοι και άστεγοι. Στις κρατικές στατιστικές συγκεντρώθηκαν σαν οι Σανς Ντομισίλ Φιξ. Δηλαδή, άνθρωποι Δίκως Μόνιμη Διεύθυνση Κατοικίας (Sans Domicile Fixe, SDF). Στην καρδιά της Ευρώπης, όπως και να ονομάσουν την αθλιότητα, δεν μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Πως το καπιταλιστικό σύστημα, εκατό χρόνια μετά, δεν μπορεί να εξασφαλίσει αυτό που έλυσε πολύ σύντομα ο σοσιαλισμός, όταν έκανε την πρώτη απόπειρά του. Την ασφαλή και γενική στέγαση των ανθρώπων!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πτώση των παγκόσμιων ναύλων;

Μετά την ιστορικά πρωτοφανή εκτίναξη των τιμών των παγκόσμιων ναύλων που προέκυψε με το τέλος των lockdowns, μια αντίθετη τάση εμφανίζεται: «Για κατάρρευση των ναύλων στην αγορά των containership κάνουν λόγο διεθνείς αναλυτές, ωστόσο -όπως τονίζεται- κορυφαίες εταιρείες στον τομέα του λιανικού εμπορίου, όπως η Walmart και η Home Depot, θα πρέπει να παραμείνουν σε επιφυλακή μέχρι την εαρινή περίοδο, όταν και επαναδιαπραγματεύονται τα συμβόλαια. Οι spot ναύλοι, οι οποίοι καλύπτουν από 10% έως 40% των αποστολών θαλάσσιων εμπορευματοκιβωτίων και θεωρούνται βασικός δείκτης της υγείας του κλάδου, βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση καθώς η ύφεση πλησιάζει και η φούσκα των εισαγωγών των ΗΠΑ που τροφοδοτείται από την πανδημία εκτονώνεται», έγραφε στις 7/2 ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος» στην ηλεκτρονική του έκδοση. Δηλαδή οι οικονομικές «ενέσεις» των προγραμμάτων στήριξης εισοδημάτων και επιχειρήσεων της μετά πανδημίας εποχής.

Τιμές spot -και όχι μόνο στον τομέα των ναύλων αλλά και γενικότερα- είναι οι τρέχουσες τιμές που είναι κάποιος διατεθειμένος να πληρώσει σήμερα για να αγοράσει ένα προϊόν ή υπηρεσία και όχι οι προθεσμιακές που καθορίζονται βάσει συμβολαίων. Ή ακόμα και εκείνες που μπορεί να διαπραγματευτεί ο αγοραστής άμεσα μεν αλλά μεμονωμένα με κάποιον παραγωγό, χρηματιστή ή -εν προκειμένω- με κάποιον μεταφορέα. Γι' αυτό γίνεται λόγος για «spot αγορά». Αυτή την αγορά ενδιαφέρονται την περίοδο της αναστροφής να ενισχύσουν οι μεγάλοι του κλάδου ώστε να αποφύγουν μία μεγαλύτερη πτώση των τιμών και να διατηρήσουν τις τιμές σε μια ολιγοπωλιακή -αν και... spot- κατάσταση.

Το κόστος αποστολής ενός εμπορευματοκιβωτίου 40 ποδιών από την Ασία στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει πέσει πάνω από το 80% από τις τιμές ρεκόρ του σχετικά πρόσφατου Σεπτεμβρίου του 2022!

Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι η περίοδος-ρεκόρ που προηγήθηκε για τους ναύλους μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων οδήγησε τις περισσότερες ναυτιλιακές εταιρείες στην επίτευξη τεράστιων κερδών. Με τους όγκους εμπορευματοκιβωτίων να παραμένουν σχετικά σταθεροί, ο δείκτης US\$/TEU, ο οποίος δείχνει πόσα δολάρια κερδίζει η εκάστοτε ναυτιλιακή εταιρεία ανά container που μεταφέρει, εκτοξεύτηκε στα ύψη, αυξάνοντας άνευ προηγουμένου τα κέρδη των ναυτιλιακών γραμμών. Και όλα αυτά θίγοντας τα κέρδη άλλων μερίδων -θα λέγαμε πιο «παραγωγικών»- του κεφαλαίου παγκόσμια.

Στο επίκεντρο αυτής της μεγάλης αναστροφής βρίσκεται το διαζύγιο ανάμεσα στις δύο βασικές εμβληματικές εταιρείες μεταφοράς, της δανέζικης Maesk και της -με έδρα την Ελβετία- MSC της οικογένειας Απόντε τον Ιανουάριο του 2025. Αυτή η προφανής ολιγοπωλιακή συμμαχία των... αρχόντων του παγκόσμιου εμπορευματοκιβωτίου έπαιξε βασικό ρόλο στην κερδοσκοπική εκτόξευση των τιμών.

Ήδη λοιπόν οι μεγάλες εταιρείες του κλάδου αναζητούν χώρους για τον ελλειμενι-

σμό του παρουσιαζόμενου ανενεργού στόλου. Όπως γράφει η Αναστασία Βαμβακά στην εφημερίδα «Κεφάλαιο» στις 4/2, μέχρι σήμερα 14 πλοία μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων, που αποτελούν το 50% των συνολικών πωλήσεων scrap στον κλάδο -που περιλαμβάνει εκτός από τα εμπορευματοκιβώτια το χύδην φορτίο, τα δεξαμενόπλοια- «πωλήθηκαν για διάλυση».

Η συμμαχία των «δύο γιγάντων» ονομάστηκε 2M (από τα αρχικά των δύο εταιρειών) και δημιουργήθηκε το 2015 για να αντιμετωπίσει «την αδύναμη ζήτηση και να διασφαλίσει ανταγωνιστικές και οικονομικά αποδοτικές λειτουργίες στις κύριες ναυτιλιακές διαδρομές από την Ασία προς την Ευρώπη καθώς και τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό Ωκεανό», αναφέρεται ακόμη στο άρθρο.

Η δραματικότητα της αναστροφής μεγαλώνει από το γεγονός ότι και οι δύο εταιρείες αναμένουν την παράδοση εκατοντάδων νέων (νεότευκτων) πλοίων μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων της προηγούμενης... περιόδου ανόδου των τιμών. Μάλιστα, για να διατηρήσουν τις τιμές στην αγορά spot είτε ακυρώνονται ταξίδια είτε διαλύουν γερασμένα πλοία για να μειώσουν την παγκόσμια χωρητικότητα. Με αυτόν βέβαια τον τρόπο διατηρούνται για ένα ορισμένο διάστημα υψηλότερες οι τιμές, ενώ η παγκόσμια ζήτηση υπολείπεται της προσφερόμενης χωρητικότητας. Κοινώς, δεν ξέρουν τι να κάνουν τα πλοία που έκτισαν πρόσφατα!

«Ο αμερικανός καταναλωτής δεν πρέπει να περιμένει ότι αυτό θα οδηγήσει σε τεράστια ελάφρυνση των τιμών. Αυτό απλά δεν πρόκειται να συμβεί», δήλωσε από την πλευρά του ο Jason Miller, αναπληρωτής καθηγητής διαχείρισης εφοδιαστικής αλυσίδας στο Michigan State University.

Αλλά ακόμη και αν κάποια στιγμή επιτευχθεί μία... διαρκώς κινούμενη ισορροπία (για να θυμηθούμε τον Πρόεδρο Μάο) ανάμεσα στη ζήτηση και στην προσφορά, οι ναύλοι της spot αγοράς δεν θα φτάσουν τα προ-COVID επίπεδα, καθώς «είναι κάτι σαν τον πληθωρισμό. Ποτέ δεν γυρνούν πραγματικά πίσω».

Τυπικά καπιταλιστικά πράγματα, θα μπορούσε να προσθέσει κανείς, το κεφάλαιο να σπεύδει λαίμαργα και αδηφάγα εκεί που υπάρχει κέρδος και να «αποχωρεί» καταστρέφοντας παραγωγικές δυνάμεις και μέσα παραγωγής όταν οι ρυθμοί της διευρυμένης αναπαραγωγής της υπεραξίας -και των κερδών -δεν επιτυγχάνονται.

Κατά περίεργο αλλά... άκρως καπιταλιστικό τρόπο, η πτώση των τιμών αντιμετωπίζεται με την επέκταση της πληθωριστικής διατήρησης και επιμήκυνσης των υπερτιμημένων τιμών!

Τα «καπέλα» όμως της κερδοσκοπίας, ακόμη και όταν ο πληθωρισμός υποτίθεται ότι θα «τιθασευτεί», παραμένουν στις τιμές και το πληθωριστικό εκκρεμές -σε ευθεία μη αντανάκλαση των νόμων της φυσικής- δεν ξαναγυρνά στο προηγούμενο επίπεδο.

Αυτό το γνωρίζουν οι απλοί άνθρωποι της δουλειάς και του μόχθου καθώς είναι ίσως το πιο επαναλαμβανόμενο μοτίβο της «οικονομίας» με διαχρονική -καπιταλιστική!- αξία.

Το αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ στη «ΝΑΤΟϊκή» Ελλάδα

Συγκέντρωση στο Πασαλιμάνι και πορεία που κατέληξε στην πλ. Αλεξάνδρας πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 4/2 στον Πειραιά, ενάντια στον ελλειμενισμό του αμερικανικού πυρηνοκίνητου αεροπλανοφόρου «George W. Bush», που κατέπλευσε στον Φαληρικό όρμο τη Παρασκευή 3/2 και παρέμεινε αρόδο ως την Τρίτη 7/2.

Να σημειώσουμε ότι το αεροπλανοφόρο, που αποτελεί τμήμα του 6ου Στόλου των ΗΠΑ, καταπλέει από τον περασμένο Σεπτέμβρη στη Μεσόγειο και είχε δέσει στο λιμάνι της Σούδας στις αρχές του περασμένου Οκτώβρη, ενώ το αντιτορπιλικό «USS Nitze» εξοπλισμένο με κατευθυνόμενους πυραύλους, που αποτελούσε μέχρι τον Πειραιά συνοδεία του αεροπλανοφόρου, σύμφωνα με δημοσιεύματα στις 8/2 είναι το πρώτο πλοίο των ΗΠΑ από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία που πέρασε τα στενά και μπήκε στη Μαύρη Θάλασσα.

Αν και με καθυστέρηση, λόγω των δημοσιευμάτων που ανέφεραν την ακύρωση του κατάπλου του αεροπλανοφόρου στο λιμάνι του Πειραιά, το κάλεσμα έγινε από «Αριστερές Οργανώσεις και Συλλογικότητες». Τελικά, με πανό διαδήλωσαν τα μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ), της Λαϊκής Αντίστασης Πειραιά και της ΛΑΕ-Ανυπότακτη Αριστερά, αλλά συμμετείχαν και αγωνιστές από άλλες Οργανώσεις και συλλογικότητες.

Το παραπάνω κάλεσμα προέκυψε μετά από πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ), στο πλαίσιο της κοινής δράσης, επιδιώκοντας να υπηρετήσει, όχι μόνο την άμεση καταγγελία της παρουσίας στον Πειραιά ενός από τα φονικότερα όπλα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού αλλά, συνολικά την αναγκαιότητα ενίσχυσης της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης.

Συγκέντρωση στη πλ. Κοραή και πορεία που κατέληξε στο ίδιο σημείο πραγματοποιήσαν οι δυνάμεις του ΚΚΕ, έπειτα από κάλεσμα της ΤΕ Πειραιά. Ήταν σαφής η απόφαση του ΚΚΕ, εν μέσω προεκλογικής περιόδου και ενώ ανακοινώνει καθημερινά τα κομματικά του ψηφοδέλτια, να κινηθεί εντελώς κομματικοκεντρικά.

Οι κινητοποιήσεις του Σαββάτου καταγράφουν και επιβεβαιώνουν τη σημαντική υποχώρηση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στη χώρα μας. Ιδιαίτερα σε μια περίοδο που βαθιάει η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, που οι ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις, πιέσεις και εκβιασμοί εντείνονται εμπλέκοντας περισσότερο τη χώρα σε έναν άδικο πόλεμο, που η χώρα μετατρέπεται συνολικά σε μια αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση και πολεμικό προγεφύρωμα των ΗΠΑ-Δύσης απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό.

Σε αυτή την κατεύθυνση έχουν συμβάλει καθοριστικά ο Στρατηγικός Διάλογος ΗΠΑ-Ελλάδας και η Συμφωνία για την ανανέωση των Βάσεων, καθώς και η Συμφωνία Γαλλίας-Ελλάδας, ενώ το δικό της αποτύπωμα αναμένεται να αφήσει η στρατιωτική Συμφωνία Μ. Βρετανίας-Ελλάδας, που υπογράφηκε την Τρίτη 7/2 σε ναυτική βάση στη νότια Αγγλία.

Το γεγονός ότι τα αεροπλανοφόρα των ΗΠΑ πηγαινοέρχονται από λιμάνι σε λιμάνι, ότι στις 18/2 στη Σούδα θα δέσει το γαλλικό αεροπλανοφόρο «Charles de Gaulle», ότι ο Βρετανός υπουργός Εθνικής Άμυνας αναγνώρισε την υποστήριξη που παρέχει η Ελλάδα στις βρετανικές ένοπλες δυνάμεις μέσω των εγκαταστάσεων σε Σούδα και Αλεξανδρούπολη, όλα αυτά αποτελούν στιγμιότυπα μιας νέας γεωπολιτικής «συνθήκης» που διαμορφώνεται κάτω από τις ιμπεριαλιστικές επιταγές. Αποτελούν στιγμιότυπα της πολιτικής διαχείρισης μιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης, που παρέχει «γη και ύδωρ» στα μεγάλα αφεντικά της, μετατρέποντας τη χώρα σε ξέφραγο αμπέλι και βορά των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, εμπλέκοντας τον λαό στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στους κινδύνους που εγκυμονούν.

Τις δεσμεύσεις της ντόπιας άρχουσας τάξης στις γεωπολιτικές προτεραιότητες και απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών (που καθορίζουν το στρατιωτικό, πολιτικό, οικονομικό πεδίο) θα βιώσει επώδυνα ο λαός στο πετσί του έως ότου κληθεί να γίνει κρέας στα κανονιά των ιμπεριαλιστών.

Το ΚΚΕ(μ-λ), μπροστά σε αυτές τις αντιδραστικές εξελίξεις, αναγνωρίζοντας τον αρνητικό συσχετισμό, αλλά ταυτόχρονα την αναγκαιότητα που προκύπτει από τη ζωή και τη δυνατότητα που αναδεικνύεται από τα αγωνιστικά σκιρτήματα των λαϊκών μαζών σε κάθε ευκαιρία που τους δίνεται, θα παλέψει με όλες του τις δυνάμεις, στις γειτονιές, στις σχολές και στα σωματεία, για την επιτυχία των διαδηλώσεων ενάντια στην επίσκεψη Μπλίνκεν, έναν χρόνο από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία.

Ένας χρόνος αιματοχυσίας και πολεμικού ολέθρου στην Ουκρανία Επίσκεψη του εκπροσώπου των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, στη χώρα

Ο λαός να δώσει μαζική αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική απάντηση!

Ένας χρόνος συμπληρώνεται σε μερικές ημέρες από την έναρξη της ιμπεριαλιστικής ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία. Ένας χρόνος πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης, με εκατόμβες νεκρών, εκατομμύρια ξεριζωμένους πρόσφυγες, μια χώρα κατεστραμμένη και σπαρμένη με τα ερείπια που αφήνει πίσω της η λυσσσασμένη πάλη των ισχυρών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Τα διακυβεύματα της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης ΗΠΑ-NATO -διαμέσου του ενεργούμενου τους καθεστώτος Ζελένσκι- με τη Ρωσία στην Ουκρανία είναι τεράστια, άπτονται του πυρήνα του παγκόσμιου ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και γι' αυτό κανένα στοιχείο δεν συνηγορεί υπέρ κάποιου σεναρίου αποκλιμάκωσης. Η γραμμή της ολοένα και μεγαλύτερης αναβάθμισης της αντιπαράθεσης δίνει τον τόνο. Καμία από τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές δεν μπορεί να διανοηθεί το ενδεχόμενο της ήττας της. Οι λαοί σε όλο τον κόσμο απειλούνται από τις επιπτώσεις της συνεχούς παρόξυνσης των αντιθέσεων των ιμπεριαλιστών, τους ολοφάνερους κινδύνους της απευθείας αναμέτρησής τους και της εφιαλτικής γενίκευσης του πολέμου. Τα ερωτήματα για το μέλλον της ανθρωπότητας, με δεδομένους τους καθημερινούς πυρηνικούς εκβιασμούς, έχουν τεθεί στην ημερήσια διάταξη.

Η επίσκεψη του Μπλίνκεν στη χώρα γίνεται με το βλέμμα των γερακιών που εκπροσωπεί στραμμένο στο εξελισσόμενο πολεμικό μακελειό. Ο ερχομός του θα δρομολογήσει τις νέες απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών αφεντικών προς το ντόπιο εξαρτημένο αστικό πολιτικό σύστημα για την αναβάθμιση της εμπλοκής της χώρας στον πόλεμο, για την ακόμα βαθύτερη μετατροπή της σε αμερικανοNATOϊκό προγεφύρωμα. Ταυτόχρονα, εντάσσεται στο πλαίσιο των συνολικότερων διευθετήσεων που προωθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην Ανατολική Μεσόγειο και την ευρύτερη περιοχή, με ιδιαίτερη και σημαντική πτυχή τους τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Αποτελεί τεραστίων διαστάσεων πρόκληση για τα αντιιμπεριαλιστικά και αντιαμερικανικά αισθήματα του λαού μας, που διαισθάνε-

ται τους κινδύνους που πολλαπλασιάζονται από τη γραμμή της υποτέλειας και των τυχοδιωκτισμών και την όλο και πιο σφικτή πρόσδεση της ντόπιας άρχουσας τάξης στο πολεμικό άρμα των ΗΠΑ.

Απέναντι σε αυτά και με στόχο την όσο το δυνατόν πιο πλατιά και μαζική έκφραση των διαθέσεων της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας ενάντια στον άδικο πόλεμο και την προκλητική επίσκεψη του Μπλίνκεν στη χώρα, το ΚΚΕ(μ-λ) όλο το τελευταίο διάστημα προωθεί σε πανελλαδικό επίπεδο την πρότασή του για τη διοργάνωση αντιιμπεριαλιστικών-αντιπολεμικών διαδηλώσεων μέσα στον Φλεβάρη. Αυτή η προσπάθεια δεν αποτελεί «κεραυνό εν αιθρία», αλλά έρχεται σε συνέχεια της Πρότασης Συντονισμού Οργανώσεων και Συλλογικοτήτων που έχει καταθέσει από τον περασμένο Οκτώβριο, για την ανάπτυξη της εργατικής-λαϊκής πάλης στα μέτωπα της ακρίβειας, του πολέμου και της φασιστικοποίησης, η οποία παραμένει ενεργή.

Πρωταρχικό μέλημα του ΚΚΕ(μ-λ) είναι να συμβάλει στο σπάσιμο της πολύμηνης αδράνειας που έχει επικρατήσει στον χώρο της αριστεράς και του κινήματος σε σχέση με τον πόλεμο στην Ουκρανία, διαμορφώνοντας τους όρους για την οικοδόμηση του τόσο αναγκαίου στις μέρες μας αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος. Σε αυτή την κατεύθυνση διοργανώνει συσκέψεις με πλατιά απεύθυνση σε οργανώσεις και συλλογικότητες, έχοντας πλήρη επίγνωση των σημαντικών ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών, αλλά και διάθεση αναζήτησης της ευρύτερης δυνατής συσπείρωσης δυνάμεων για την αγωνιστική καταδίκη του άδικου πολέμου και των ιμπεριαλιστών εμπρηστών του, των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Ρωσίας, καθώς και της ντόπιας άρχουσας τάξης που ευθυγραμμίζεται με τους ιμπεριαλιστές-«προστάτες» της και μας εμπλέκει στις πιο επικίνδυνες εξελίξεις, ενώ ταυτόχρονα οξύνει τον αντιδραστικό της ανταγωνισμό με την αντίπαλη τουρκική αστική τάξη και σπέρνει το μίσος και τον εθνικισμό.

Σε κάποιες περιπτώσεις η πρωτοβουλία αυτή μέχρι στιγμής έχει καταγράψει σημαντικά κεκτημένα, όπως αποτυπώνεται και στην πολύ αξιόλογη συμφωνία με μια σειρά από οργανώσεις που έχει επι-

τευχθεί στη Θεσσαλονίκη. Γίνονται φανερά, ωστόσο, και οι μεγάλες δυσκολίες που υπάρχουν, ως αντανάκλαση των λογικών και πρακτικών που κυριαρχούν στην αριστερά και υπονομεύουν συστηματικά τη συγκρότηση του λαϊκού κινήματος σε πραγματική αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση.

Και δεν αναφερόμαστε μόνο στο ΚΚΕ, που μέχρι στιγμής τηρεί σιγή ιχθύος για την επίσκεψη του Μπλίνκεν. Με αποκάλυπτο τρόπο, η πλειονότητα της ποικιλώνυμης αριστεράς υποβαθμίζει εδώ και καιρό την επείγουσα ανάγκη της συγκρότησης αντιπολεμικού μετώπου, σαφώς επηρεασμένη από κοσμοπολίτικες και πασιφιστικές αντιλήψεις, έχοντας αποδεχτεί για δεκαετίες τις διάφορες εκδοχές των αστικών θεωρημάτων της «παγκοσμιοποίησης» και των «ολοκληρώσεων». Το ότι οι εξελίξεις σήμερα αποκαλύπτουν και στους πιο δύσπιστους την πραγματική φύση του συστήματος δεν είναι αρκετό για να ταρακυνήσει πεποιθήσεις και συνήθειες που χρόνια τώρα έχουν ριζώσει στο σώμα της αριστεράς.

Προφανώς, και σε συνάρτηση με το παραπάνω, στις καθυστερήσεις που εμφανίζονται έχουν παίξει επίσης ξεκάθαρο ρόλο οι μικρογεγονότιστικές τακτικές και οι προεκλογικοί υπολογισμοί μιας σειράς πολιτικών δυνάμεων, που ακόμα και αν συντάσσονται στα λόγια με τη γραμμή της εναντίωσης στον αντιδραστικό πόλεμο, στην πράξη έχουν βάλει κωλύματα στο ξεδίπλωμα της κίνησης της πρωτοβουλίας. Αυτό συμβαίνει μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές στην Αθήνα, με τη συνειδητή ολιγωρία που επιδεικνύουν δυνάμεις του Αντιπολεμικού Διεθνιστικού Συντονισμού -που παρευρέθηκαν στις συσκέψεις και δήλωσαν συμφωνία- στο να πάρει σάρκα και οστά η πρωτοβουλία, με ανοικτό κάλεσμα και κείμενο απεύθυνσης στον λαό, όπως έχει προτείνει το ΚΚΕ(μ-λ), αλλά από την πλευρά τους για μικροκομματικούς λόγους αρνούνται να συζητήσουν, χωρίς να δώσουν την παραμικρή εξήγηση.

Ακόμα περισσότερο, αναδείχτηκε έντονα όλο το προηγούμενο διάστημα ότι υπάρχει μια μερίδα οργανώσεων και

ομάδων που συνειδητά αρνείται την ανάγκη οικοδόμησης αντιπολεμικού κινήματος, μιας και -ανοικτά ή συγκαλυμμένα- υιοθετούν μια πολιτική ουράς στον ρωσικο ιμπεριαλισμό και υποτάσσουν τα συμφέροντα των λαών στις κινήσεις του. Η μερίδα αυτή ομολογεί ανοικτά ότι σέρνεται στις επικείμενες κινητοποιήσεις αποκλειστικά και μόνο λόγω της επίσκεψης Μπλίνκεν, αφού δεν αναγνωρίζει τον πόλεμο που μαίνεται ως άδικο και δεν ενδιαφέρεται πραγματικά να απαντηθεί. Εμμένοντας σε αυτήν την τοποθέτηση - στο όνομα του αντιαμερικανισμού και αντιφασισμού- όλο και περισσότερο θα αναγκάζεται να παίρνει διαζύγιο από την αντιπολεμική κατεύθυνση των λαών και να αναζητάει πλάτες στα υποτιθέμενα κράτη-«αντίπαλα δέη», δηλαδή τη Ρωσία, την Κίνα και τους δορυφόρους τους.

Παρά τις αντιξοότητες, που σε τελευταία ανάλυση αντικατοπτρίζουν το βάθος της ιδεολογικής, πολιτικής και οργανωτικής αποσυγκρότησης του κινήματος, οφείλουμε να επιμείνουμε. Προχωρώντας με επιδίωξη την καλύτερη δυνατή κοινή δράση μεταξύ των οργανώσεων που έχουν διάθεση να προχωρήσουν, αλλά και αυτοδύναμα όπου αυτό δεν είναι εφικτό, μπορούμε και πρέπει να παλέψουμε με πείσμα και αποφασιστικότητα για να διοργανωθούν μαζικές και επιτυχημένες αντιιμπεριαλιστικές πορείες, για να καταγγεληθούν από άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα οι μακελάρηδες των λαών, για να αναπτυχθεί μια ολόκληρη κίνηση που θα βάλει παρακαταθήκες στην ανασυγκρότηση του αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος.

Καλούμε τα μέλη, τους φίλους και τους αγωνιστές του κινήματος να στρατευθούν ολόψυχα σε αυτήν την υπόθεση!

Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την επιτυχία των διαδηλώσεων!

Να φτάσουν παντού τα συνθήματα καταδίκης του άδικου πολέμου!

Να καταγγεληθεί ο εκπρόσωπος των φονιάδων των λαών ως ανεπιθύμητος!

Αποστολή στρατιωτικών στην Ουκρανία

Χωρίς όριο η εμπλοκή στο πόλεμο

Συνέπεσε στον ένα χρόνο του πολέμου η πρώτη αποστολή έμψυχου δυναμικού στην Ουκρανία. Σύμφωνα με δημοσιεύματα στον εγχώριο Τύπο, η κυβέρνηση έχει ήδη δρομολογήσει την αποστολή στρατιωτικών για να στελεχώσουν την EUAM UKRAINE. Το εν λόγω σώμα, συγκροτημένο με απόφαση της ΕΕ, δρα στην Ουκρανία από το 2014 για να αναδιοργανώσει τα σώματα ασφαλείας (αστυνομία, εθνική φρουρά κ.ά.) και τις δικαστικές αρχές για την επιβολή του νόμου και την καταστολή του λαού. Μετά το ξέσπασμα του πολέμου, η EUAM UKRAINE αναβάθμισε την αποστολή της στην «υπεράσπιση της ανεξαρτησίας της Ουκρανίας» και πρόσθεσε στις δράσεις της τη «διερεύνηση εγκλημάτων πολέμου» και τη «διαχείριση των προσφυγικών ροών».

Αυτού του είδους τα στρατιωτικά σώματα ευρωενωσιακής ή νατοϊκής προέλευσης, επίσημα ή «ανεπίσημα», είναι παρόντα εδώ και χρόνια στην Ουκρανία. Έχουν ενεργό ρόλο στην οργάνωση και καθοδήγηση του καθεστώτος, από τη θωράκιση των μετόπισθεν ως τη πρώτη γραμμή. Μάλιστα η Ε.Ε. δυναμώνει τη συμμετοχή της σε αυτό το επίπεδο, με πρόσφατη τη δημιουργία της Αποστολής Στρατιωτικής Συνδρομής με σκοπό να εκπαιδεύσει 30.000 ουκρανούς στρατιώτες, μεταξύ άλλων και στο

χειρισμό των τανκς Leopard.

Οι στρατιωτικοί σύμβουλοι (πάνω από 20 σε αριθμό) που στέλνει η ελληνική κυβέρνηση θα επανδρώσουν τμήματα στο Κίεβο, τη Λβιβ, την Οδησό και τη Χερσόνα και θα παραμείνουν εκεί για τουλάχιστον ένα χρόνο. Πρόκειται δηλαδή για συμμετοχή με διά ζώσης παρουσία έμψυχου δυναμικού σε εμπόλεμες ζώνες με προφανή σκοπό τη στήριξη των πολεμικών επιχειρήσεων που διεξάγει ο ουκρανικός στρατός.

Όσο εξελίσσεται η ιμπεριαλιστική σύγκρουση στο έδαφος της Ουκρανίας τόσο βαθνίνει η εμπλοκή της χώρας. Στο πολιτικό επίπεδο είναι μέσα σε όλες τις κυρώσεις, ενώ ο ίδιος ο πρωθυπουργός δηλώνει ότι «διεξάγουμε πόλεμο εναντίον της Ρωσίας». Η επικράτεια μετατρέπεται σε ένα πραγματικό ορμητήριο όπου κάθε λιμάνι ή αεροδρόμιο είναι στη διάθεση των ιμπεριαλιστών. Είναι δεδομένη η διαρκής αναβάθμιση του δικτύου των αμερικανονατοϊκών βάσεων και η χρήση τους για την υποστήριξη των αναγκών του πολέμου. Επιπλέον, προγραμματίζεται η αξιοποίηση άλλων πέντε λιμανιών ως το 2028 (όπως ο Πειραιάς, η Καβάλα κ.ά.) από τους Αμερικανούς για τη μεταφορά πολεμοφοδίων που κατευθύνονται στην Ανατολική Ευρώπη. Σε ό,τι αφορά την απο-

στολή όπλων, ξεκινήσαμε με καλασνίκοφ και φυσίγγια, περάσαμε στις ρουκέτες και τα τεθωρακισμένα και τώρα η συζήτηση έχει φτάσει στα τανκς Leopard και στα αντιαεροπορικά συστήματα TOR-M1.

Πλέον, το αντιδραστικό αφήγημα της «σωστής πλευράς της Ιστορίας» επιβάλλει να σταλούν οι πρώτοι στρατιωτικοί επί του πεδίου. Και αν η σύγκρουση αγριέψει παραπέρα, τι άλλο θα ζητηθεί;

Δεν υπάρχει ταβάνι στην εμπλοκή της χώρας στα σχέδια των ιμπεριαλιστών για την εξαρτημένη αστική τάξη. Δεν υπάρχει κόκκινη γραμμή που δεν θα περάσει αν το απαιτήσουν τα μεγάλα αφεντικά. Άλλωστε στο παρελθόν είχε φτάσει μέχρι την Κορέα...

Οι μόνοι που μπορούν να βάλουν φραγμό είναι η εργατική τάξη και ο λαός, που πληρώνουν ήδη βαριά το λογαριασμό. Αυτοί είναι που κινδυνεύουν να γίνουν θυσία στο βωμό της υποτέλειας και των τυχοδιωκτισμών της άρχουσας τάξης. Κρίσιμο ζητούμενο της περιόδου, να γίνουν βήματα για τη συγκρότηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος με αιχμές την καταγγελία του άδικου πολέμου και την πάλη για την απεμπλοκή της χώρας από αυτόν.

Καλλιτέχνες

Κλιμάκωση του αγώνα στον δρόμο, όχι στις διαπραγματεύσεις

Πολλές είναι οι εβδομάδες που συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών (σπουδαστών και εργαζομένων), αποτελώντας αγκάθι για την κυβέρνηση, που μέχρι τώρα αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους. Με επίμαχο ζήτημα το ΠΔ85 (ένα διάταγμα σχετικά με το προσοντολόγιο για το δημόσιο, που δεν αφορά, βέβαια, μόνο τους καλλιτέχνες), αλλά και μια κατάσταση που βαθαίνει εδώ και πολλά χρόνια, οι κινήσεις από μεριάς σπουδαστών κι εργαζομένων κλιμακώνονται.

Τα πολλά χρόνια επισφάλειας, αστάθειας, μισθών πείνας -μια πραγματικότητα που ξέρουν καλά και όσοι πηγαίνουν να σπουδάσουν- έβγαλαν τον κόσμο των τεχνών στον δρόμο με πολλές ευκαιρίες την περίοδο των λοκντάουν. Μέχρι και με αιτία τη λογοκρισία στις τέχνες. Τώρα το ΠΔ85, που συμπιέζει προς τα κάτω τα δικαιώματά τους, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Για πολλές παραπάνω εβδομάδες απ' ό,τι θα περίμεναν πιθανά και οι ίδιοι οι διαδηλωτές, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη έχει δημιουργηθεί ένα κεκτημένο: εβδομαδιαίες πορείες με σημαντική μαζικότητα και στις δύο πόλεις. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι κατά βάση διαδηλώνει ο χώρος των τεχνών, χωρίς πλατιά στήριξη από άλλες μερίδες λαού και νεολαίας, τότε η σημασία αυτών των αριθμών αποκτά άλλα ύψη. Κι αυτό αφορά μόνο στο πλήθος που διαδηλώνει. Γιατί αξιοσημείωτη είναι και η κλιμάκωση των κινήσεων από μεριάς διαδηλωτών.

Στις 24 Γενάρη, οι καθηγητές, στο μέσο ήδη μιας σειράς διαδηλώσεων, δηλώνουν πως αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους για τροποποίηση του διατάγματος, θα παραιτηθούν. Στις 28 Γενάρη, οι εξαγγελίες του πρωθυπουργού δεν

ικανοποιούν κανέναν και έτσι οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Οι ομοσπονδίες και τα σωματεία καλούν 48ωρη απεργία στις 1-2 Φλεβάρη, την οποία (στην Αθήνα) χτυπούν τα ΜΑΤ με χημικά, ενώ λίγες μέρες μετά, καταλαμβάνονται από σπουδαστές το Βασιλικό Θέατρο στη Θεσσαλονίκη και η κεντρική σκηνή του Εθνικού Θεάτρου (κτίριο Τσίλλερ) στην Αθήνα. Η αστυνομία επιχειρεί πάλι να πάει στο Εθνικό Θέατρο, όπου με ταχεία ενημέρωση μαζεύεται πολύς κόσμος και πραγματοποιείται συγκέντρωση. Στο μεταξύ έχει προκηρυχθεί νέα απεργία για τις 8 Φλεβάρη. Συνολικά τρεις μέρες απεργία και δύο απεργιακά καλέσματα μέσα σε δύο εβδομάδες είναι πολύ ελπιδοφόρα εξέλιξη. Έπειτα καταλαμβάνεται και η σκηνή Ρεξ του Εθνικού στην Αθήνα, ενώ τη μέρα της απεργίας παραιτούνται οι καθηγητές του Εθνικού Θεάτρου, τηρώντας την υπόσχεση-προθεσμία που είχαν θέσει για την ίδια μέρα με την απεργία. Η κυβέρνηση στέλνει ακόμα περισσότερα ΜΑΤ να «περιφρουρούν» τη διαδήλωση.

Ωστόσο, και παρά τις έντονες συλλογικές και διεκδικητικές διαδικασίες που πραγματοποιούνται, παραμένουν συγκεκριμένα προβλήματα που χαρακτηρίζουν την ως τώρα κίνηση. Ενώ τα σωματεία των εργαζομένων συμμετέχουν, δείχνουν να έχουν μια κάποια δυσκολία να κινηθούν, αν δεν «τραβήξουν» τις διαδηλώσεις οι σπουδαστές. Αυτό έχει να κάνει τόσο με τη χρόνια αδράνεια των ηγεσιών τους, όσο και με τις αστικορεφορμιστικές λογικές τους. Για παράδειγμα, κλιμάκια της ΠΟΘΑ βρίσκονται σε συνεχείς συνομιλίες με ΠτΔ, υπουργεία και άλλα πολιτικά πρόσωπα του συστήματος, θέλοντας στην ουσία να πουν ότι σε αυτές τις συνομιλίες βρίσκεται το βασικό πεδίο της διεκδίκησης. Την ίδια ώρα,

παρά τις όποιες αποφάσεις των σωματείων και συλλόγων, οι ηγεσίες τους δεν συσπειρώνουν τα μέλη ώστε να κατέβουν μαζικά στις κινητοποιήσεις, ενώ από την άλλη οι οργανωμένες δυνάμεις συμμετέχουν με πενιχρό τρόπο, όπως π.χ. το ΚΚΕ στη Θεσσαλονίκη, που με τις γνωστές «αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων» κατέβασε μερικές δεκάδες μέλη του. Ως αιτήματα κυριαρχούν η τροποποίηση του ΠΔ ώστε να μην περιλαμβάνει τους καλλιτέχνες ή η πρόταση στο σύστημα για το πώς να διαμορφωθεί η καλλιτεχνική εκπαίδευση στη χώρα.

Ο δρόμος της αντιπαράθεσης με το σύστημα και την κυβέρνησή του είναι αυτός που θα συγκεντρώσει τις μεγαλύτερες δυνατές δυνάμεις, στην κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης. Ανεξάρτητα από το πώς θα είναι ο χάρτης της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα (δεν είναι υπόθεσή μας να προτείνουμε διαμόρφωσή του), αυτή θα πρέπει να διεκδικηθεί να είναι δημόσια και δωρεάν. Τα πτυχία, τα διπλώματα, οι τίτλοι εν γένει θα πρέπει να παρέχουν το δικαίωμα στην εργασία. Η ίδια αυτή η εργασία να έχει τα πολυπόθητα δικαιώματα, που και οι καλλιτέχνες στερούνται εδώ και δεκαετίες, όπως μισθό, ασφάλιση και σταθερότητα. Σε αυτή τη βάση ακριβώς, δεν χωράει η λογική της τροποποίησης, αλλά της κατάργησης του ΠΔ85. Όλο το προσοντολόγιο είναι αντιδραστικό και όλο πρέπει να πέσει, χωρίς συζητήσεις με τους παράγοντες του συστήματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ αντίστοιχα με φορείς που ελέγχει προσπαθεί να προτείνει τη δική του εναλλακτική. Όμως πρέπει

να είναι ξεκάθαρο πως η μόνη εναλλακτική είναι στον δρόμο, σε αντιπαράθεση με το σύνολο του συστήματος, που τόσα χρόνια έχει φέρει την καλλιτεχνική εκπαίδευση και εργασία στην κατάσταση που βρίσκεται. Όσο μας αφορά, θα συμβάλουμε, όπως κάνουμε μέχρι τώρα, στην παραπέρα ανάπτυξη του αγώνα, διαδίδοντας τη δική μας άποψη σχετικά με τον αγώνα και τα αιτήματα που πρέπει να υιοθετηθούν. Αυτό που αποτελεί αγκάθι για την κυβέρνηση είναι πως οι νόμοι της συσπείρωσαν και σπουδαστές και μαθητές και εργαζόμενους στον δρόμο. Προσπαθεί να τους ενσωματώσει, γι' αυτό η πάλι πρέπει να αποκτήσει χαρακτηριστικά αντίστασης στην πολιτική της κι όχι διαπραγμάτευσης του τρόπου που αυτή θα εφαρμόζεται.

Βιβλιοπαρουσιάσεις

Συνεχίζονται οι παρουσιάσεις του συλλογικού τόμου «1919-1922, Απεσταλμένοι των ισχυρών για τη Μεγάλη Ιδέα. Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής» στην Κρήτη το Σαββατοκύριακο 18-19 Φλεβάρη. Λίγες μέρες πριν την επίσκεψη Μπλίνκεν, η συζήτηση που συνδέει το τότε με το σήμερα αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

ΧΑΝΙΑ: Σάββατο 18 Φλεβάρη, 6:30 μ.μ., αίθουσα ΛΕΚΤΟΡΙΟ Μίνωος 31

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Κυριακή 19 Φλεβάρη, 11:00 π.μ., στέκι ΖΑΛΟ, Λεωφόρος Τρικούπη Χαρίλαου 21

Φτωχομεσαίοι αγρότες Με τη γραμμή της διεκδίκησης και του αγώνα κόντρα στο προεκλογικό συνωστισμό «σωτήρων»

Σε εξέλιξη βρίσκονται και στο πρώτο δεκαήμερο του Φλεβάρη οι αγροτικές κινητοποιήσεις που ξεκίνησαν από τον προηγούμενο μήνα σε διάφορες περιοχές της χώρας. Από την Καρδίτσα, όπου πάνω από 350 τρακτέρ έχουν συγκεντρωθεί δίπλα στην εθνική Ε65, μέχρι την Άρτα όπου η κυβέρνηση έστειλε ξανά τα ΜΑΤ για να εμποδίσουν διαμαρτυρία των αγροτών στην Ιόνια Οδό. Από τον Τύρναβο και τον Πλατύκαμπο, όπου οι αγρότες έκαναν μηχανοκίνητη πορεία με τα τρακτέρ τους στο κέντρο της Λάρισας, μέχρι το Αμύνταιο της Πτολεμαΐδας, την Ελευθερούπολη της Καβάλας, το Χαλίκι Αιτωλοακαρνανίας, την Ελασσόνα κ.α.

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις «υποκινούνται» πρώτα και κύρια από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν μια σειρά προϊόντα. Για παράδειγμα το βαμβάκι, που φέτος έχει τιμή περίπου 10 λεπτά χαμηλότερα από πέρυσι ενώ το κόστος παραγωγής υπερδιπλασιάστηκε. Το ίδιο σε μήλα, ροδάκια, νεκταρίνια, αχλάδια, βερίκοκα, σταφύλια, κέρασια, δαμάσκηνα κ.α. όπου έχουμε τιμές που δεν καλύπτουν ούτε το κόστος παραγωγής. Οι καστανοπαραγωγοί έχουν μείωση της παραγωγής τους πάνω από 80% λόγω προσβολής από παράσιτα και

η κυβέρνηση δίνει αποζημίωση-εμπαιγμό 150 € το στρέμμα, όταν η απώλεια εισοδήματος είναι πάνω από 400 € το στρέμμα. Απώλεια εισοδήματος πάνω από 300 ευρώ το στρέμμα έχουμε και για τους παραγωγούς αμυγδάλου, πάνω από 500 ευρώ το στρέμμα στα καρύδια κλπ. Σε πορτοκάλια, μανταρίνια, ακτινίδια κ.α. έχουμε επίσης τιμές που είναι κάτω από το κόστος παραγωγής και σε πολλές περιπτώσεις κάνουν ασύμφορη και τη συγκομιδή τους με αποτέλεσμα χιλιάδες τόνοι να σαπίζουν στα χωράφια. Αλλά και για το λάδι, που όπως είπε ο Μητσοτάκης στη συνέντευξή του στις 22/1 «φέτος είχαμε πάρα πολύ καλές τιμές», αυτές οι «καλές τιμές» είναι για τις βιομηχανίες και τους εμπόρους και δεν φτάνουν στους ελαιοπαραγωγούς όπου το κόστος καλλιέργειας εκτοξεύθηκε και το εισόδημά τους βυθίστηκε.

Η αναπλήρωση του χαμένου εισοδήματος αναδείχτηκε σαν το κεντρικό αίτημα που συνενώνει διαφορετικές περιοχές και διαφορετικές καλλιέργειες. Από την άλλη, όπως διαφορετικό είναι το κόστος παραγωγής από αγρότη σε αγρότη, έτσι διαφορετική είναι και η απώλεια εισοδήματος. Άλλο κόστος παραγωγής έχει ο μεγαλοαγρότης των

εκατοντάδων στρεμμάτων, με τα ιδόκητα αγροτικά μηχανήματα, τρακτέρ κλπ και άλλο κόστος παραγωγής έχει ο μικρομεσαίος αγρότης με τα νοικιασμένα χωράφια που από πάνω πληρώνει και τρίτους π.χ. για όργωμα, για συγκομιδή κλπ. Γι' αυτό και η αναπλήρωση εισοδήματος θα πρέπει να συνδεθεί πρώτα και κύρια με το κόστος ζωής. Για τιμές-εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής για τους φτωχομεσαίους αγρότες.

Αυτή η αντιαγροτική πολιτική δεν είναι συγκυριακή. Και η σημερινή αλλά και οι προηγούμενες κυβερνήσεις κινούνται εντός των πλαισίων που βάζει η ΕΕ, αποδέχονται και υλοποιούν την αντιαγροτική Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) που χρόνο με το χρόνο φτωχοποιεί τους αγρότες, κάνει ασύμφορες τις καλλιέργειες, ερημώνει τα χωριά, ξεκληρίζει τους φτωχομεσαίους, οδηγεί στην συγκέντρωση της γης και της παραγωγής στους σύγχρονους νεο-τσιφλικάδες και νεο-τσελιγκάδες και βαθαίνει τη διατροφική εξάρτηση της χώρας.

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από την «κατανόηση», τη «συμπράσταση» και τα «κατόπιν ενεργειών μου» των κυβερνητικών βουλευτών, που κάνουν προε-

κλογική πασαρέλα στις αγροτικές συγκεντρώσεις διαφημίζοντας την ΕΕ και την κυβερνητική πολιτική. Δεν έχουν τίποτα να περιμένουν ούτε και από τις υποσχέσεις των διάφορων ποικιλόχρωμων υποψήφιων «σωτήρων». Δεν μπορούν να ελπίζουν στις όποιες προεκλογικές παροχές-ελεημοσύνες της κυβέρνησης ούτε να προσαρμόσουν τις ανάγκες τους στις «δημοσιονομικές αντοχές» της χώρας ελπίζοντας στα de minimis και στις ενισχύσεις-ψίκουλα. Μια τέτοια γραμμή δεν πιέζει την κυβέρνηση, δεν δίνει λύση στα αγροτικά προβλήματα, αποσυγκροτεί και δεν βοηθά στη συσπείρωση και μαζικοποίηση του αγώνα.

Η δυσαρέσκεια, η οργή και η αγανάκτηση των αγροτών να μην εκτονωθεί στις κάλπες, να μην εξαργυρωθεί από τους διάφορους υποψήφιους «σωτήρες» αλλά να βρει αγωνιστική διέξοδο. Με συγκρότηση αγροτικού κινήματος. Με οργάνωση-συσπείρωση στους αγροτικούς συλλόγους. Με συνένωση και κοινό μέτωπο με τα άλλα κομμάτια του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Με οργάνωση και αγώνα. Με αντίσταση και διεκδίκηση. Για νάχουν οι φτωχομεσαίοι αγρότες παρόν και μέλλον στα χωριά τους και στις καλλιέργειές τους.

1923, Σύμβαση Ανταλλαγής

Ανθρωποθυσία στον βωμό του εθνικά καθαρού κράτους και της ιμπεριαλιστικής σταθερότητας

του Δημήτρη Παυλίδη *

Στις 30/1/1923 (17/1 με το παλιό ημερολόγιο) συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την υπογραφή της Σύμβασης για την υποχρεωτική ανταλλαγή των πληθυσμών ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Η σύμβαση επικυρώθηκε 6 μήνες αργότερα, με τη συνθήκη της Λωζάννης. Για δύο και πλέον χρόνια σύμφωνα με τις προβλέψεις της, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, Ελληνορθόδοξοι από τη Μικρά Ασία και την Ανατολική Θράκη και Τούρκοι μουσουλμάνοι από την ηπειρωτική Ελλάδα, διασταυρώθηκαν σε αντίθετες διαδρομές. Ακολούθησαν τους πρόσφυγες του πολέμου ολοκληρώνοντας μια διπλή, ιστορικής κλίμακας Έξοδο. Οι μεν εγκατέλειψαν οριστικά τη Μικρά Ασία, ύστερα από αιώνες παρουσίας, οι δε εγκατέλειψαν τη Ρούμελη, την ηπειρωτική Ελλάδα και αυτοί ύστερα από αιώνες παρουσίας. Έγιναν πρόσφυγες σε καιρό ειρήνης, χαρακτηρίστηκαν χωρίς να ερωτηθούν ανταλλάξιμοι/Mubadiller και ξεριζώθηκαν από τις πατρογονικές εστίες τους. Ήταν η πρώτη στην ιστορία - του λεγόμενου διεθνούς δικαίου- συμφωνία υποχρεωτικής ανταλλαγής πληθυσμών. Μοναδικό κριτήριο το θρήσκευμα. Υπήρξαν οι εξαιρέσεις, των πληθυσμών της Κωνσταντινούπολης, Δυτικής Θράκης, Ίμβρου και Τενέδου και των μουσουλμάνων αλβανικής καταγωγής στην Ήπειρο. Στις δυο πρώτες περιπτώσεις, Δυτική Θράκη και Κωνσταντινούπολη, η εξαίρεση θεωρήθηκε συμμετρική και όπως έχει λεχθεί από πολλούς -αλλά όπως αποδείχτηκε και στο διάβα των χρόνων που μεσολάβησαν- Ελλάδα και Τουρκία συμφώνησαν με αυτόν τον τρόπο, την ίδια στιγμή να ανταλλάξουν πληθυσμούς, αλλά να ανταλλάξουν και ομήρους. Δηλαδή τις μειονότητες που απέμειναν. Η περίφημη ανακατάταξη των μεικτών ελληνοτουρκικών πληθυσμών, που τόσο κυνικά περιέγραψε ως την προϋπόθεση της μεταπολεμικής σταθερότητας ο αρχηγός της βρετανικής αντιπροσωπείας και ένας από τους αρχιτέκτονες της συμφωνίας λόρδος Κώρζον, προκάλεσε έντονες αντιδράσεις και αποτέλεσε νομικό προηγούμενο που θα επαναλαμβανόταν μελλοντικά με τη βίαιη μετακίνηση των Γερμανών της Ανατολικής Ευρώπης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, την ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ινδίας και Πακιστάν, και ποιος ξέρει τι άλλο μας επιφυλάσσει το μέλλον αν αφήσουμε να το προετοιμάζουν οι έμποροι των εθνών και οι εμπρηστές των πολέμων.

Η Ανταλλαγή του 1923 ήταν η κορυφαία τραγική και -εν πολλοίς- τελική στιγμή μιας ολόκληρης περιόδου ξεδιαλέγματος των λαών, όπως εύστοχα ονομάστηκε, η οποία ξεκίνησε με την αφύπνιση των εθνικισμών στα πλαίσια της Οθωμανικής αυτοκρατορίας από τον 19ο αιώνα, στα Βαλκάνια, στον Καύκασο και αλλού και επιταχύνθηκε από το 1912 με το ξέσπασμα του πρώτου Βαλκανικού πολέμου. Η διαδικασία αυτή δεν ήταν φαινόμενο που εμφανίστηκε μόνο στα εδάφη και τους λαούς που κατοικούσαν εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Και αλλού, λόγου χάρη στην Αυστροουγγαρία, έχουμε το ίδιο φαινόμενο της αποσύνθεσης και του εθνικού διαχωρισμού με λιγότερο αιματηρό τρόπο. Σε αυτό το βίαιο ξεδιάλεγμα όλοι οι πρωταγωνιστές, διεθνείς και τοπικοί είχαν μερίδιο ευθύνης. Η επιδίωξη εθνικά ομοιογενών κρατών ήταν κοινή για όλους τους εθνικισμούς και τα εθνοκρατικά κέντρα τα οποία αναδύθη-

καν στην πορεία των χρόνων. Ήταν μια εξέλιξη που είχε τις ρίζες της στην ανάπτυξη του καπιταλισμού και στην ανάγκη για τη δημιουργία κρατικής/εθνικής κυριαρχικής βάσης και αγοράς. Τις επιδιώξεις αυτές εκμεταλλεύτηκαν, υποδαύλισαν και χειρίστηκαν πολύμορφα οι ισχυρές αποικιακές-ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της εποχής, ιδιαίτερα αυτές της Ευρώπης, μια εξέλιξη που πήρε ιδιαίτερη δυναμική με το ξέσπασμα του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου. Η αλληλοδιαπλοκή αυτών των δύο παραγόντων είναι ολοφάνερη, αν εξετάσουμε τις πολιτικές και τους σχεδιασμούς που ακολούθησαν όλες οι πλευρές, πέρα από συγκυριακές και επιμέρους διαφορές. Στην περίπτωση που εξετάζουμε, δεν ήταν μόνο η πολιτική των Νεότουρκων που επιδίωκε τον εκτουρκισμό και την εθνική ομογενοποίηση, με ιδιαίτερη σκληρότητα είναι αλήθεια σε αρκετές περιπτώσεις. Και οι άλλες πλευρές είχαν ανάλογες επιδιώξεις. Δεν ήταν μόνο νεοτουρκική, κεμαλική στη συνέχεια, η αντίληψη του εθνοκαθαρμένου κράτους, αλλά κοινή αντίληψη όλων των αστικών τάξεων της περιοχής και των κρατικών κέντρων τους. Οι μετακινήσεις πληθυσμών πριν το 1923 στη νότια Βαλκανική χερσόνησο και οι συμφωνίες ανταλλαγής του 1914 και του 1919 ανάμεσα στην Ελλάδα, την Οθωμανική Αυτοκρατορία και τη Βουλγαρία αντίστοιχα, μόνο κατ' όνομα ήταν εθελοντικές. Υπήρξαν προσφιλές εργαλείο άσκησης πολιτικής και εκατέρωθεν εκβιασμών, τόσο για το βουλγαρικό όσο και για το ελληνικό κρατικό κέντρο. Το ελληνικό κράτος της Μεγάλης Ιδέας δεν ήταν όπως θέλουν να το παρουσιάσουν οι αστοί ιστοριογράφοι ανεκτικό στον άλλον, στον αλλόγλωσσο και τον θρησκευτικά διαφορετικό. Τα όσα συνέβησαν στη Μακεδονία μετά το 1912, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, μπορεί να μην συγκρίνονται με τις νεοτουρκικές διώξεις, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθούν ως μια κατάσταση ανοχής και ανέφελης συμβίωσης. Και γι' αυτό δεν έφταιγε μόνο -όπως ισχυρίζονται οι αστοί ιστορικοί- ο υπερβάλλων ζήλος του απλού χωροφύλακα και αγροφύλακα.

Προτείνοντας το 1919 την εθελοντική ανταλλαγή πληθυσμών με τη Βουλγαρία, ο Βενιζέλος είχε προσδιορίσει απερίφραστα το ζητούμενο γι' αυτόν, που ήταν και ο ιδανικός στόχος του κάθε εθνικισμού: **“Η συγκέντρωσις -όπως είχε δηλώσει- εις τα αυτά εδάφη των ομοφύλων και η κατά το δυνατόν υπαγωγή εις ένα κράτος αμιγών πληθυσμών ανηκόντων εις την αυτήν εθνικότητα”**. Ακόμη και στην περίοδο που η βενιζελική πολιτική ήθελε να δείχνει προς τα έξω πως μπορεί να εγγυηθεί μια πολυεθνική κοινωνία στη ζώνη κατοχής στη Μικρά Ασία, τόσο στην περίφημη συνθήκη των Σεβρών όσο και στις παρασκευαστικές διαπραγματεύσεις στη διάρκεια του πολέμου, δεν απέκρυβε τις απώτερες επιδιώξεις της. Δηλαδή το ξεδιάλεγμα/ανακατάταξη των μικτών πληθυσμών, όταν θα γίνονταν οριστικές οι εδαφικές διευθετήσεις. Είναι γνωστό πως στα μελλοντικά σχέδια, εφόσον θα είχε εξασφαλιστεί οριστικά η ελληνική ζώνη κυριαρχίας στη δυτική Μικρά Ασία, περιλαμβάνονταν και η εκατέρωθεν μετακίνηση πληθυσμών και ο εποικισμός των περιοχών που θα άδειαζαν. Για να μην αναφερθούμε στις απόψεις που είχαν διατυπώσει οι μοναρχικοί και ο ίδιος ο βασιλιάς Κωνσταντίνος για την εκδίωξη των τούρκο-μουσουλμανικών πληθυσμών στα

βάθη της Ασίας. Αστοί ιστορικοί διαλέγουν ό,τι τους συμφέρει από τις θέσεις και την πολιτική του Βενιζέλου από τα χρόνια της Κρητικής Πολιτείας ως το 1923 σχετικά με τις μειονότητες. Η πραγματικότητα είναι πως αυτές οι θέσεις πήγαιναν ανάλογα με τις περιπέτειες για την υλοποίηση της Μεγάλης Ιδέας. Όσο αυτή ζωντάνευε και φάνταζε εφικτή, τόσο οι υποσχέσεις για σεβασμό των μειονοτήτων πλήθαιναν. Όταν αυτή έχανε κάθε προοπτική, τότε έβγαινε στην επιφάνεια η ανάγκη για αμιγές εθνικά ελληνικό κράτος. Η Μεγεθυνομένη Ελλάδα θα ήταν και δύναμη μουσουλμανική, λέχθηκε χαρακτηριστικά, αλλά όταν αυτή η ιδέα της μεγέθυνσης συντρίφτηκε, θεωρήθηκε προτέρημα η Ελλάδα να μείνει μόνο δύναμη Ελληνική.

Στο διάστημα ανάμεσα στην επικράτηση του κινήματος των Νεότουρκων και στην οριστική ήττα του ελληνικού στρατού στη Μικρά Ασία, ένα πλήθος εξωτερικών και εσωτερικών παραγόντων έπαιξαν καταλυτικό ρόλο για όσα τραγικά ακολούθησαν. Ας αναφέρουμε συνοπτικά μερικούς.

- Η ιστορική καθυστέρηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και η αργή ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων, σε συνδυασμό με την οικονομική υπεροχή αλλόθρησκων μειονοτήτων, κυρίως Ελλήνων και Αρμενίων, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τη λύση των εθνικών ζητημάτων με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο. Με βίαιες προσπάθειες ενσωμάτωσης, αλλά και σφαγές, εκτοπισμούς, διώξεις και καταπίεση εκ μέρους του αναδυόμενου τούρκου εθνικισμού.

- Η επέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων της εποχής. Στα εδάφη της μεγάλης Αυτοκρατορίας διεξήχθη μια πολύχρονη σκληρή αναμέτρηση για διεκδίκηση επιρροής, αξιοποιώντας επιδέξια τις εσωτερικές αντιφάσεις και αντιθέσεις και χρησιμοποιώντας ως εργαλείο άλλοτε τις μειονότητες και άλλοτε πτέρυγες του αναδυόμενου τουρκικού εθνικισμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο ρόλος της Γερμανίας, η

οποία υποστήριξε -αν δεν καθοδήγησε- τις βίαιες διώξεις σε βάρος των μειονοτήτων εκ μέρους των Νεότουρκων, θεωρώντας πως με αυτόν τον τρόπο θα εκτόπιζε την άγγλο-γαλλική παρουσία.

- Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και στη συνέχεια ο Μεγάλος Πόλεμος βάθυναν τις διαχωριστικές γραμμές, γέννησαν νέες αντιθέσεις, πολλαπλασίασαν τις έχθρες ανάμεσα στις εθνότητες και τις κοινότητες, αλλά και έδωσαν την ευκαιρία στις δυτικές δυνάμεις να ριχτούν σε μια σκληρή διαπάλη η μια σε βάρος της άλλης.

- Η ελληνική τυχοδιωκτική στρατιωτική επιχείρηση, απεσταλμένη κυρίως του αγγλικού ιμπεριαλισμού, η κατοχή και στη συνέχεια η εκστρατεία που μετατράπηκε σύντομα σε έναν σκληρό πόλεμο θέσεων με τυφλές σφαγές αμάχων και γενικευμένες καταστροφές. Ήταν καταστροφές και σφαγές, οι οποίες ειδικά στην τελευταία φάση της άτακτης υποχώρησης δεν είχαν κανένα λόγο να γίνουν και υπονόμευσαν πλήρως ακόμη και τις ελάχιστες ελπίδες για παραμονή των ελληνικών πληθυσμών και συγκατοίκηση.

Η ιστορία της Εξόδου, αλλά και της ύστερης Οθωμανικής περιόδου στη Μικρά Ασία δεν έχει γραφεί ακόμη με επάρκεια. Η μελέτη αυτής της περιόδου, αλλά και αυτής του ελληνοτουρκικού πολέμου και της πολιτικής του ιμπεριαλισμού στην περιοχή αποτελεί, εκτός από Ιστορία, και σύγχρονη πολιτική ανάγκη. Για τη βαθύτερη κατανόηση των όσων συμβαίνουν ή μέλλουν να γίνουν στην περιοχή μας, ανάμεσα στις δυο αστικές τάξεις και τους δύο λαούς.

* Συντομευμένη εκδοχή της ομιλίας που έγινε στις παρουσιάσεις του συλλογικού τόμου «1919-1922 Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής Απεσταλμένοι των Ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα - Κείμενα για τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την προσφυγιά», στα Τρίκαλα, στην Καρδίτσα και στο Ισλαχανέ στη Θεσσαλονίκη.

Διόρθωση

Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, από λάθος γράφτηκε στον τίτλο του άρθρου για τη μεγάλη απεργία στην ΠΙΤΣΟΣ (σελ. 23) ότι έγινε το 1974-75. Η απεργία έγινε το 1975-76.

σχολία

Ρουκέτες

Η αμερικανική κυβέρνηση του Τζο Μπάιντεν θα προμηθεύσει στην Ουκρανία για πρώτη φορά ρουκέτες με μεγαλύτερο βεληνεκές, καθώς και διάφορα είδη πυρομαχικών, όπλων και ανταλλακτικών, ως μέρος του νέου πακέτου στρατιωτικής βοήθειας ύψους 2 δισ. δολαρίων. Θα φτάνουν και μπαλόνια.

Προσφορά

Η αμερικανική αμυντική βιομηχανία General Atomics προσφέρει στην ουκρανική κυβέρνηση drones Reaper MQ-9, μόλις για ένα δολάριο το ένα, ενώ κανονικά κοστίζουν αρκετά εκατομμύρια δολάρια. Για μια χούφτα δολάρια.

Σφαίρες

Αστυνομικοί στην Καλιφόρνια πυροβόλησαν και σκότωσαν με τουλάχιστον οκτώ πυροβολισμούς έναν αφροαμερικανό άνδρα που βρισκόταν σε καροτσάκι, με ακρωτηριασμένα πόδια. Για ένα δολάριο.

Επενδύσεις

Ο Αμερικανός πρέσβης Τζορτζ Τσουνης δήλωσε πως είναι πεπεισμένος για το οικονομικό μέλλον της Ελλάδας και υπογράμμισε πως «*οι καλύτερες ημέρες της είναι μπροστά*». Μάλιστα, έστειλε το μήνυμα πως «έρχονται και άλλες επενδύσεις» από τις ΗΠΑ και έδωσε έμφαση στις Άμεσες Ξένες Επενδύσεις, λέγοντας πως απογειώνονται. Για μια χούφτα ακόμα.

Τιμές

Μειώθηκαν, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, και τον Ιανουάριο οι τιμές των τροφίμων διεθνώς, για 10ο διαδοχικό μήνα και πλέον βρίσκονται περίπου 18% κάτω από το ρεκόρ που είχαν καταγράψει τον περασμένο Μάρτιο μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Μόνο με το καλάθι ανεβαίνουν.

Κέρδη

Κέρδη-ρεκόρ 27,65 δισ. δολαρίων κατέγραψε το 2022 ο βρετανικός ενεργειακός κολοσσός BP, υπερδιπλασιάζοντας τα αντίστοιχα κέρδη

του περασμένου έτους (12,8 δισ. δολάρια το 2021). Σύμφωνα με την BP, το προηγούμενο ρεκόρ κερδών της ήταν στα 26,3 δισ. δολάρια το 2008. Πολλές χούφτες δολάρια.

Μισθολόγιο

Νέο, αναπροσαρμοσμένο μισθολόγιο για τις Ένοπλες Δυνάμεις από την 1η Ιανουαρίου 2024, εξήγγειλε ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης από το βήμα της Βουλής, κατά την ομιλία του στη συζήτηση επί του νομοσχεδίου του υπουργείου Εθνικής Άμυνας. Χούφτες σφαίρες.

Αργία

Κατάργηση μιας αργίας, ώστε να χρηματοδοτηθούν οι αυξημένες δαπάνες του αμυντικού τομέα, προτάθηκε από τη δανέζικη κυβέρνηση με στόχο να αυξηθούν τα φορολογικά έσοδα για να χρηματοδοτηθούν οι αμυντικές δαπάνες. Μάλλον της Πρωτομαγιάς.

Αρματα

Την ανάγκη παραγγελίας νέων αρμάτων μάχης Leopard προκειμένου να αντικατασταθούν αυτά που θα δοθούν στην Ουκρανία, εξέφρασε ο Γερμανός υπουργός Άμυνας, Μπόρις Πιστόριους, συμπληρώνοντας ότι δεν τον ενδιαφέρει από πού θα προέλθουν τα χρήματα. Κάποιες χούφτες αργίες θα υπάρχουν.

Επίσκεψη

Εμπειρογνώμονας του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα αναμένεται να επισκεφτεί την αμερικανική στρατιωτική φυλακή Γκουαντάναμο εντός των επόμενων ημερών, μετά από δύο δεκαετίες αιτημάτων. Δεν υπάρχουν πια φυλακισμένοι να της μιλήσουν.

Για έναν καπιταλισμό που θα μείνει στα... χαρτιά

Μπορεί να μη έχουν φουλάρει ακόμη οι προεκλογικές μηχανές. Μπορεί να λείπει το «καύσιμο» της ακριβούς ημερομηνίας διεξαγωγής τους. Ωστόσο, το προεκλογικό πανηγύρι ψήφων κυριαρχεί στην αστική πολιτική σκηνή, συμπαρασύροντας μια αριστερά που αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως «ρέμπελο» του αστικού κοινοβουλευτισμού, μακριά από την οποιαδήποτε προσπάθεια να γίνουν βήματα λαϊκού ξεσηκωμού ενάντια στην πρωτόγνωρη, τρομακτική και βάρβαρη επίθεση με θύμα την κοινωνική πλειοψηφία. Είναι αυτός ο αστικός κοινοβουλευτισμός που καθορίζει το πλαίσιο και την ποιότητα της πολιτικής αντιπαράθεσης και των εκλογικών ψευτοδιλημάτων με στόχο την απόσπαση της ψήφου των πολιτών: Σταθερότητα ή αστάθεια; Δημοκρατία ή εκτροπή; Προοδευτική διακυβέρνηση ή συντήρηση; Δημοκρατία ή Μητσοτάκης; Μητσοτάκης ή καταστροφή; «Δικαιοσύνη παντού» (σε ένα καπιταλιστικό περιβάλλον γενικευμένης αδικίας) ή «αξιοκρατία παντού» (σε περιβάλλον σύγχρονης αριστοκρατίας); Όλοι μαζί ή ο καθένας μόνος; Πώς να απαντήσει κανείς σε... τόσο συγκεκριμένα ερωτήματα!

Οι διάφορες προεκλογικές απαντήσεις που δίνονται για τα «επίδικα» των εκλογών μοιάζουν απελπιστικά με τις απαντήσεις που ίσως θα έδινε το... ChatGPT, η νέα εφαρμογή τεχνητής νοημοσύνης που έχει τις απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα, ψάχνοντας σε ένα πέλαγος κατασκευασμένων πληροφοριών όπου τίποτα το πραγματικά καινούργιο και ζωντανό δεν πρόκειται να προκύψει.

Βιώνουμε τη μια μετά την άλλη προεκλογική περίοδο σαν να μην έχει τίποτα συγκλονιστικό συμβεί. Κι όμως, ζήσαμε και ζούμε τις επιπτώσεις μιας πανδημίας με εκατομμύρια θύματα, μια πρωτόγνωρη ληστρική έφοδο του κεφαλαίου που λεηλατεί μισθούς, συντάξεις, ελευθερίες και δικαιώματα, «παρακολουθούμε» έναν πόλεμο που κινδυνεύει να παγκοσμιοποιηθεί -με τις επιπτώσεις του ήδη παγκοσμιοποιημένες- και άλλα πολλά. Βλέπουμε την όξυνση στο έπακρο μιας προϋπάρχουσας καπιταλιστικής κρίσης και των

ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών καθώς και όλα τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος να σέρνουν στη βαρβαρότητα την ανθρωπότητα. Μήπως όλα αυτά είναι, μένουν ή θα μείνουν στα χαρτιά;

Ο Γ.Γ. του ΚΚΕ κάλεσε τους εργάτες, τις εργάτριες και τους ανθρώπους του μόχθου «*να πάρουν τη θέση τους δίπλα στο ΚΚΕ, σε όλες τις μάχες*», για να διευκρινίσει, ωστόσο στη συνέχεια ποιες ακριβώς μάχες εννοεί. Τη μάχη για «*να φτάσουν στην κάλη με το ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ στο χέρι*» και με στόχο... «*να μείνουν στα χαρτιά οι αντιλαϊκοί, αντιδραστικοί νόμοι που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ, πολλές φορές με τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ*». Αυτό το απερίγραπτο «*να μείνουν οι νόμοι (δηλαδή, η επίθεση) στα χαρτιά*» περιγράφει κρυστάλλινα όλη την πολιτική γραμμή με την οποία πορεύεται, εδώ και χρόνια, το ΚΚΕ.

Από εκλογική σε εκλογική αναμέτρηση το ΚΚΕ ζητάει μονότονα «*πιο δυνατό ΚΚΕ*» ενάντια σε έναν «*καπιταλισμό as usual*». Κι αυτός ο «*καπιταλισμός ως συνήθως*» γεννάει ένα «*ΚΚΕ ως συνήθως*»: προβλέψιμο, ακίνδυνο, ομορτυνιστικό, αρεστό, συνεννοήσιμο, νοσταλγικό και με μια αποστειρωμένη αντικαπιταλιστική ρητορεία. Δυστυχώς για το ΚΚΕ, ο καπιταλισμός και η επίθεση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού δεν βρίσκεται στα χαρτιά. Είναι η οδυνηρή πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι εργάτες, οι εργάτριες και οι άνθρωποι του μόχθου.

Μπορεί, βέβαια, το ΚΚΕ να δηλώνει περήφανο που αποτέλεσε «*σε όλους τους αγώνες τον νου, την καρδιά και τον οργανισμό*», ώστε να... μείνουν στα χαρτιά οι νόμοι. Όμως, ποιες ακριβώς μάχες και, κυρίως, ποιες μάχες δεν έδωσε το ΚΚΕ; Έδωσε «*μάχες*» συμβολικές και «*υποδειγματικές*» την περίοδο της πανδημίας χωρίς ποτέ να αμφισβητήσει σοβαρά τις φασιστικού τύπου απαγορεύσεις. Έδωσε το παρόν στην «*επετειακή*» Πρωτομαγιά και στο Πολυτεχνείο. Βρέθηκε δίπλα στους φοιτητικούς και συνδικαλιστικούς αγώνες (πρώτη δύναμη στις φοιτητικές εκλογές και με μια «*κούφια*» -όπως αποδείχθη-

κε-υπεροχή του ΠΑΜΕ), για να διαπιστωθεί ότι... «*μονάχα ένα δυνατό ΚΚΕ στη Βουλή μπορεί*». Αποχώρησε, φυσικά, το ΚΚΕ από την Βουλή κατά την ομιλία του Ζελένσκι και των ναζι του Αζόφ. Πραγματοποίησε πολλές, τρανταχτές πολιτιστικές εκδηλώσεις. Γιατί ο πολιτισμός και οι τέχνες αποτελούν αναπόσπαστο χαρακτηριστικό της φυσιогνωμίας του ΚΚΕ και του «*στρίβειν δια του αρραβώνος*». Για να «*μείνει στα χαρτιά*» η αντιμετώπιση και όχι η βάρβαρη πολιτική.

Όσο για μάχες που δεν έδωσε: οι απεργοκτόνοι και αντισυνδικαλιστικοί νόμοι που βάζουν γύφο δεν έφεραν «*σάλπισμα*» για ανατροπή, οπότε έμειναν στα χαρτιά οι... αγώνες. Στα πανεπιστήμια η αστυνομία ακόμα ελέγχει την πρόοδο των φοιτητών. Οι αντιλαϊκοί προϋπολογισμοί αντιμετωπίζονται με καταγγελίες και σχέδια νόμου στη Βουλή ή και με 600άρια στα ένστολα «*παιδιά του λαού*». Η επίθεση αξιολόγησης-υποταγής της εκπαίδευσης, των εκπαιδευτικών και των μαθητών έβγαλε... ΣΥΡΙΖΑ (ενιαία κείμενα συμμετοχής) και «*δυνατότητα ανυπακοής*» με μέτρο. Ενώ απέναντι στην επίθεση της τηλε-«*εκπαίδευσης*» που διαλύει κάθε έννοια σχέσεων, σχολείου και μάθησης, το ΚΚΕ έδωσε τον «*καλύτερο εαυτό*» και «*κράτησε όρθια*» το... απ' το ολότελο καλή κι η Παναγιώτανα, αλλά για όλα τα παιδιά!

Είχαμε, όμως, και την αναγνώριση μιας ανομολόγητης, έως τώρα, αλήθειας. «*Η αλήθεια είναι ότι η ψήφος στις εκλογές δε φτάνει για να αλλάξουμε τον κόσμο*», παραδέχτηκε ο Κουτσούμπας. Για να καταλήξει στην... βαθιά μαρξιστική-λενινιστική και ταξική διαπίστωση ότι «*η ψήφος που μπορεί να δώσει όμως στο ΚΚΕ ένα μεγάλο μέρος αυτής της κρίσιμης μάχας των λαϊκών ανθρώπων, μπορεί να κάνει τον λαό και τη νεολαία μας να χαμογελάσει, να νιώσουν και να είναι όντως πιο δυνατοί. Αυτοί όλοι είναι που μπορούν να κάνουν και την όποια αυριανή αντιλαϊκή κυβέρνηση να τρέμει*»... Για ένα χαμόγελο, λοιπόν, ψηφίστε ΚΚΕ και κάποια στιγμή θα σας «*τρέμουν*». Ιδού ο νους, η καρδιά και ο οργανωτής μας!